Politika

SAVAŞSIZ SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

Bir Ekmek Bir Politika

7 Kasım 2015 | Yıl: 1 | Sayı: 23 | On Beş Günlük Gazete | Fiyatı: 1 TL | Yurtdışı: 1 EUR/1.5 USD

ANIYORUZ

İSMAİL BİLEN | ZEKİ BAŞTIMAR | M.HAYRULLAHOĞLU

TALİP ÖZTÜRK | A.İHSAN ÖZGÜR | K.TAYFUN BENOL

YEL EKEN FIRTINA BİÇER!

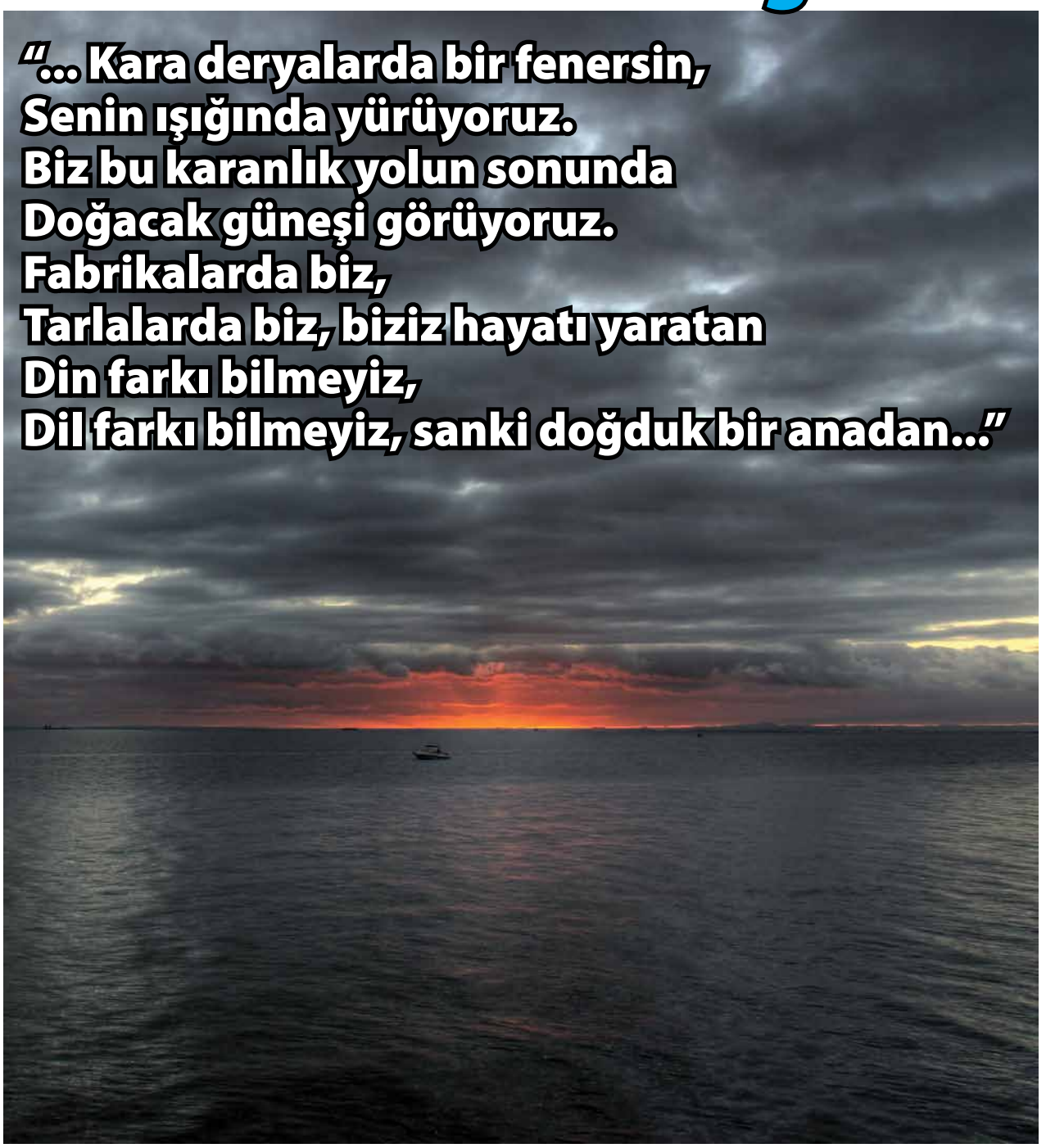

Bir Senaryonun Ardından...

Dayatılmış bir seçim sürecini arkada bıraktık. Öyle anlaşılıyor ki, seçimler ile beraber sözde demokrasinin son kırıntıları da çöp sepetine atılmış oldu. "Perşembenin gelişi çarşambadan belli olur" misali 2 Kasım günü esmeye devam eden baskıcı rüzgarlar kimseyi şaşırtmadı. Bu sisli baskı ortamı daha 7 Haziran seçimleri öncesi başlamıştı. 5 Haziran Diyarbakır mitinginde patlatılan bomba daha seçimler öncesi baskı ve terörün tepe noktasını oluşturmuştu. Ancak yetmedi. İstedikleri sonucu üretemediler. Barış ve demokrasi güçleri yüzde on üç ile 7 Haziran'da barajı yıktılar. 8 Haziran'da plan belli olmuştu aslında. Ülke yeni bir seçime götürülecek ve her ne pahasına olursa olsun bu seçimde AKP tek başına hükümet kuracak güce erişecekti. Düğmeye basıldı. Önce Suruç Katliamı ile 20 Temmuz'da, ardından HDP Genel Merkezi'nin kundaklanıp yağmalanmasına kadar uzayan süreç… Ancak yetmedi. Türkiye'nin batısı, başta Türk halkı olmak üzere diğer halklar Kürt halkı ile dayanışma içindeydi. İşçi sınıfı, emekçiler barış ve demokrasi bayraklarını daha da yükseklere çıkarmaya başlamıştı. Bu engellenmeliydi. Ve 10 Ekim Ankara Katliamı… Türkiye işçi sınıfının ve emekçilerin sendikal örgütleri ile teknik elemanların meslek örgütlerinin, tüm barış ve demokrasi güçleri tarafından desteklenen yığınsal mitingi, başlamadan kana boyandı… Baskı ve terör artık had safhaya yükselmişti. Hani ya insanlar "huzur istiyoruz, allah belalarını versin, ama…" diye diye kendilerine oy versin istediler. Tezgah bu idi.

Ekonomi de böyle bir sürece uygun ayarlanmıştı. Döviz değer kazanıyor, borsa düşüyor, enflasyon artıyor, krediler, kredi kartları ödenemez duruma geliyordu. Doğal olarak üretim de düşüyor, ihracat azalıyordu. Bunun karşısında "asgari ücret 1300 TL'ye yükseltilecek" dediler. Az para mı 300 TL ? Bir gecekondu kirası. "Bizi seçmezseniz bu ülkede istikrar olmaz" dediler. Korkunun üstüne bir de bu ekonomik tedirginlik gelince; "iki kere allah belanızı versin, ama…" dedi insanlar. Bunun yanısıra kimsenin "günahına girmeyelim" ama, bu karışık ortamda sandık güvenliğinin, sandık müşahitlerinin görevlerini gereğince yapmalarının bir çok yerde önüne engel kondu. Elektronik ortamda ne yapıp yapmadıkları da ayrı bir muamma…

Bütün bunlara niye yer ayırıp mürekkep harcadık ? Sadece senaryoyu tasvir etmek için. Çünkü aslında 7 Haziran'da seçim yapılmıştı ve halk eğilimini sandığa yansıtmıştı. İşte, nasıl bir ülkede ve nasıl bir "demokrasi" içinde yaşadığımızı siz anlayın. 2 Kasım'da TÜSİAD, Sabancı, Koç ve bilumum patron zevat "Seçimlerin tüm yurtta güvenli bir şekilde gerçekleştirilmesi ve seçimlere katılım oranının oldukça yüksek olması büyük memnuniyet vericidir. Seçim sonuçlarının ülkemize huzur, başarı ve refah getirmesini diliyoruz" açıklaması ile seçim sonuçlarını selamlıyordu. Baskıdan, terörden, savaştan, ekonomik sorunlardan hiç söz yok. Bu da çok normal.

Kısacası; AKP iktidarının ve R.T. Erdoğan'ın diktatörlüğünün devam etmesini isteyen Türkiye'nin egemen sınıflarıdır. Onları bu tercihe yönlendiren unsurların biri de Rusya'nın Ortadoğu'ya müdahalesi sonucunda dengeleri allak bullak olan ABD ve AB emperyalistleridir. O halde biz ne yapmalıyız ? Çok basit: Burjuvazinin egemenliğine ve onun iktidarına son vermeliyiz, emperyalist güçler ile ülkemizin tüm bağlarını koparmalıyız. Bunu başarabilecek yegane güç ise Türkiye işçi sınıfı ve Kürt ulusal demokratik hareketinin bağlaşıklığıdır.

Politika

Ortak Açıklama:

"Özgürlük, Adalet ve Barış Mücadelesi Kesinlikle Kazanacaktır"

Saygıdeğer halklarımız; HDP, HDK, DTK ve DBP Eşbaşkanları olarak 2 Kasım 2015, Pazartesi günü HDP Genel Merkezi'nde yaptığımız toplantının genel değerlendirmesini sizlere paylaşıyoruz.

Türkiye, 7 Haziran'da "düşürülmüş" AKP hükümetinin, seçimlerden istediği sonucu almak için beş ay boyunca ülkede estirdiği hükümet terörü atmosferinde 1 Kasım seçimlerini gerçekleştirdi.

Öncelikle seçim sonuçlarının her şeye rağmen bütün ezilenler ve halklarımız için hayırlı olmasını diliyoruz. Sandığa giderek iradesini ortaya koyan tüm yurttaşlarımıza teşekkürlerimizi sunuyoruz. Seçimlerde HDP'nin başarısı için canla başla çalışan herkesi kutluyoruz. 7 Haziran'dan bu yana AKP ve saray işbirliği ile gerçekleşen saldırılarda yaşamını yitiren bütün arkadaşlarımıza bir kez daha minnet ve şükranlarımızı sunuyor, kendilerine Allahtan rahmet dileklerimizi tekrar paylaşıyoruz.

7 Haziran seçim sonuçları büyük baskı ve zulme rağmen ortaya çıkarılmış önemli bir halk iradesiydi. Bu iradeye karşı saray darbesi ile cevap verilmiş ve yok sayılmıştı. AKP'nin tek başına iktidarı ve başkanlık hevesleri için ülke kan gölüne çevrilmiş, HDP'ye dönük hükümet merkezli saldırılar, katliamlar ve basın ambargoları gerçekleştirilmiş, HDP'nin seçim kampanyası yürütemeyeceği şekilde canlı bombalar HDP Eşbaşkanlarının ve milletvekili adaylarının peşine salınmış, ülkede olağanüstü bir güvenlik korkusu yaratılarak seçmen adeta teslim alınmaya çalışılmıştır.

AKP ise devletin ve örtülü ödeneğin bütün imkanlarını en ahlâksız şekilde kullanarak seçim kampanyası değil bir tür tehdit ve terör kampanyası yürütmüş ve neticede gerçek halk iradesinin oluşmaması için kısa süreli ani şok stratejisi uygulayarak sonuca gitmiştir. Hiç şüphe yok ki bu seçimin sonuçlarına dayanarak Türkiye halklarının katliam, savaş, zulüm, hırsızlık, yolsuzluk, ahlâksızlık politikalarına onay verdiğini asla kabul etmeyeceğiz. AKP'nin açık/gizli ajandasındaki hiç bir gerici politikasına toplum onay vermemiştir.

HDP ise tarihimizin en yoğun ve en ahlâksız siyasi, fiziki saldırıları karşısında öz gücüne dayanarak ve seçmeniyle kurduğu güçlü manevi bağlara dayanarak, olağanüstü bir direniş ve dik duruş ile barajı aşmayı ve parlamentonun üçüncü büyük grubu olmayı başarmıştır. HDP bu ağır saldırılar altında da kadınların gruptaki temsiliyetinden vazgeçmemiş, TBMM'de kadın mücadelesinin en güçlü sesi olmayı hak etmiştir.

MHP/AKP gizli ittifak ve işbirliğinin temel hedefi HDP'yi baraj altında bırakarak güçlü bir AKP hükümeti kurdurmaktı. Ancak MHP'nin bu ucuz oyunu HDP'nin barajı aşmasıyla birlikte tam bir fiyasko ile sonuçlanmış MHP tam bir hezimet yaşayarak, yok saydığı HDP'nin çok altında bir temsiliyetle parlamentoya girmiştir.

Bu noktadan sonra bizlere ve tüm demokrasi güçlerine düşen şey güçlü bir demokrasi bloku oluşturarak parlamento içinde ve dışında mücadeleyi yükseltmek olmalıdır.

Halklarımızın bizlere verdiği görevi tam olarak ve layıkıyla yerine getireceğimizden kimsenin kuşkusu olmasın. Türkiye toplumunun korkmasını ve geleceğe dair kaygılanmasını gerektirecek bir durum yoktur. Sadece mücadele birliğini kurmak bile önümüzdeki tehlikeleri alt etmek için yetecektir. Biz varız ve kendimize güveniyoruz. Faşizmi, gericiliği defalarca durdurduk, yine başaracağız.

Yeni dönem parlamentosu Kürt sorunu başta olmak üzere demokratik çözüm, müzakere ve diyalogu esas alan bir inisiyatif geliştirmelidir. Çözüm süreci sadece AKP'nin insafına terk edilemez. Parlamentoda kurulacak ortak bir komisyon çözüm sürecinin resmi muhatabı olarak öne çıkmalı ve savaşı durduracak bir demokrasi programı ile toplumun barış beklentisine cevap vermelidir. AKP, böylesi bir çözüm iradesine saygı duyarak barış sürecine geri dönmeyi ve yeni mekanizmalar ile birlikte çözüm sürecini parlamento zeminine emanet etmeyi kabul ederse bizler de bu yaklaşıma saygı duyacağız.

7 aydır İmralı'da tecrit altında tutulan Sayın Öcalan'ın yeniden ve daha etkili bir şekilde rolünü oynayabileceği koşulları da yaratarak, parlamento çözüm sürecinin merkezi haline getirilebilir. Demokratik, sivil özgürlükçü bir anayasa ile birlikte ülkemiz hak ettiği kurumsal ve köklü demokrasi yolunda çok önemli adımları bu dönemde atabilir. Güvenlikçi politikalar derhal terk edilerek uzlaşma ve ortak akıl çerçevesinde hep birlikte geleceğin Türkiyesi adım adım inşa edilebilir.

Olumlu bir yaklaşım geliştirilmesi halinde bizler her türlü doğru adımı birlikte atmaya hazır olduğumuzun bilinmesini isteriz. Halklarımızın ortak çıkarları doğrultusunda; kutuplaşma, gerilim ve kamplaşmaya son verecek dil ve üsluptan başlayarak yeni bir dönemin açılması için üstümüze düşen sorumluluğun gereğini yapacağımızdan kimsenin kuşkusu olmamalıdır. Toplumun hepimizden temel beklentisi çözüm siyasetidir. Seçimin her türlü adaletsizliğine ve eşitsizliğine rağmen bizler sorumlu muhalefet ve sorumlu siyaset tarzımızla çözüm kapılarını aralamak istiyoruz.

Cumhuriyet Halk Partisinin de ana muhalefet partisi olarak bu tarihi günlerde barış ve demokrasi adına üzerine düşen sorumluluğu cesaretle yerine getireceğini umuyoruz. Sorunlarımızın çözümünde parlamento içi ve dışı bütün demokrasi güçlerinin birlikte hareket ederek meclisi çözümün odağı haline getirebileceğine inanıyoruz.

AKP'nin de bütün bu olup bitenlerden doğru sonuçlar çıkararak sağduyu ile hareket etmesini temenni ediyoruz. Hiç bir dayatma politikasına, savaş ve katliam politikasına onurlu tek bir yurttaşın boyun eğmediğinin ve eğmeyeceğinin görülmüş olduğunu umuyoruz. İçeride ve dışarıda savaşı büyütecek her türlü karardan dönülmesini ve uçurumun kıyısına gelmiş bu anlayışta daha fazla ısrar edilmemesi çağrısını yapıyoruz.

Yeni dönem parlamentosunun iradesini ortaya koyarak çözüm gücü haline gelebilmesi için bütün güçlere buna fırsat sunabilecekleri bir pozisyonda kalmaları çağrısı yapıyoruz. Bu çerçevede; KCK'nin ilan ettiği tek taraflı ateşkesin sürdürülmesi, hükümetin de bütün askeri ve polisiye operasyonları durdurarak ateşkesin karşılıklı hale gelmesi için irade ortaya koymasını bekliyoruz.

Önümüzde bizleri zorlu bir mücadele dönemi bekliyor. Her türlü olasılığa her zaman hazır olabilmek için, moralle, inançla ve yüksek bir motivasyonla herkesi daha fazla örgütlenmeye, yan yana durmaya ve birlikte mücadeleye çağırıyoruz. Gün, geri çekilme günü değil, daha güçlü ileri atılma ve inisiyatif alma günüdür. Biz her zamankinden fazla kendimizi hazır ve heyecanlı hissediyoruz. Haklı ve meşru duruşumuzdan asla taviz vermeden herkesi mücadeleyi kararlılıkla yükseltmeye davet ediyoruz. Özgürlük, adalet ve barış mücadelesi kesinlikle kazanacaktır.

Saygılarımızla.

Figen Yüksekdağ
(HDP Eş Genel Başkanı)

Selahattin Demirtaş
(HDP Eş Genel Başkanı)

Emine Ayna
(DBP Eş Genel Başkanı)

Kamuran Yüksek
(DBP Eş Genel Başkanı)

Sebahat Tuncel
(HDK Eş Sözcüsü)

Ertuğrul Kürkçü
(HDK Eş Sözcüsü)

Selma Irmak
(DTK Eş Sözcüsü)

Hatip Dicle
(DTK Eş Sözcüsü)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 2 Kasım 2015 Tarihli Açıklaması

1 Kasım 2015 Erken Genel Seçim Sonuçları Üzerine

Yığınsal Direnişi Örgütlemek İçin Görev Başına!

1 Kasım 2015 seçimleri egemen sınıfların ve onların iktidarının 7 Haziran 2015 seçim sonuçlarını, halkların iradesini tanımaması sonucu gerçekleştirilmiştir.

İki seçim arasında ülkeyi yöneten, "Seçim Hükümeti" olarak adlandırılan Savaş Hükümeti gayrı meşrudur, terör ve savaş ortamının körüklenmesine çanak tutmuştur. Suç işlemiştir.

Kendi faşist Anayasalarını dahi çiğneyerek fiili olarak "Başkanlık" görevini yürüten Recep Tayyip Erdoğan, egemen sermaye sınıfları adına yürütülen seçim stratejisinin baş aktörüdür. 13 yıllık Başbakanlık ve son dönem Cumhurbaşkanlığı döneminde işçi sınıfına, yoksul emekçi yığınlara, Kürt halkına karşı işlenen tüm suçların sorumlusu Diktatör Erdoğan'dır.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, ordunun tepesi ile bürokrat ve teknokratlardan oluşan İşbirlikçi Oligarşi bir süre daha Erdoğan ve AKP Rejimi ile yürüme kararı almıştır. AKP-CHP Koalisyonu alternatifleri veya Erdoğan'sız AKP planları yaşama geçmemiştir.

ABD emperyalizmi ve AB'nin emperyalist merkezleri Diktatör Erdoğan ve ona bağlı AKP Rejimi ile devam kararı almışlardır.

MHP, AKP ile devletin yönlendirmesi altında gizli bir ittifak kurmuştur. Burjuvazinin tüm kurum ve kuruluşları AKP'ye destek vermiştir.

AKP Rejimi, egemen sınıfların oluruyla ülkeyi baskı ve terör ortamına sokmuş, ekonomiyi baltalamış, halkların her türlü tedirginliğinin artırılması yönünde saldırgan yöntemler uygulamıştır. Halkları korkutmak, sindirmek ve teslim olmaya yönelik bir strateji geliştirmiştir.

HDP'nin bu koşullarda barajı tekrar yıkması ve oy oranını belli kayıplara rağmen koruması önemli bir başarıdır. Çünkü, AKP Rejiminin amacı HDP'yi baraj altında bırakmaktı. HDP il ve ilçelerine, üye ve yöneticilerine, ve hatta Genel Merkezi'ne yönelik azgın saldırılar, her partinin göğüsleyeceği türden saldırılar değildir.

HDP'ye sözde "muhalif" Doğan Medyası dahil, burjuvazinin tüm kitle iletişim araçları kapılarını kapatmıştır. Ankara Katliamı sonrasında HDP'nin ve HDP'yi destekleyen ilerici, devrimci, demokrat güçlerin miting yapması fiilen engellenmiştir. Buna karşın AKP kitle mitinglerine, TV'lerde boy göstermeye, Belediyelerin ve Valiliklerin, kısacası devletin tüm olanaklarını kullanmaya devam etmiştir.

Diktatör Erdoğan seçimin ön gününde ATV, A-Haber ortak yayınına çıkarak tüm söylemlerini HDP'ye saldırı üzerine kurarak açıkça AKP'ye oy istemiştir. Kendi koydukları yasalar pervasızca çiğnenmiştir.

Bu seçimler bir kez daha göstermiştir ki; Çözüm parlamentoda değil, toplumsal mücadelenin tüm alanlarında yürütülecek sınıf savaşımı sonucunda yığınsal bir direniş ve baş kaldırı sonucu elde edilecektir. Parlamentoya yansıyacak olan bu mücadelenin sonuçları olacaktır.

HDP'nin elde ettiği ve koruduğu başarı böyle bir savaşımın sonucunda elde edilen ve parlamentoya yansıyan sonuçlardır. Bu deneyim şimdi toplumun tüm dokularına yayılmalıdır.

Ankara Katliamı sonrasında daha güçlü, daha da yığınsal mitingler düzenlenseydi, AKP Rejiminin bu saldırılarına halkların tepki ve nefreti, tüm demokrasi, emek, barış, özgürlük ve sosyalizm güçleri tarafından fiilen dile getirilseydi, HDP'nin alacağı oy oranı yüzde on beşleri aşardı.

Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ve Kürt ulusal demokratik güçleri en son Ankara Katliamı'nda da yaşandığı gibi, 1921'lerde Mustafa Suphi ve yoldaşlarının katledilmesi ile başlayan, 1 Mayıs'larda, üniversitelerde, fabrikalarda, dağlarda, kırlarda bedel ödeyerek bu günlere gelmişlerdir. Türk, Kürt ve diğer halklar binlerce gencini bu mücadelede yiğitçe feda etmiştir. Bu güçler bundan sonra da bedel ödemeye kararlıdır. Ancak bedel ödeyecek olan sadece bu ülkenin devrimci, demokrat, sosyalist, komünistleri olmamalıdır. Asıl bedel ödemesi gereken egemen burjuvazi ve onların iktidardaki temsilcileridir. Biz onlara bedel ödetmek için bedel ödüyoruz.

Bu anlamda, Ankara Katliamı ertesinde güvenlik gerekçesi ile geri adım atılması, AKP Rejiminin tam da istediğinin uygulanması anlamına gelmiştir. AKP Rejimi ve devlet güçleri amaçlarına ulaşmak için nasıl ki her türlü yöntemi uyguluyorlarsa, biz de onların saldırıları karşısında savunmaya geçmek yerine daha fazla direniş, daha yığınsal tepki yaratılmasını sağlamak durumundayız.

İşçi sınıfının devrimci güçlerinin önümüzdeki dönem önünde duran en önemli görev, işçi sınıfını, ezilen yoksul emekçi halkları, AKP'nin ve genelde burjuvazinin demagojik, yalan politikalarının etkisinden kurtarmak, kendi öz mücadele deneyimleri temelinde örgütlemek ve yığınsal direnişi yükseltmektir.

AKP iktidarı şimdi içeride ve dışarıda işçi sınıfına, Kürt halkına, barış ve demokrasi güçlerine karşı saldırılarını artıracaktır. Suriye'ye, Rojava'ya yönelik saldırgan politikalarına hız verecektir. İçeride de baskı ve saldırganlığını geliştirecek en ufak bir hak arama istemine karşı sert tepki verecektir. Hukuksuzluğu yaygınlaştıracak, sendikal ve demokratik hakları daha da budamaya çalışacaktır. İşçi sınıfını kendi kontrolu altındaki iş kolu sendikaları ve konfederasyonlara yöneltmek için türlü oyunlar tezgahlayacak, kendi koydukları yasaları hiçe sayacaktır. İşçilerin, işsizlerin, köylülerin, memurların, öğrencilerin, emeklilerin, yoksulların yaşam koşulları daha da zorlaşacaktır.

Türkiye işçi sınıfı hareketi ile Kürt ulusal demokratik hareketinin ortak mücadelesi iktidarı hedefleyecek bir sınıf mücadelesi temelinde geliştirilmelidir. Burjuvazi'nin iktidarına köklü olarak son verip işçi sınıfının ve yoksul emekçi halkların iktidarı kurulmadığı sürece Türkiye halkları özgür olamayacaklardır. Burjuvazi buna direnmektedir. Onun için seçimleri dahi geçersiz kılıp kendi belirlediği koşullarda yeni seçimler düzenleyebilmektedir. 1 Kasım 2015 seçimleri bize bunu açıkça göstermiştir. Bu deneyden öğrenmek, gerekli sonuçları çıkarmak ve sınıf mücadelesini yükseltmek güncel zorunlu görevimizdir.

HDP'nin bütün bu olumsuz koşullar altında elde ettiği başarı ve daha iyisini gerçekleştirmek anlamında bu seçimlerde yapılan hatalardan çıkarılan deneyimler temelinde sınıf savaşımını yükseltmek, yığınsal direnişi örgütlemek için görev başına.

Partimiz, Merkez Komitesi üyemiz Kadri Erol yoldaşı Ankara Katliamı'nda kayıp vererek bu seçim sürecinden bilenerek çıkmıştır. Kadri yoldaşın anısını yaşatmak, O'nun uğruna mücadele ettiği değerleri bu topraklarda gerçekleştirmek için savaşmak demektir. Kadri yoldaşa sözümüz, Suphi, Bilen ve Deniz yoldaşlara verdiğimiz sözü perçinlemiştir. Gereği görevimizdir.

Kapitalizm barbarlık demektir. Kurtuluş ve Özgürlük Sosyalizm'dedir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
2 Kasım 2015

(www.türkiyekomünistpartisi.org sitesinden alınmıştır)

IFF İşçileri Ürettikleri, "Sağlıksız" Gıdalar İçin Eylemde

Amerikan IFF Fabrikası'nda üretilen gıdaların sağlıksız koşullarda üretilmesine tepki gösterdikleri ve sendika istedikleri için işten çıkarılan işçiler, 51 gündür eylem yapıyor. İşçiler *"üretilen gıdalardaki tehlikeyi 78 milyonun fark etmesini"* istiyor.

Gebze'de kurulu Amerikan IFF Fabrikası'nda çalışan işçiler çalışırken sağlık sorunları yaşamaya başladı. Üretilen gıda maddelerinin hepsi kimyasal olduğu için büyük sağlık sorunları ortaya çıktı ve işçiler fabrikadan, iş güvenliği ve sağlık konusunda taleplerde bulundu. Bu talepleri karşılanmayan işçiler seslerini duyurabilmek için Tek Gıda-İş sendikasına üye oldu. Bunun üzerine işten atılan 30 işçi, 51 gündür fabrika önünde eylem yapıyor.

Tek Gıda-İş Sendikası Şube Başkanı **Yunus Durdu** konu ile ilgili olarak şunları söyledi: *"Bu fabrika 18 yıldır Türkiye'de faaliyet gösteriyor. Ürettiği tatlandırıcı, aroma ve her türlü kimyasal madde başta çocuklar olmak üzere herkesi tehdit ediyor. Bu firma dünyanın 36 ülkesinde faaliyet gösteriyor. 34 ülkede işçiler sendikalı, ama bizim ülkemizde sendikalı olmalarına izin verilmiyor. Türkiye'deki fabrikanın işçileri iş sağlığı ve iş güvenliği istedikleri için çalışma hakları feshedildi. Bu şirket 78 milyon insanı zehirliyor. Fabrika 18 yıldır ülkemize faaliyetlerine devam ediyor ama ciddi bir denetimi yok."*

Fabrikada çalışan işçilerin de sağlık sorunları yaşadığını belirten **Durdu**, *"Gıda maddeleri kimyasal olduğu için ciddi sağlık sorunları ortaya çıktı. İşçilerin fabrika yönetiminden güvenliği, sağlık konusunda talepleri oldu. Ama talepleri karşılık görmedi. Tatlandırıcılar sadece işçilere değil, uzun vadede bu maddeleri tüketenleri de etkiliyor. Bu tür ürünlerin üretimi dünyanın birçok gelişmiş ülkesinde yasak, ama bizim ülkemizde serbest. Herkesin sağlığı tehdit altında. İşçiler bu seslerini sendikaya üye olduktan sonra duyurmaya başladı ve fabrikanın 18 yıldır gizli kapaklı yapmış olduğu sağlıksız üretim ortaya çıktı. Ürettikleri her şey kimyasaldır ve yenilebilen yanıcı içerir. Çok küçük deneylerle olayın ne kadar dehşet verici bir boyutta olduğu görülebilir."*

Başkan **Durdu** eylemlere başlandıktan sonra işçilerin yaşadıklarını ise şöyle anlatıyor: *"Tek Gıda-İş Sendikası'na üye olan işçiler **'Biz ABD'nin büyük şirketiyiz, biz bu ülkenin yasalarını tanımıyoruz'** denilerek tehdit ediliyor. İşçilerin hak ve hukukları verilmeden, bu işçilerin iş hakları feshedildi. Buradaki işçilerin birincil önceliği fabrikanın ne kadar sağlıksız bir üretim yaptığının, gıda terörünün ve toplum sağlığının tehdit edilmesinin altını çizmektir. İşçilerin tazminatlarının ve diğer haklarının verilmeden işten çıkarılmasını da protesto ediyoruz. Ülkemizin insanlarının zehirlenmesini istemiyoruz. Toplumun zehirlenmesini istemiyoruz. 30 işçi arkadaşın bütün hakları ellerinden alındı. Ağır suç işlemiş muamelesi gördüler. Bu nedenle de işe iade ve tazminat davalarını açtılar."*

Çayeli'nde GREV

Rize'nin Çayeli İlçesi Madenli Beldesi'nde bulunan Çayeli Bakır İşletmeleri'nde çalışan Türkiye Maden İşçileri Sendikası üyesi 320 işçi greve başladı.

Sendika ile Çayeli Bakır İşletmeleri arasında sürdürülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde işverenin sıfır zam önerisinin kabul edilmemesi üzerine grev kararı alındı.

Çayeli Bakır İşletmelerinde çalışan işçiler haklarını alabilmek için alınan grev kararını uygulamaya koymak için bir araya gelip grev çadırı kurdu.

Sendikanın Sivas Şube Başkanı **Zekeriya Gültekin**'in okuduğu basın açıklamasında şu sözler dikkat çekti:

"Bu grev kararını almamızdaki en büyük etken, işverenin önümüzdeki 3 yıllık zaman içerisinde işçimize sıfır zam kararında ısrar etmesi olmuştur. Burası Türkiye'de maden sektöründeki en önemli işletmelerden birisidir. Yıllardır büyük kârlar elde etmiş ve ülke ekonomisine de ciddi katkılarda bulunmuştur. Kurumlar vergisi sıralamasında yurt genelinde yıllarca ilk 50 içerisinde yer almıştır. Metal fiyatlarının en düşük olduğu dönemde bile bilançosunu kârla kapatmıştır. Sıfır zam kararının hiçbir haklı gerekçesi yoktur. Bu tekliflerinin kabul edilemeyeceğini bile bile bu kararlarında ısrar etmişlerdir. Bu tekliflerinden vazgeçmedikleri sürece bu işletmede üretim olmayacaktır. Yasal grev hakkımızı sonuna kadar kullanacağız."

8 kuruluştan ortak çağrı:

Medyaya baskıyı durdurun

Dünyanın önde gelen 8 uluslararası gazetecilik örgütü ilk defa bir araya gelerek Türkiye'ye acil ziyaret yaptı. Ziyaretin sebebi, 7 Haziran seçimlerinin ardından medya özgürlüğünün endişe verici hale gelmesi... Heyet, gözlemlerini bir basın toplantısıyla anlatarak baskının sonlanması için ortak çağrıda bulundu.

Uluslararası Basın Enstitüsü **(IPI)**, Gazetecileri Koruma Komitesi **(CPJ)**, Sınır Tanımayan Gazeteciler **(RSF)**, Uluslararası Gazeteciler Federasyonu / Avrupa Gazeteciler Federasyonu **(IFJ/EFJ)**, Article 19, Index on Censorship **(Sansür Endeksi)** ve Ethical Journalism Network **(Etik Gazetecilik Ağı)** ile **Türkiye Gazeteciler Sendikası** 1 Kasım seçimi öncesinde bir araya gelerek acil bir özgürlük misyonu kurdu. Bu örgütlerin üyelerinden oluşan heyet, 19 Ekim'de Türkiye'ye geldi. 3 gün boyunca bağımsız medyaya giderek artan baskının seçime olası etkisine hem Türkiye'de hem dünyada dikkat çekmek için İstanbul ve Ankara'da gazetecilerle, siyasi temsilcilerle ve yabancı diplomatlarla buluştu. Misyon, ziyaretinin son günü İstanbul'da Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nde bir basın toplantısı düzenledi. Toplantının moderatörlüğünü IPI Türkiye Ulusal Komitesi Başkanı **Kadri Gürsel** yaptı.

İMZACILAR

Markus Spillmann, IPI İcra Kurulu Başkan Yardımcısı ve İsviçre gazetesi Neue Zürcher Zeitung'un eski yayın yönetmeni (İsviçre)

Barbara Trionfi, IPI İcra Direktörü (İtalya)

Steven M. Ellis, IPI Savunu ve İletişim Direktörü (ABD)

Muzaffar Suleymanov, Gazetecileri Koruma Komitesi (CPJ) Avrupa ve Orta Asya Program Araştırma Görevlisi (ABD)

Erol Önderoğlu, Sınır Tanımayan Gazeteciler (RSF) Temsilcisi

Patrick Kamenka, Uluslararası Gazeteciler Federasyonu (IFJ) ve Avrupa Gazeteciler Federasyonu (EFJ)

Mustafa Kuleli, Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Genel Sekreteri

David Diaz-Jogeix, Article 19 Program Direktörü

Melody Patry, Index on Censorship Kıdemli Savunu Görevlisi

Ceren Sozeri, Ethical Journalism Network (EJN) Üyesi; Galatasaray Üniversitesi Öğretim Üyesi

750 İşçinin Çalıştığı GAMAK'ta Grev

15 Kişilik İşçi Komitesi Var

Ümraniye Dudullu Organize Sanayi bölgesi'nde kurulu olan GAMAK fabrikasında grev devam ediyor. Çelik-İş sendikasının örgütlü olduğu işyerinde 15 Ekim 2015 de grev başlamıştı. 750 işçinin çalıştığı işyerinde 15 kişilik bir işçi komitesi var.

Sendikal mücadeleyi devam ettirmekte kararlı olan işçiler, *"Sendika işçi komitesinin dediklerini dikkate almak zorundadır. Biz mücadeleye devam edeceğiz. Sendika taleplerimize sahip çıkmazsa, gerekirse sendikamızı değiştiririz."* açıklamasını yaptı.

Bugüne kadar yapılan toplu sözleşmelerin işyerindeki ücret eşitsizliğini derinleştirdiği görülüyor. On yıllık bir işçinin eline 1100 lira para geçebiliyor. Bu arada 1800-2000 alan işçiler de var. 16-24 yıllık işçilerden de 1300-1500 lira alanlar var. 5-6 yıllık işçilerin halen asgari ücret düzeyinde para alması da ayrı bir sorun.

Çelik-İş sendikası bugüne kadar TİS görüşmelerinde işçilerin fikrini almadan sözleşme imzalamış. Fabrikada işçi komitesinin kurulmasıyla durum değişmiş. Elbette ki büyük metal direnişinin bunda etkisi var. Tabanın sesini dinlemeyen sendikaların bir anda üyesiz kalacağını tüm sendikalar gördü.

Üç yıllık sözleşmelerde %14'lere imza atılınca, yıllık zam %5'i bile bulmadı. İşçilerin artık buna izin vermeye niyeti yok.

Çelik-İş Sendikası yönetimi de, sendikal anlayışın artık değiştiğini söylüyor. GAMAK işçileri de bu değişimi grev süresince gözlemleyeceklerini belirtiyor.

Ancak işçiler sendikadaki değişimden pek umutlu değiller. Grev alanında topluca durma istekleri sendika tarafından geri çevrilmiş durumda. Birkaç grev gözcüsü dışında kimseye izin verilmiyor. Greve destek için gelen kurumlarla da sendika yöneticileri görüşmüyor.Sendika, grev gözcülerine basınla konuşma yasağı uyguluyor.

GAMAK işçilerini zorlu bir sınav bekliyor. İşçi sınıfının ve dostlarının dayanışma içinde olması gerekiyor. GAMAK işçileri kazanırsa, hepimiz kazanırız.

Birleşik Metal-İş Sendikasının Bursa'daki yeni şubesi, tadilat çalışmalarının ardından üyelerine hizmet vermeye başlıyor.
Bilindiği gibi Mayıs ayı başındaki Metal Direnişi'nde öncülük yapan Renault İşçilerinin Birleşik Metal'de örgütlenmesiyle birlikte buradaki işçilerin yeni bir şubeye kavuşacakları sözü verilmişti. Metal Direnişinin başlangıç günü olan 5 Mayıs tarihinin yeni şubenin ismi olarak önerilmesi ise işçi sınıfının bu anlamlı direnişine verilen en güzel armağan oldu. 5 Mayıs Şubesi'nde Renault işçilerinin yanında öteki metal işçileri de en kısa zamanda biraraya gelecektir kuşkusuz..

Birleşik Metal İş Gebze Şube Kongresi'nin ardından...

❑ **Tufan ŞİŞLİ**

Birleşik Metal İş (BM) Gebze Şube Kongresi 17 Ekim 2015 tarihinde yapıldı.

Gebze Holiday-İnn Otel'de gerçekleştirilen kongreye 200'ü aşkın delege katıldı. Kongrede Divana Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Kocaeli Şube Başkanı Hami Baltacı, İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek ve İstanbul 1'Nolu Şube Başkanı Yusuf İkisivri getirildi.

BM Gebze şubesinde 25 fabrikadan 5250 kayıtlı üye bulunuyor.

Şube yönetimine aday olan iki liste seçimlere katıldı. Mevcut şube yönetiminin başkan adayı Necmettin Aydın'ın listesi ile Sarkuysan baştemsilcisi Selçuk Çiftçi'nin listesi yarıştı.

Açılış konuşmalarında genel değerlendirmeler yer verildi.

Daha sonra, her iki listenin başkan adayları ve 23 delege söz alarak konuştu. Sendika içi sorunlar dile getirildi.

Gebze şubesi BM'nin en büyük şubesi olma özelliğini taşıyor. Büyük metal direnişinin de merkezlerinden biri konumundaydı.

BM Gebze şubesine bağlı Yücel Boru, Çayırova Boru, Sarkuysan, Arpek, Kroman Çelik ve Cengiz makinada greve çıkılmıştı.

Alstom, Schneider Elektrik, Dost El Makina da ise işverenler MESS'ten ayrılarak BM ile toplu sözleşme imzalamıştı.

Geçmiş dönem değerlendirmesinde en büyük eleştirel yaklaşım greve çıkan Kroman Çelik, Sarkuysan ve Cengiz Makina delegelerinden geldi. İşçiler, grev erteleme kararına rağmen, fiilen greve devam etme kararının sendika yönetimince bastırıldığını dile getirdiler. Kroman Çelik baştemsilcisi Temel Fidan, kongre başkanlık divanına seçilen Adnan Serdaroğlu'nun, kendilerine, fabrikadaki işçilerin kararına uygun bir karar verileceğini söylediğini, ancak grev pankartının kendilerine danışılmadan indirildiğini söyledi.

Diğer bir eleştiri konusu da işten atılan işçilerle ilgiliydi. Schneider fabrikasındaki işten atmalara karşı gerekli direncin gösterilmediği ifade edildi. İşverenin sendikaya bildirdiği 90 kişilik listenin 63'e indirilmiş olmasının bir başarı olmadığı belirtildi.

Şube sekreteri Hasan Gencay, Schneider temsilcileriyle bu durumun görüşüldüğünü kararın buna göre alındığını açıkladı.

Muhalif listenin delegeleri de, sendikanın öncülük etmesi gerektiğini ifade ettiler.

Sendika içi demokrasinin geliştirilmesi gerektiği ve işyerleri için alınacak kararların mutlaka işyerindeki işçilerle ortaklaşa alınması gerektiğinin vurgulanması kongrenin öne çıkan yanıydı.

Muhalif liste, sendika içi demokrasinin geliştirilmesi durumunda, BM'nin işkolundaki tüm işçileri kapsayabileceğini anlattılar. Türk Metal (TM)'den ayrılan tüm işçilerin BM'de örgütlenmesinin olanaklı olduğunu ifade ettiler. Bunun niçin olmadığının sorgulanmasını istediler.

Mevcut yönetim ise, bu süreçte üye sayılarının %35 oranında arttığını ve bunun bir başarı olduğunu savundu.

Seçimleri mevcut şube yönetimi 119 oy alarak kazandı. Muhalif liste 90 oy aldı.

16 delegenin oy tercihinin değişmesinin şube yönetimini değiştirebileceği de görülmüş oldu.

Her iki listenin de özgür bir ortamda kendini ifade edebilmesi açısından kongrenin önemli kazanımlara yol açacağını görmek gerekiyor.

İşçilerin sendika yönetiminde görev almak için istekli olması ve direnişin yükseltilmesi talebinin dile getirilmesi, önümüzdeki dönemde sendikal mücadelenin daha yaygın ve örgütlü bir şekilde süreceğinin işareti oldu.

TM'in tabanından yükselen istifa zinciri ve sendika seçme özgürlüğü talebinin işçi sınıfı tarafından öne çıkarılması ile başlayan sürecin, mevcut tüm sendikal yapıların içinde hissedilecek bir sendika içi demokrasi talebiyle birleşmesi metal direnişinin kazanımlarından biri oldu.

Demokrasi ve Sosyalizm

❑ **Armağan BARIŞGÜL**

Demokrasi ve sosyalizm, bir biriyle iç içe olan sosyal olgulardır. Her ikisi de işçi sınıfı, emekçiler ve ezilenler için yaşamsal önemdedir. Et ile tırnak gibi birbirlerine kopmaz bağlarla bağlıdırlar. Ne yazık ki, burjuvazi ve onun işbirlikçileri ve ona şirin görünmek isteyen oportünistler, işçi sınıfının devrimci mücadelesini boğmak, raydan çıkarmak ve yanlış yola evirmek için en çok dillerine dolandırdıkları ve saldırdıkları iki kavramdır.

Biz işçi sınıfının öğretisinden şaşmadan, hiç kimseye şirin görünmeden, en ufak bir tereddüt taşımadan ve beyinleri bulandırmadan konumuzu işleyelim. Demokrasi nedir, sosyalizm nedir?

Demokrasi, klasik tanımla "halkın kendisini yönetmesidir". Halk, kendisini nasıl yönetir, yönetebilir? Bir toplumsal düzende halkın ezici çoğunluğunu temsil eden, ortak çıkarlarını gözeten ekonomik ve politik örgütlenmeler olmadan halk kendisini yönetemez. Demokrasi, soyut bir kavram değildir. Sakız gibi çiğnenen, istendiği vakit atılacak veya rafa kaldırılacak bir şey ise hiç değildir.

Ülkemizde demokrasinin varlığından söz edebilmek için Kürt ulusal sorunun demokratik çözümü, işçilerin ve emekçilerin günün reel koşullarına uygun bir yaşam düzeyine kavuşması, ülkeyi kana boğan militarist yapılanmaların dağıtılması, ilerici ve demokratik ekonomik ve politik örgütlenmelerin önünün açılması gerekmektedir. Böyle bir zemin sağlandıktan sonra ancak demokrasi yeşerebilir, gelişebilir, zenginleşebilir ve korunabilir. Halkın öz yönetimlerinin, örgütlenmelerinin olmadığı ve sömürüyü teşvik eden yasaların ve ortamın revaçta olduğu bir toplumsal düzenin demokratikliğinden söz etmek burjuvazinin bir aldatmacasıdır, yalanıdır. "Sömürüsüz" bir toplumsal düzene giden bir süreci başlatmayan her hangi bir toplumsal formülasyonda kelimenin gerçek anlamıyla demokrasi olamaz.

Öncelikle şu cümlenin altını çizmeliyiz: Demokrasi, en geniş halk yığınlarının her türlü ezgiden ve eşitsizlikten kurtulduğu, emeğin korunduğu ve sömürünün sıfırlandığı bir toplumsal düzendir. Böyle bir yaşam biçimini kapitalizmde gerçekleştirmek mümkün müdür? Hayır. Böyle bir şeyin kapitalizmde gerçekleşmesi, kapitalizmin aşılmasını getirir ve kurulan yeni düzenin adı ise, sosyalizmdir.

Yüzyılı aşan bir geçmişe sahip olan burjuvazi, işini çok iyi bilir. Halkı yönete yönete, işçileri sömüre sömüre halkın direnişleriyle karşılaşa karşılaşa büyük bir tecrübeye ve dev bir askeri, ekonomik ve politik güce sahiptir. Burjuvazinin işçi sınıfının yükselişini ve devrimci halk hareketini durdurmak, parçalamak, bölmek ve yönetmek için kullandığı başka bir güç ve silah daha vardır ki onu asla unutmayalım: İdeoloji.

Burjuvazinin ideolojik saldırganlıkta bulunduğu alanların başında Demokrasi ve Sosyalizm kavramları gelmektedir. "Güler yüzlü sosyalizm", "Demokratik Sosyalizm", "Çoğulcu Sosyalizm", "Çağdaş Sosyalizm", "Liberal demokrasi", "Radikal demokrasi", "Çoğulcu demokrasi" gibi tanımlamalar, işçi sınıfının öğretisi Marksizm-Leninizm'i karalamak, deforme etmek ve emekçi kitlelerle olan bağını koparmak için hep kullanılmıştır. Emekçilerin ve devrimcilerin mücadelesi ve örgütlülüğü sekteye uğratılmıştır. Burjuvazinin üniversiteleri, akademik kurumları, vakıfları, basını ve medyası bu konuda çok özel bir rol oynarlar. Bunun için işçi sınıfının öncü politik örgütlülüğü, burjuvaziye karşı ideolojik mücadeleyi her zaman başa koyar, elden bırakmaz.

Kapitalizmde demokrasi için verilen mücadelenin başarıya ulaşması için işçilerin sendikalarda, köylülerin kooperatiflerde, doktor, öğretim üyelerinin, mühendis ve teknik elemanların mesleki birliklerde ve odalarda örgütlenmelidir. Böylelikle akademik, ekonomik ve demokratik haklar için güçlü ve etkin bir mücadele verilebilir. Yığınsal, demokratik ve merkezi bir gençlik ve kadın örgütlenmesinin gerçekleştirilmesi demokratik kazanımlar ve sosyalizm mücadelesinin başarısı için zorunludur. Demokrasi için mücadele olmadan sosyalizm için mücadele verilemez. Sosyalizm, örgütlü işçi sınıfının devrimci hareketinin ve bileşenlerinin, bağlaşıklarının ortak mücadelesiyle kurulur. Bu mücadelede öncü rol, işçi sınıfıdır, onun politik örgütü partisidir. İşçi sınıfının partisi olmadan kitleler sosyalist dünya görüşünü benimseyemez, eğitilemez, örgütlenemez ve mücadele yürütemezler.

Sosyalizm, özel mülkiyeti ortadan kaldırır ve üretim araçlarını toplumsallaştırır. Emeğe değer verir. Çalışma yaşında ve yeteneğinde olan herkese iş olanağı sağlar. Üretimi artırarak halkın refah düzeyini yükseltir. Kadın-erkek eşitsizliğine son verir. Ana olmanın onuruna yüksek değer verir. Çocukların ve gençliğin eğitim, kültürel ve sportif etkinliklerde bulunması ve gelişmesi için bütün olanakları seferber eder. Kapitalizmde ise bu durum tam tersinedir. Fırsat eşitsizliğinden dolayı kapitalistlerin çocukları en modern okullarda öğrenim görür, spor kulüplerinde eğitilir, para ödeyerek askerlik bile yapmazken işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin çocukları temel bir eğitim-öğrenimden mahrum bırakılır, zorunlu askere alınır, istemediği, motive olamadığı ve yetenekleriyle uyuşmayan bir işte çalıştırılır, çalışmak zorunda bırakılır. Bu nitelik bile tek başına sosyalizmin insani boyutunu, hümanist yapısını açıklamaya yetmektedir.

Bugün ülkemizde bütün ilerici, devrimci, demokrat, sosyalist ve komünistlerin ortaklaştıkları nokta demokrasidir. Kürt halkı önüne demokratik özerkliği koyarak direnmektedir. Sosyalizm, özyönetimler için olanaklar sağlar. Sosyalist Federatif bir Türkiye'nin gerçekleşmesi, demokratik özerkliğin en gerçekçi ve en derin anlamını bulması demektir. Türkiye Komünist Partisi (TKP), Özerklik konusunu en gerçekçi ve doğru biçimde programına almıştır. Özel mülkiyetin ortadan kaldırılarak üretim ilişkilerinin toplumsallaştırılmasıyla ancak ve ancak halklar bir birerine yakınlaşabilir, gelişebilir ve özgürleşirler. Kürt halkının Demokratik Özerklik mücadelesini savunmak ve katkıda bulunmak, sosyalizm mücadelesini güçlendirir. Halkların eşit, kardeşçe ve barış içinde bir arada yaşamaları, sosyalizmin gereğidir.

Demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin utkusu için, işçi sınıfının sendikal ve politik birliğinin sağlanması güncel bir görevdir. Bu görevin yerine getirilmesi için karınca kararınca çalışan ve 24. sayısıyla 1. yaşını tamamlayacak olan, işçi sınıfının sesi, sözü, gözü ve kulağı olmayı kararlılıkla sürdüren **Politika** Gazetesi'ni her işçi, emekçi, ilerici, devrimci, genç ve kadın mutlaka almalı, okumalı, okutmalı, özümsemeli, tanıtmalı, dağıtmalı ve katkıda bulunmalıdır. Demokrasi ve sosyalizm, eğitimli, donanımlı, örgütlü, özverili ve çalışkan kitlelerin işidir, onların en değerli eseri olacaktır.

%1'lik İşkolu Barajı Yok Hükmünde

Yüzde 1'lik işkolu barajını geçemediği için toplusözleşme imzalama yetkisi olmayan **Deriteks Sendikası**, uluslararası sözleşmelere dayanarak 450 çalışanın bulunduğu ETF Tekstil'de toplusözleşme imzaladı.

Türk-İş'e bağlı Deriteks Sendikası, dokuma, hazır giyim ve deri işkolunda bir ilke imza atarak, Adidas ve NIKE gibi ünlü markalara tişört üreten ETF Tekstil ile toplu iş sözleşmesi sürecini 6356 Sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'na göre değil, Türkiye tarafından onaylanan Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) 87 ve 98 Sayılı Sözleşmeleri'ne dayanarak yürüttü. Taraflar arasında yürütülen görüşmelerde anlaşma sağlandı ve sözleşme imzalandı.

6356 Sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'na göre bir sendikanın toplu iş sözleşmesi imzalayabilmesi için öncelikle işkolu barajını geçmesi, ardından işletme/işyeri barajı şartını yerine getirmesi gerekiyor. Bunları takiben sendikanın Çalışma Bakanlığı'ndan çoğunluk tespiti alması gerekiyor. Bu tespite itiraz olmadığı takdirde Bakanlık, sendikaya yetki belgesi veriyor ve sendika ancak bu belge ile toplu iş sözleşmesi sürecini başlatabiliyor.

Ancak Deriteks Sendikası mevzuattaki tüm bu uygulamaları bir yana bıraktı. Toplusözleşme görüşmelerini uluslararası sözleşmelerin doğrudan uygulanırlığını sağlayan Anayasa'nın 90. maddesinden yola çıkarak, Türkiye tarafından onaylanan ILO 87 ve 98 Sayılı Sözleşmeleri'ne dayanarak yürüttü. Bu kapsamda 450 çalışanın (100'ü aşkın beyaz yakalı bulunuyor) bulunduğu ETF Tekstil ile görüşme Haziran ayında başladı. Görüşmeler sonucunda sendika, ILO sözleşmelerini dayanak gösterip 19 Aralık'ta 3 yıllık sözleşme imzaladı. Böylece mevzuattaki işkolu barajı da devredışı kaldı.

Mersin Şişecam'da İşyerini Terk Etmeme Eylemleri Başladı

Mersin'de Kristal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Şişecam'a bağlı Anadolu Cam, Paşabahçe ve Trakya Cam Fabrikalarında çalışan işçiler, Şişecam AŞ'nin 200'e yakın cam işçisini işten atma kararından geri adım atmaması üzerine işyerini terk etmeme eylemlerine başladı.

Üretimin devam ettiği fabrikalarda sabah 24-08 vardiyasından çıkan işçiler işyerini terk etmedi. Kristal-İş Mersin Şube Başkanı **Ahmet Ergev**, tüm vardiyalarda eylemlerin süreceğini belirtti. **Ergev**, Şişecam yönetimiyle yapılan görüşmelerde olumlu hiçbir adım atılmadığını ve eylemlerin önümüzdeki günlerde artarak devam edeceğini belirtti.

'NE OLACAKSA OLUR'

İşverenle görüşmelerin devam ettiğini belirten Kristal-İş Genel Başkanı **Bilal Çetintaş** da, görüşmelerden bir sonuç çıkmaması durumunda temsilcileri toplayarak gerekli tutumu alacaklarını ifade etti. İşverenin gönüllü çıkmak isteyen işçiler dışından da işten atmalarda ısrarcı olduklarını söyleyen **Çetintaş**, *"Biz sorunu masada çözmek istiyoruz. Mersin Paşabahçe'de 58 kişinin çıkarılmak isteniyor. Bunların 31'i kendi isteği ile çıkmak istediklerini dilekçe ile bildirdi. yine Mersin Ambalaj da 110 kişi isteniyor. Burada da 49 kişi kendi isteği ile dilekçe ile başvurdu. Bizim istediğimiz kendi isteği dışındakilerin çıkarılmaması"* diye konuştu.

Mersinli işçilerin eylemine ilişkin olarak **Çetintaş**, eylemin kendilerine haber verilerek yapıldığını, şubenin kararı olduğunu ve saygılı olduklarını söyledi. Mersin'in yanı sıra Eskişehir'deki fabrikada da bir fırının kapandığı, Eskişehir'de gönüllü çıkanlarla sorunun halledildiği bilgisini veren **Çetintaş**, Aralık ayında Gebze'de de bir fırının kapatılacağını bildirdi.

Fırın kapatmalarla birlikte işten atmaların da gündeme geldiğini ifade eden **Çetintaş**, *"Böyle olunca biz de sorunu görüşmelerle çözmeye çalışıyor. Biz kavga istemiyoruz, masada çözülsün istiyoruz. Ama eğer çözülemezse arkadaşları çağırıp konuşacağız. Ona göre bir tutum alacağız"* diye konuştu.

Bir yıl sonra ERMENEK

❑ **Kerim YILDIZ**

28 Ekim 2014 tarihi bize Karaman'ın Ermenek ilçesinde meydana gelen maden katliamını, 350 metre derinliklerinde suyun basmasıyla yaşamını yitiren 18 işçiyi, 38 gün sonra ulaşılan onların cansız bedenlerini hatırlatır. Ya burjuvaziye, onun devletine ve hükümetine neyi hatırlatıyor acaba? Onlara sormak gerekiyor.

Ermenek katliamı, ne ilk idi, ne de sonuncusu oldu. Ermenek'ten sonra da "ölüm" haberleri gelmeye devam etti.

Kamuoyunda "Ermenek Davası" olarak bilinen dava ne durumda? Maden Ocakları nasıl işletiliyor? Çalışanların güvencesi var mı? İşçilerin bayrağa sarılmış toplu cenaze namazlarında saf tutan sorumlu ve yetkili kişilerin vicdanları gerçekten hiç sızlandı mı, uykuları hiç kaçtı mı?Katliamdan sonra değişen ne?

Davanın ilk duruşması 16 Haziran 2015'te başladı. 3 tutuklu olmak üzere 16 kişi yargılanmaktadır. Enerji ve Tabii

Kaynaklar Bakanlığı, bakanlık müfettiş ve sorumluları için soruşturmaya izin vermemişti.

Türkiye'de iş cinayetlerinin önü kesilmiyor. Bunun en büyük nedeni işçinin yaşamına ve emeğe gereken değerin verilmemesidir. Güvenilir çalışma koşullarının sağlanmaması her zaman ölümlere emin sağlamaktadır. Daha fazla kar hırsıyla hareket eden patronlar, insani çalışma koşullarının yaratılması için gereken masrafların yapılmasından kaçmaktadırlar.

Bugün işçi sağlığı ve iş güvenliği sorununun çözümü güncelliğini koruyor. Maden ocakları, iş cinayetlerinin en çok meydana geldiği alanların başında gelmektedir. Cinayetlere yol açan nedenler ortadan kaldırılmadıkça, cinayetler durdurulamaz. Bunun sorumlusu devlet ve patronlardır.

İş cinayetleri, işçilerin bilinçli örgütlü mücadeleleriyle ancak durdurulabilir. Bunun sağlanması için ise işçi sınıfının sendikal, demokratik ve özellikle politik örgütlerinin faaliyeti ile bire bir bağlıdır. Büyük fabrikalarda, tersanelerde olduğu gibi, iş güvenliği, çalışma koşulları ve iş akitleri konusunda en büyük sorunların yaşandığı maden ocaklarında sınıfın örgütlenmesi yakıcı önem taşımaktadır. Gerek Soma gerekse Ermenek katliamlarından sonra bu konuda çalışmalara halen gerekli ağırlığın verilmediğini seslendirmek yanlış olmayacaktır. Bunu bir eleştiri olarak kabul ederek işçi sınıfı mücadelesinin gerektirdiği adımların atılmasını sağlamalıyız. Değilse, "Ermenek'i unutmayacağız" belgisi sadece sözde kalacaktır ve bizler bunun hesabını işçi sınıfına vermek zorunda kalacağız.

Onlar için…

❑ **Ali ÖZBEK**

Mücadele, tarihimiz boyunca yani 15'lerin katlinden beri, karanfil ekip kendi kanlarımızla suladık bu toprakları. Boy verdi karanfiller ve her biri yeni bir bedende can bulup geçti onurlu savaşımımızın saflarına...

Suphi'den **Nazım**'a, **Marat**'tan **Talip** hocaya ve **Hayrullahoğlu**'na ve son olarak da **Kemal Tayfun Benol**'a kadar yitirdiğimiz tüm yoldaşlarımızdan ağır bir sorumluluk aldık. Elbet üzüldük, elbet acı çektik düşen her yoldaşımız için. Ama dövünmek vakti değil çok işimiz var çok!

Nazım'ın dediği gibi,

Ölenler
döğüşerek öldüler ;
güneşe gömüldüler.
Vakit yok
onların yasını tutmaya !
Akın var
güneşe akın !
Güneşi zaptedeceğiz
güneşin zaptı yakın...

* * *

Şu televizyonun kapitalist reklamlarından birinde çocuk diyor ya, "Çok çalışmam gerek çoook!"

Biz daha çok çalışmalıyız!

Mülkiyet edinmek, daha çok para kazanmak için değil elbet. Daha çok bilememiz gerek, sınıfsal öfkemizi.

Burjuvazi boş durmaz. Bunu en iyi biz biliriz.

Fabrikalarda, tarlalarda hayatın her alanında yeni Tayfun'lar olmalıyız!

Devraldığımız mücadele bayrağını yükselterek ilerlemeliyiz.

Şimdi sorumluluklarımızı yerimize getirmemiz gereken sancılı bir dönemden geçiyoruz. Önümüzde zor bir dönem var..

Burjuvazinin yüreğinde 1 Kasım'da açamadığımız deliği ilk deliği açmalıyız.

Eksikliklerimizi telafi etmeliyiz.

Bugüne kadar yitirdiklerimiz için ve Reyhanlı'da Suruç'ta, Diyarbakır'da Ankara'da hain saldırılarda öldürülen arkadaş, dost ve yoldaşlarımız için.

Onlar için yapmalıyız bunu!

Oy sandığında bitmedi işimiz. Bitemezdi de. Asıl iş şimdi başlıyor.

Ulaşabildiğimiz herkesle konuşmalıyız, harekete geçirmeliyiz.

Kendi öz deneyleri temelinde gerçekleri görmelerini sağlamalıyız.

Bilincimiz doğrultusunda tarif ederek bulunduğumuz yeri, nedenini, niçinini anlatmalıyız insanlara.

Nazım ile başladık, **Nazım** ile bitirelim:

Daha gün o gün değil,
derlenip dürülmesin bayraklar.
Dinleyin, duyduğunuz çakalların
ulumasıdır.
Safları sıklaştırın çocuklar,
bu kavga faşizme karşı,
bu kavga hürriyet kavgasıdır.

İlk Yılı Devirirken...

Politika
SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN
SOMA'DAN ERMENEK'E ... TÜRKİYE'NİN ASIL GERÇEĞİ
Yeniden merhaba!

Politika Yayın Kollektifi a.
❑ **Ayla BORAN**

Politika Gazetesi olarak 2014 Kasım ayında yayın hayatına yeniden merhaba dedik. Yeni bir dünyaya merhabamızı, sevimli maskotumuz *"Bir Ekmek Bir Politika"* çığlığıyla ve işçi sınıfının politik örgüt geleneğinin bu topraklardaki en köklü mirasının üzerindeki yasağın kaldırılması ve Suphilerden bugüne, tüm siyasi cinayetlerin aydınlatılması, savaşsız ve sömürüsüz bir dünya için, tüm yenilgilerinden zafere yürüyüşün hem ilkesel hem güncel hem de ideolojik hattını, yeniden ve yeniden sınıfla, tüm ezilen ve sömürülenlerle, halklarla hizalama gerekliliği ve sorumluluğu ile yola çıktık.

28 Kasım 2015'te birinci yılımızı deviriyoruz. Türkiye, Kürdistan, Ortadoğu ve Uluslararası ölçekte yaşadığımız hem ekonomik hem de siyasi gelişmeleri, karşılaştığımız sonuçları sizlerle paylaşmaya çalıştık. Kapitalizm ve emperyalizm bağlamında buna koşut olarak bu toprakların iktidar aygıtı ve uygulamalarının, tüm devrimci ve sosyalist basın üzerinde olduğu gibi üzerimizde de "zor"a dayanan, saldırı ve ölümü bize daha birinci yılımız dolmadan yaşattığı bedeller olarak ödedik. Ödüyoruz, ödeyeceğiz de.

Yola çıkarken biliyorduk. ***Politika*** emekçisi bizler, bugün kendimize şu soruyu yöneltiyoruz. Tam da birinci yılımız dolarken;

Politika okurlarından, Okurlar ***Politika'***dan ne bekliyor? Bu soruya bize düşen yanıtı sizlerle paylaşmak istedik.

Çıkış amacımıza bağlı olarak, egemen sınıfın kendi medya araçları ile dayatmış olduğu siyasal ve ekonomik gündemi değil, İşçi ve emekçilerin, Kürt halkının, gençlerin, kadınların, doğanın, sanatın, edebiyatın kısacası her bir noktasından lime lime çözülen ve bizlere yaşamı dar eden bu yozlaşmış ve eşitsiz toplumsal düzenin tüm işlemezliğini ya da burjuvazinin iktidarının kapitalizm koşullarında kendi bekasını sürdürebilmesinin koşulu olan emek sömürüsü, kâr hırsı, şiddet ve savaşı önceleyerek krizlerinden hep yeniden doğuşunda, İşçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki ekonomik ve siyasi baskı ve uygulamalarını önceledik.

Sınıfa dayalı yayın ilkelerimizi hiç gündemimizden düşürmedik. Varolan düzenin çarpıklığını, her alanda kitlelerin önüne koyabilecek, devrimci tarzdan ödünsüz bir yayın politikasını öne çıkaracak çabayı siz okurlarımızla ortaklaştık.

Sınıf savaşımında hedef saptıran hiçbir düzeniçi algıya yaslanmadık. Sınıfsız bir toplumun nihai hedefinde sıraladık tüm sözcüklerimizi. Bir siyasi çizgiyi benimseyen ve bu yönde geçmişi, günceli ve geleceği okuyan bir faaliyet bütünü olarak can suyunu verdik el ele ***Politika***'nın...

Politika Gazetesi olarak, her alanda açık haber kaynaklarına sahip olmaya çalışıyoruz. Birinci sayımızdan 23. Sayı'ya gelinceye değin hem Türkiye hem de Kürdistan'da 54'ü aşan ilde sesimiz duyuluyor artık. Sınıfın içinde, sendikalarda, kitle örgütlerinde, cezaevlerinde, yurtdışında maskotumuz ses ve soluk veriyor. Yazının kimi zaman soğuk dili içinden yaşamın içine kendini taşıyabilen, aidiyet duygusu yaratan bir yayının süreklilik ve kitleselliğinin sağlanması konusunda, gazete ve okurları arasındaki bağ, sokakta, fabrikada, üniversitede, kısacası, dünyayı değiştirme gücü olanların içinde kurulmalıdır dedik.

Politika'nın ideolojik bir hattın organı olarak örgütlenmesi ve diğer taraftan da okur ilişkileri ile hattın örgütsel yürüyüşünün sağlanmasında, **Lenin**'in İşçi Gazetesi'nin nasıl olması gerektiği üzerine yorumu yol göstericidir; *"İnşa halindeki bir binanın çevresine kurulan iskeleye benzetilebilir; bu iskele yapının sınırlarını belirler, inşaat işçileri arasındaki bağlantıyı kolaylaştırır ve böylelikle onların yapılacak işleri bölüşmelerini ve örgütlü çalışmalarından çıkardıkları sonuçları görmelerini sağlar. Gazetenin yardımı ve aracılığıyla sadece yerel faaliyetlere değil, aynı zamanda düzenli genel çalışmaya da girişecek kalıcı bir örgüt doğal olarak şekillenecek ve bu örgüt üyelerini siyasî olayları dikkatle izleyebilecek şekilde yetiştirecek, bu olayların halkın çeşitli kesimleri üzerindeki etkisini ve önemini değerlendirecek ve devrimci partinin bu olayları etkileyebilmesi için etkili yolları geliştirecektir"* (V.I.LENİN, Tüm Eserler, Almanca baskı, 5.Cilt, S. 11, Dietz Verlag Berlin, 1955)

Devrimci tarzda bir yayın anlayışının tüm ekonomik ve siyasi zorlukları karşısında, okurlarının desteğini alabilen, bu anlamda yayın anlayışı içinde faaliyet gösteren tüm yazılı ve görsel medya temsilcilerine de ***Politika*** Gazetesi olarak dayanışma göstermeyi sorumluluğumuz olarak kabul ediyoruz.

Marksizm - Leninizm'in vazgeçilmez bilimsel temel ilkeleri çerçevesinde, içinde yaşadığımız dünyayı özgürleştirmede, ideolojik ve pratik konularda tartışabilmeyi, kavram ve yüklenen anlamlar arasındaki bulanıklığı yayın politikamız aracılığı ile ısrarla netleştirmeyi de -esas almayı- hedef edindik.

İlk sayımızdan bugüne Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadelesinin nesnel sınıfsal karakteri ve onun ile Türkiye işçi sınıfı mücadelesinin bağlaşıklığı üzerinde duruyoruz. Bu bağlaşıklığın yaratacağı ivmenin, tüm ezilen ve sömürülenlerin, halkların kurtuluşu için güçlü bir çıkış olacağı inancı ile seslendik kamuoyuna...

Diyarbakır (Amed), Suruç, Ankara Katliamı, ardından yaşadıklarımız, HDP ve buna bağlı olarak aslında tüm devrimci, sosyalist güçlere karşı seçim kurmacası ile dayatılan bugünkü savaş ortamında, bu bağlaşıklığın yaratacağı gücün egemenler açısından ne denli istenmedik olduğuna da tanıklık etmiş oluyoruz.

Tüm belirlediğimiz ilkeler çerçevesinde bir yayını büyütme çabamızın, siz okurlarımız açısından nasıl tariflendiği de bizim amacımız kadar elbette ki önem taşımaktadır. ***Politika*** Gazetesi olarak geçirdiğimiz bir yıl sonunda siz okurlarımızın da katkıları konusunda, daha fazla yaygınlaşan, siyasal etkisi büyüyen bir yayın olabilme noktasında beklentilerimize de yer vermek istiyoruz.

Bizler ***Politika***'nın tohumunu toprağa ekerken, suyunu siz okurlardan alacağımızı, her konuda yayınımıza yansıyan fikir, düşünce, öneri, yaklaşım ve eleştirilerimize ilişkin sizlerden de geribildirim almayı amaçladık. Biriken su damlalarının sizler aracılığı ile okyanuslara ulaşmasını mümkün kılacak her türlü karşı düşünce ya da eleştirilerinizden ya da önerilerinizden beslenebilecek, yükselebilecek kollektif bir hattı oluşturmayı önemsiyoruz.

Eğer ki ***Politika***'nın sesi sizlere ulaşıyor ve eğer bir aidiyet duygusu yaratabiliyorsa, siz okurlarımızın *"Oku, okut"* tarzında ***Politika***'yı daha fazla yaygınlaştırabileceğinize inanıyoruz.

Biliyoruz ki; her bir ***Politika*** okuru, yaşadığı bölgede ya da çalıştığı yerde gazetemizin canlı muhabiri olarak, her türlü yerel haber, fotoğraf ya da gelişmeyi gazeteye ulaştırabilir. Her konuda kendi düşünce, yorum ve eleştirilerini gazeteye yazı olarak iletebilir ve bu içerik anlamında da bize katkı sunar. Ayrıca siz okurlarımızın gazeteye; yazı, haber, dağıtım, hazırlık sürecinde katkısının siyasi bir sorumluluk duygusuna dönüşebilmesi amaç ile sürecin kenetlenmesi açısından çok kıymetli olacaktır.

Tüm yurtta, çeşitli cezaevlerinde bulunan devrimci tutsaklara sesimizi ulaştırıyor, hem eleştirel hem memnuniyet ifadesi olan yüzlerce yanıt alıyoruz. Tecrit koşullarında olmalarına rağmen gazetemize gösterdikleri ilgi ve hassasiyetten memnuniyetimizi ve katkılarını bir kez daha belirtmeden geçemeyeceğiz.

Burjuvazinin devleti ve iktidarının, bize dayattığı gündemleri bu sayı ile birlikte 23 sayı boyunca sıraladık. Soma ve Ermenek madenlerdeki işçi katliamlarından, Emek, Barış ve Demokrasi güçlerinin, 10 Ekim 2015'te Ankara Mitingi'nde Tren Garı önünde 102 canımızı kaybedip, yüzlerce yaralının olduğu bir katliamı yaşadık. Gazetemizin Sorumlu Yazı İşleri Müdürü yoldaşımız **Kemal Tayfun Benol**'u da bu katliamla sonsuzluğa uğurladık.

Değerli ***Politika*** Okurları;

Yürüyüşümüz, hedeflerimize bağlı olarak elbette eksikliklerimizi de pratiğin içinde ortaya çıkarmaktadır. Nesnel koşullar ve zaman zaman kimi öznel yetersizliklerimizin yaratabileceği tüm olumsuz sonuçları, bugünden ve bilinçle gidermek, bu kara bulutların içinden komünist bir toplumun inşası ve emeğini aynı kanala akıtmak, insan sıcağınızı, emeğinizi, sesleşebilmeyi, bu coğrafyanın her köşesinde soluyabilmeyi, yüreğinize ilişebilmeyi, direnmeyi, grevi, eylemi, sevinci ve öfkeyi özgürce ortaklaştırabileceğimiz bir mecra olabilmeyi ancak sizlerle gerçekleştirebiliriz.

Politika Gazetesi ve okurları olarak;

Bu coğrafyanın başağında saklı buğdayı, üretenden yana, emekçiden, ezilenden, sömürülenden, yaşamı insanca kurmak isteyenlerden yana, umuttan yana, zaferden yana güne ve güneşe çıkartabilmek için, bin yılın türküsünü hep bir ağızdan dillendirebilmek için daha çok büyümeliyiz.

Kaybının 32. Yıldönümünde İ. Bilen Yoldaş'ı Yaşatmak

❑ Hurşit SAĞIROĞLU

Bilen yoldaşı anarken O'nun mücadelesini sürdürmek, O'nu Türkiye Komünist Partisi'nin mücadelesi içinde yaşatmak ayrı bir önem taşıyor. Türkiye Komünist Partisi'nin mücadelesi, dünya proletaryasının uluslararası mücadelesinin bir parçası olarak, Türkiye işçi sınıfının mücadelesidir.

Bilen yoldaş, sarsılmaz ilkeleri olan bir komünist olarak mücadele etti. Marksizm-Leninizm'in ilkelerini göz bebeği gibi korurken, partinin yığınlar içinde yaygın örgütlenmesinin, politik etkisinin artmasına da özel dikkat verirdi. Tüm parti örgütlerinin, parti politikası doğrultusunda mücadele içinde olan, işçi, köylü, teknik eleman, aydın, kadın, gençlik örgütlenmelerinin sorunlarını, gelişimlerini en ince ayrıntısına kadar takip eder, sorgular, müdahale ederdi.

Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği'ne sarsılmaz bağlılık, Proletarya Enternasyonalizminin her alanda uygulanması konusunda ilkesellik, Marksizm-Leninizm'i olumsuz etkileyecek sapmalara karşı tavizsiz yaklaşım ve işçi sınıfının içinde örgütlenmeyi, parti birimleri oluşturmayı en öne almak ve parti sıralarında işçilerin görev almaları konusunda titiz yaklaşmak, genç komünistlere güvenmek ve teşvik etmek ilkelerine sadık olan bir yoldaştı O.

Bilen yoldaş hakkında çok görüş dile getiriliyor, ancak O'nu eleştirenlerin dahi eleştirdikleri yanları her zaman O'nun güçlü yanları olan ilkeleri olmuştur. Bizler ise O'ndan öğrendiklerimizi uygulamaya çalışıyoruz. Ne kadar başarılı olduğumuzu ise sınıflar mücadelesinin tarihi yazacak.

Geçenlerde bir yoldaş anlattı; HDK, HDP, Haziran Hareketi, Halk Evleri, EHP, EMEP, KOS, İKS, DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve Barış Bloku'nun da katıldığı bir toplantıya katılmış. Çağrıyı yapan 4 kuruluş DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, oluşacak yeni Platform'da Sekreterya'da görev üstlenmeye bir takım yasal sebeplerden dolayı çok sıcak bakmıyorlarmış. Bizim yoldaşımız dışındaki tüm çevreler hemen *"siyasi örgütler o zaman sekreterya oluştursun"* diyerek isimlerini yazdırmaya başlamışlar. Bakmış iş terse gidiyor, yoldaş söz istemiş. *"Ankara Mitingine çağrıyı yapan 4 Kuruluş bu platformun çağrısını yapıp sekreteryasını oluşturmalı, siyasi örgütler de onun etrafında bir koordinasyon kurulu oluşturarak bu çalışmayı desteklemeleri en doğru yoldur. Değilse bu Platform uzun sürelide yaşamaz, sorunlar çıkar. Sendika ve meslek örgütleri birleştirici olur ve herkes de destekler. Ankara Mitingi, Katliamı ve ardından bunu yaşadık"* içerikli bir konuşma yapmış. Tartışma bunun üzerine tekrar başa dönmüş ama bazı siyasi çevreler de istediklerini oldu bittiye getirip uygulamışlar. Bu deney daha sonra değerlendirilir, konu bu değil, asıl ilginç olan, yoldaş bu konuşmayı yaptıktan sonra başka örgütten bir yönetici arkadaşın yaptığı değerlendirme; *"Siz hiç değişmemişsiniz, **İsmail Bilen** size ne öğretti ise onu uygulamaya devam ediyorsunuz. Siz 12 Eylül öncesi de hep DİSK desteklensin derdiniz."*

Evet, aynen öyle, eğer mesele işçi sınıfının mücadelesi ise, sosyalizm ise, biz **Bilen** yoldaş bize ne öğretti ise onu uygulamaya devam ediyoruz. Çünkü doğrusu budur. Eylem birlikleri ve Platform'ların en geniş biçiminde ve sorunlara boğulmadan oluşturulmasının en doğru yöntemi, içinde herkesin zaten temsil edildiği sendikalar ve meslek örgütlerinin ön plana çıkıp desteklenmesidir. Bu şekilde en geniş kesimlerin desteğini almak da daha mümkündür, siyasi örgütler arası çıkacak sorunları aza indirgemek de.

İşte, **Bilen** yoldaş mücadelemizde böyle yaşıyor...

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaşın "TKP'nin SESİ" Radyosuna Verdiği Demeç

18 Ekim 1977

Soru: *Bilinçli yaşamınızın 55 yılını TKP'ye adadınız. Bu 55 yıllık savaşın sizce belirleyici dönemi nedir? Genç kuşaklar bu savaş deneyinden ne gibi sonuçlar çıkarabilir ?*

Yanıt: En başta partiye girişim gelir. Partiye ben, dünyayı kökünden sarsan Kızıl Oktobr'un etkileri altında gelişen ulusal bağımsızlık savaşı içinde, işçi sınıfının sıralarından gelerek girdim. İşçi sınıfının devrimci gücünü savaşlar içinde tanıdım. Partimiz beni, bu savaşlar içinde yetiştirdi. İşçi sınıfına, Komünist Partisine, Leninizme, proletarya enternasyonalizmine bağlılığı partimin sıralarında öğrendim. Partinin dışında komünist olamaz.

Partimizin tüzüğündeki birinci madde, Lenin'in partililik ilkelerini tümüyle içerir. Yalnız parti programını, kararlarını tanımak yetmiyor. Yalnız kesenek ödemek yetmiyor. Partiye bütün ömrünü tümüyle vereceksin. Bu tartışılmaz, su götürmez devrimci bir gerçektir. Partiye zorla girmiyorsun. Partiye bir örgüt içinde gönüllü giriyorsun. Parti disiplinine, Leninci ilkelere, devrime bağlılık bir bilinç, bir onur sorunudur.

Ben bir komünist olarak üyeliğe ilişkin bu Leninci, devrimci ilkeyi her komünistin, her parti üyesinin kendi yaşamına ardıcıl olarak geçirmesi ve onu sonuna kadar savunması zorunluluğuna inanıyorum.

Partinin genç kuşaklarına salık vermek istediğim ikinci nokta da şudur: İşçi sınıfının gücüne inanmak, devrimin utkusuna inanmak, olayları olduğu gibi görmekle sıkı sıkıya bağlıdır. Savaşta engeller vardır. Biz bunu yaşadık. Partinin yükselme, gerileme, yerinde sayma, yeniden atılım yapma gibi birbirinden ayrımlı dönemleri olmuştur. Böylesi dönemlerde ne dünyayı gül pembe görüp baş dönmesine kapılmak, ne de ortalığı kapkara görmek, paniğe yuvarlanmak... Her ikisi de komüniste yabancıdır. Partimiz böylesi dönemleri yaşadı.

Bununla bağlı daha bir olay var: Düşmana olduğu gibi, parti içinde her tür oportünizm belirtisine karşı ardıcıl ve Leninci bir savaş yürütmek zorunludur.

Partimiz bugün kalkınma ve atılımlar içindeyse, biz bunu, dünya sosyalist sisteminin güçlenmesi ve Türkiye işçi sınıfı hareketinin yükselmesine, bunların yanı sıra böylesi bir savaşım anlayışını başa almamıza borçluyuz.

Partimizin en güçlü yönü, onun proletarya enternasyonalizmine bağlılığı, Leninizme bağlılığı, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'yle sıkı kardeşçe dayanışmaya bağlıdır. Partimizin kurucuları Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Salih Hacıoğlu yoldaşlar bu ilkeleri göz bebeğimiz gibi korumakla bizi görevlendirdiler. Bu uğurda canlarını verdiler. Partimizin en güçlü yanı işte budur, uluslararası komünist ve işçi hareketinin kopmaz parçası olmasıdır.

Genç partili yoldaşlarım, TKP'nin genç kuşakları: Gerici-faşist güçlerin ateşleri altında, her boydan ve her soydan oportünistlerin saldırıları altında çetin bir savaş yolunda yürüyorsunuz. Partimizin savaş yolu Leninci yoldur. Suphi'lerin, Hacıoğlu'ların yoludur. Bunu unutmayın, ülkemizde, Türkiye'mizde Anadolu'da sosyalizm üstün gelecektir. Bunun güvencesi Komünist Partisinin sarsılmaz birliğidir. İşçi sınıfına, onun devrimci savaşına sıkı sıkıya bağlılıktır. Onun daha da güçlendirilmesidir. 55 yıllık savaş yaşamım bana bu gerçeği öğretti.

(Kaynak: TKP MK Genel Sekreteri İsmail Bilen Kısa Biyografi, TÜSTAV Yayınları, 2004)

Mustafa Hayrullahoğlu (Deniz Yoldaş)

16 Kasım 1982... Askeri faşist cuntanın köpekleri yine kan kusuyorlar. Gayrettepe 1.Şube. Günlerce süren polis takibi sonucu yakalanan ve en ağır işkencelere maruz kalan bir yiğit yeni bir işkence seansından sonra hücreye bırakılıyor. Hücrede bir devrimci daha var. Son saatlerine tanıklık eden **Namık Kemal Cibaroğlu**, o saatleri *"tekmelediler, vurdular, yumrukladılar, adını bile söylemedi"* sözleriyle anlatıyor ;

"İkimiz vardık o gece. Kim olduğunu öğrenmek istedim, hiç konuşmadı, adını söylemedi, sadece inliyordu. Kısa bir süre sonra nöbetçi polisler geldi. Durumuna baktı. Kötüydü. Gözlerim bağlı olduğu halde inlemelerinden ne kadar kötü olduğunu anlıyordum. Polis korktu. Benim sol kolumu çözdü, 'buna bak, tedavi et' dedi, çekti gitti. Yanına döndüm, kış günü olduğu halde müthiş terliyordu. Kötü bir şey olduğunu hissettim. Gömlek vardı üzerinde, gri renk pantolonu vardı. Gömleğini açtım, konuşturmaya çalışıyordum, nefes almakta zorlanıyordu. Yastık olarak kullandığım paltomu başının altına koydum. Ne yapacağımı bilemedim.

Bir süre sonra polisin TKP timi geldi, Mustafa'nın o tim tarafından işkence gördüğü belliydi. Kollarımın açık olduğunu görünce bana da saldırmaya başladılar. Niye yardım ediyorum diye kızdılar. 'Mustafa konuşacak mısın, seni gebertiriz' diye bağırıyorlardı. 'Seni biliyoruz Merkez Komite üyesisin, kabul et, isim ver, kendine eziyet etme, hasta değilsin, rol yapıyorsun' gibi sözlerle bağırıp dövüyorlardı. Mustafa'yla ilgili her şeyi polislerden öğrendim, adını, kim olduğunu. Tekmelediler, vurdular, yumrukladılar hiç sesi çıkmadı..."

Mustafa Asım Hayrullahoğlu... Parti adı **Deniz**. Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının işkenceci köpekleri tarafından katledildi. Ser verip sır vermedi... Haliç Camialtı Tersanesi işçileri gece Kulaksız Kimsesizler Mezarlığına bir cenaze gömüldüğünü görüyorlar. Kötü haber tez ulaşır... Sahte isim altında gömülen Deniz yoldaş...

İşkence eden beş polisten üçüne 10 yıl 8 ay hapis cezası veren hakimler Naci Gürkan ile Nuh Çetinkaya görevlerinden alındı. Yargıtay kararı bozdu sanıklar beraat etti.

Sana söz Deniz yoldaş. Bu ülkede, uğruna canını verdiğin işçi sınıfı Sosyalist iktidarını kurarak ve mensubu olduğun Kürt ulusu özgürleşerek burjuvaziden senin hesabını soracak.

Silah Üretenler Savaş Çıkartır

❑ **Murat CEYİŞAKAR**

Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan bu yana silah üreticisi ülkeler için kârlı bir pazar olan Türkiye, ABD, İsrail ve AB emperyalizmi açısından Türkiye'nin hep yüksek kârlı ve düşük rüşvetlerle silah satabilecekleri bir ülke konumunu sürdürmüştür.

SIPRIT'e (Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü) göre, *"Dünyada askeri harcamalar düşerken Türkiye'de son 10 yılda yüzde 13 arttı. Türkiye 2013 dünya sıralamasında 14. sıraya yükseldi".*

Gene aynı kurumun verilerine göre 2013 yılında Türkiye'nin yaptığı askeri harcamalar 19 milyar Dolara ulaştı. Bu rakam yaklaşık 60 milyar liraya denk geliyor. Türkiye'nin en yüksek bütçeli bakanlıklarından Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2013 bütçesi ise, 47 milyar lira.

Soğuk savaşın sona ermesiyle genellikle **NATO** ülkelerinin savunma harcamalarında düşmeler gözlenirken, Türkiye'de savaş harcamalarını azaltmak bir yana gittikçe artıran bir oligarşik yapı mevcuttur. Sanayi burjuvazisi, sivil ve askeri bürokrasi savaş endüstrisi ülkenin siyasal kutuplaşmasını hiç de yansıtmayan bir koalisyon savaş endüstrisinin rantlarını paylaşmaktadır. Kamuoyunda "laikliğin temsilcisi" gibi sunulan KOÇ grubu ile "İslami Sermaye" denilen ve AKP iktidarına yakın şirketler, **ALTAY TANK** projesinde olduğu gibi "al gülüm ver gülüm" çalışabilmektedir. Bu karmaşık süreçte ilk göze çarpan sivil veya askeri şirketler her zaman "yüce bir ulusal amaçtan yola çıktıklarını" söyleseler de; lisans, patent ya da sermaye kaynakları hep emperyalist ülkelerin çok uluslu şirketleridir. Bu ölüm mekanizmalarındaki en karmaşık yapı belki de ALTAY tanklarının üretiminde gözlemlenebilir. Bu kan kardeşliğinin işleyiş çarkı şöyle özetlenebilir, normalde Türkiye'de üretilen ALTAY tankları, Güney Kore'nin **BLACK LEOPARD** tankları **HYUNDAI** patenti ile üretilmektedir. Avrupa'da devam eden kriz Almanya'nın en büyük silah üreticisi **KMW** ile Fransa'nın Nexter firması birleştirince pazarda güçsüz kalacağını düşünen Almanya'nın başka bir silah üreticisi **RHEINMETAL**' de kendisine partner olarak Makina Kimya Endüstrisi'ni seçti. Şimdi Makina Kimya bu tankları **OTOKAR, TÜMOTOSAN** ve **RHEINMETAL** ile birlikte üretecekler.

KOÇ HOLDİNG

Otomotiv devlerinden Koç Holding silah ve silah parçaları üreten bir sisteme sahip neredeyse artık ordu siparişlerine çalışan bir yapıya sahipti. Ancak belki de aldığı en yüksek sipariş olan 4 adet MİLGEM (Milli Gemi) yapım ihalesinde RMK Marine adıyla kazandığı ihale daha sonra zamanın başbakanı RTE tarafından iptal edilecek ve 1.5 Milyar dolarlık ihale KALKAVAN grubuna verilecekti... Ancak KOÇ grubu özellikle 1960 lardan sonra ordunun en büyük tedarikçilerinden biri olarak kolay geri adım atmadı, kardeş kuruluş "OTOKAR" üzerinden en kârlı askeri ihaleleri almaya devam etmektedir.

OTOKAR

KOÇ holdingin bir şirketi olan Türkiye'nin en büyük savunma sanayii şirketidir, 60 tona kadar uzanan; 4x4'ten 8x8'e, paletli zırhlı araçlara kadar farklı tip ve versiyonlarda savaş araçları ve sistemleri üreticisi konumundadır. Otokar'ın askeri ürünleri Türkiye dahil 30'a yakın ülkede 40'tan fazla farklı kullanıcıda aktif olarak kullanılıyor.

ROKETSAN

Haziran 1988'de, Savaş Sanayi İcra Komitesinin kararı ile Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK)'nın roket ve füze ihtiyaçlarını sağlamak amacıyla Savunma Sanayii Müsteşarlığı (SSM) koordinasyonunda kuruldu. Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı (TSKGV)'nin en büyük hissedar olduğu Roketsan, 400 milyon doları aşan yatırım ile savaş sanayiinin önde gelen kurumlarından biridir.

TÜMOSAN

Temellerini Milli Selamet Partisi genel başkanını Necmettin Erbakan'ın attığı TÜMOSAN, ALTAY Tankları için motor tasarlanması, geliştirilmesi, prototiplerinin üretilmesi ve ALTAY Tankına entegre edilerek kalifiye edilmesini gerçekleştirmek üzere Konya'da faaliyet gösteriyor.

OERLİKON

Kaynak ve kaynak makinaları üretimi ile bilinen OERLİKON, orduya tank namlusu ile başlayan silah üretim macerası bu gün GDF-003, 35 mm çift namlulu uçaksavar bataryası ile gelişmiş bir silah üreticisi durumundadır. Üretiği uçaksavar toplar Arjantin, Bahreyn, Yunanistan, Birleşik arap Emirlikleri dahil olmak üzere bir çok ülkeye satılmaktadır.

HAVELSAN

1985 yılında sermayesinin %98'i Türk Silahlı Kuvvetleri Güçlendirme Vakfı'na bağlı olarak faaliyet göstermeye başlamıştır. Burada da karşımıza Türk Silahlı Kuvvetleri Güçlendirme Vakfı çıkıyor. Vergi yükümlülüğü dahil her türlü yasal denetimden uzak, bütün kirli silah ilişkilerinin döndüğü sıradan bir vakıf konumunda olmakla beraber, üke bütçesinin yarısı kadar bir paranın paylaşıldığı sektörü yönetiyor!.. Bunun dışında HAVELSAN, ülkenin bütün yargı haberleşmesinin altyapısı olarak bilinen UYAP'ın da programcısı ve işleticisi durumundadır. Türk milliyetçiliği ve islamcılık laflarını ağzından eksik etmeyen bütün selefleri gibi AKP'de iktidara gelir gelmez bu stratejik bilgi sistemini bütün ulusal tapu bilgilerini HAVELSAN üzerinden ABD'li bir şirkete ermiştir.

SARSILMAZ

1880'li yıllarda tüfek ve yivsiz tabancalarla başlayan silah üretimi Türk sanayinin militarize olmaya, başladığı 200 0'li yıllarda uluslararası patent anlaşmalarıyla başlattığı keskin nişancı silahlarına dönüştü. Ürettikleri keskin nişancı silahları NATO tedarikleri arasına girebilen ender hafif silahlardan sayılıyor. Geçtiğimiz yıl 50 Milyon Dolarlık silah ihracatı yapan firmanın ihracatını kısa sürede ikiye katlamayı planladığı kendi kaynaklarında belirtiliyor. Yılda 24.000 tüfek üretebilecek kapasiteye sahip.

KALE GRUBU

En gelişmiş savaş uçağı F35'lerin F135 olarak adlandırılan gelişmiş motorunun kritik parçalarını üretmek için Kale Grubu ve Pratt & Whitney ortaklığıyla kurulan Kale Pratt& Whitney Uçak Motor Sanayii tesisleri, 75 milyon dolarlık yatırımla hayata geçti. Yıllık 100 milyon dolarlık ciro ile F35 uçak motoru parçası üreten fabrika en yüksek bütçeli savunma sanayi projesi olarak kabul ediliyor. Grubun yıllık cirosunun 1.3 milyar lira olduğu ifade ediliyor ayrıca firma Boeing, Lockheed Martin, Airbus gibi dünyanın en büyük havacılık firmalarının, birinci seviye, kritik gövde ve kanat parçaları üreticisidir.

Kuşkusuz Türkiyenin silah üretip satan büyük özel ve devlet kurumlarını bu şirketlerle sınırlı tutmak doğru olmaz. Roketsan, Tusaş, TAI gibi kuruluşlarının yanında **Profilo** ya da **BMC** gibi başka birçok devlet ve özel kuruluş bulunmaktadır. Ortak yanları yabancı silah üreticilerinin lisansı ya da ortaklığı altında üretim ve tasarım yapmalarıdır.

İTHALATTAN İHRACATA

Türkiye bir yandan bütçesinin önemli bir kısmını silah ithalatına ayırırken bir yandan da patent ve lisans anlaşmaları ile silah satan bir ülke konumuna yükselmektedir. 2013 rakkamlarına göre Türkiye 1,4 Milyar Dolarlık silah ihracatı yapmıştır. Bu, silah ticareti açısından görece küçük bir miktar olmakla beraber yapılan yatırım ve çalışmalar önümüzdeki on yıl içinde bunun 18 kat artarak 25 Milyar Dolara çıkacağının yetkili ağızlarca açıklanmaktadır.

"KONTR GERİLLA" ve"SADAT"...

Türkiye sadece silah üreten bir ülke değil aynı zamanda bölgedeki ülkelere gerilla ve "kontr gerila" eğitimi veren bir ülke konumuna geçti. Savaş pazarında sadece kriz bölgelerinin ve sözde "savunma fuarlarının" gerçekte kitle imha silahlarının ölüm makinalarının sergilendiği fuarların gözde bir silah tedarikçisi ülke olarak değil aynı zamanda geniş bir coğrafyada askeri eğitim ve donanım sağlayan danışmanlık şirketleri ile de faaliyette bulunmaktadır. Em. Tümgeneral **Adnan Tanrıverdi** başkanlığında **SADAT** adı altında kurulan , **"bir tür özel sektör, harp dairesi"** gibi çalışmakta olan şirket, büyük bir islam coğrafyasında devletlere, islami gruplara silah ve eğitim desteği vermektedirler. Şirket kuruluş felsefesi her zaman olduğu gibi, yüce bir amaç taşımakta; **"Bosna savaşında Müslümanların düştüğü zor durumdan etkilenip, müslüman ülkelere silah ve askeri eğitim**

vermek". Bölgesel ve ulusal çatışmalarda silah kullanımını ve daha çok kan dökülmesinden başka hiç bir işe yaramayan bu silah üreticilerinin, amaçlarındaki "'yücelik" ten etkilenmemek, bu hayırsever şirketlere saygı ve hayranlık duymamak mümkün değil.

Silah piyasasında Türkiye'nin süreç içinde artan aktif rolüne bir gözatıldığında, özellikle son on yılda çevresindeki bütün bölgesel çatışmalarda, petrol ve pazar paylaşımlarında akıtılan kanlarda az ya da çok Türk savaş sanayiinin -dolayısıyla Türk burjuvazisinin- aktif rol almasının arkasındaki nedenin Türkiye'nin doğrudan kendi ürettiği küçük ve orta çaplı silah, roket ve mermi ve elektronik donanımdır.

Türk devleti otuz beş yıldır kendi topraklarında kendi halkınıa karşı örtülü-açık bir savaş sürdürmektedir. Bu savaşta eğitime ve gelişmeye harcanması gereken yüz milyarlarca Dolar biribirinden farklı konsept ve bütçelerle silah savaş koalisyonunun cebine akıtılmaktadır. **ASELSAN**'da, askeri birliklerin gerillalara karşı kullanabileceği hafif gece görüşlü dürbünlü tüfekle başlayan silah üretme sevdası , birçok otomobil ve makina fabrikasını silah endüstrisinin bir parçası haline getirmiştir. İç pazarda devlet siparişleriyle gelişen savaş sanayi, üretimine öncelikle bir çok Avrupa, Amerika ya da Güney Kore'li firmalardan alınan lisanslarla işe başlamışsa da kısa sürede geliştirilen silah modelleri ile uluslararası silah fuarlarının gözde üreticisi durumuna gelinmiştir.

Zırhlı panzer "**ALTAY**", savaş gemisi "**MİLGEM**" saldırı helikopteri "**ATAK**", F 35 saldırı jetleri için **LOCKHEED** firmasıyla geliştirilmiş **SOM-J** füzeleri üreticileri, savunma sanayii adı altında bütün savaş araçları tanıtım fuarlarında üzerlerinde "combat proven", (savaşta denenmiştir !) yazılı savaş araçlarıylaboy gösterip sipariş toplamaktadır.

Silah endüstrisinin yükselen cirolarının arkasında devletin, silahlı kuvvetlerin, sanayiinin ve üniversitelerin **(Kocaeli Üniversitesi ve ODTÜ)** oluşturduğu son derece girift oligarşik bir yapıs vardır. En tepede **SSM ve SSİK (Savunma Sanayii Müsteşarlığı ve Savunma Sanayii İcra Komitesi** adlı bir kurumlar var. Buna bağlı olarak oluşturulmuş bulunan sıradan bir vakıf üzerinden milyarlarca dolarlık silah ihracat, ithalat ve üretimi yapılmaktadır. **TSKGV** (Türk Silahlı Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı), **ASELSAN, MKE, HAVELSAN, TUSSAŞ-TAİ** gibi devlet için silah ve donanım üreten sanayii kuruluşları olduğu kadar, üretim süreçlerini Türk Ordusu'ndan gelecek silah siparişlerine göre ayarlayan **BMC** gibi onlarca fabrika var.

Türkiyede üretilen silahlarının ne kadarının "Milli" ne kadarının "Gayrımilli" olduğu sorusundan çok, Türkiye nasıl ve neden silah üretip ABD'ye silah satabilecek bir ülke konumuna getirildiği sorusu tartışılmalıdır. Genelde silaha için devletlerin aldıkları kadar verdikleri de gizli tutulmakla beraber

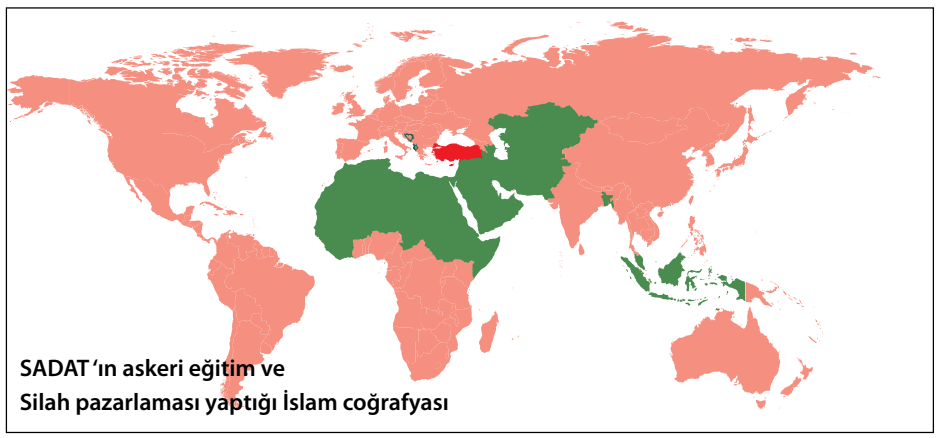

SADAT'ın askeri eğitim ve Silah pazarlaması yaptığı İslam coğrafyası

"Bizim sınırlarımız Misak-ı Milli ile başlayıp bitmez, bizim ufkumuzun sınırlarına onların hayalleri bile ulaşamaz, bizim ufkumuzun sınırları içinde Filipinler, Myanmar, Somali, Eritre, Doğu Türkistan, Kazakistan, Bosna var, Kosova var" ***R.T. Erdoğan***

bu rakamın trilyon Dolarlarla ifade edildiği bilinmektedir. Türkiye'de üretilen silahlar sadece ABD'ye değil yukarıdaki haritada yeşil olarak gösterilen bütün İslam ülkelerine ihrac edilmektedir.

Böylesine kârlı ve rekabete kapalı bir sektörde Türkiye'nin ABD'ye 500 milyon Dolarlık silah ihraç edebilecek duruma gelebilmesinin birden farklı nedenleri olabilir.

1. Avrupa ve Amerikan silah tröstleri kendi ülkelerindeki kamuoyu baskısından ve denetimden kaçabilmek silahlarının bir kısmını Türkiye'de ürettiriyorlar,

2. Hiç bir denetim ve yasal düzenleme tahditi olmadan Türkiye'de üretilen silahlar, Yakın ve Ortadoğu ülkelerine "Tıbbi malzeme" ya da "Türkmenlere insani yardım adı altında" tırlarla sevkedilebilmektedir. Türkiyedeki silah ticaretine gösterilen bu hoşgürü, batılı silah üreticileri açısından Türkiye'yi çok cazip hale getirmektedir.

3. Türkiye geçmişte tekstil sektöründe olduğu gibi ucuz emek ve teknoloji üssü olarak kullanılıyor...

4. Türk burjuvazisi dünyanın içinde bulunduğu çok kutuplu yapının boşluklarından yararlanıp silah pazarında atılımlar yapıyor...

5. Belki de bunların hepsi Türkiyenin savaş ve bunalım ihrac eden bir ülke durumuna gelmesinin beraberce amir etkenleridir...

Bu soruların cevabı ne olursa olsun, bu gün resmi rakkamlara göre 1,4 Milyar Dolar ihracat yapması her ne kadar küçük bir rakam gibi görünse de Türkiye' egemen sınıfları, dünya ölüm ticaretinin ve onun devamı için yapılması gereken savaş kışkırtıcılığının tam da merkezindedir.

Silah ticaretinin ve onun tatlı kârlarının yarattığı büyük rant ve onun arkasında varlığı, görünürlüğünden çok daha geniş olan bu siyasal koalisyonun[1] gücü kırılmadıkça, kârlarını artırmak için bölgesel çatışmalarda daha daha aktif, daha uzlaşmaz roller üstlenmesi kaçınılmazdır. Bu koalisyonun yakın gelecekte Türk siyasal yapısını şekillendirmesi ya da buna ağırlıklı damgasını vurması kaçınılmaz gözükmektedir. Ankara katliam'ındaki ustalık ve örgütlülük bu koalisyonun yurtdışı tecrübelerinin bir eseridir...

(1) Silah sanayiinin sadece iktidardaki partinin icat ettiği bir olgu olduğunu söylemek gerçeği yansıtmaz. Bir çok silah fabrikası 1980'lerde açılmıştır.

DİLEK DOĞAN...

EVİNE GİREN "GÜVENLİK" GÜÇLERİNCE KATLEDİLDİ...
KİMİN "GÜVENLİK" GÜÇLERİ?
KİMİ KORUYORLAR?
KİMLERİ ÖLDÜRÜYORLAR?
NE KADAR TEPKİ VERİLDİ?
SIRA HERKESE GELEBİLİR...

ÖZGÜÇ YALÇIN...

2 YOLDAŞI İLE BERABER DERSİM HOZAT'TA UYURKEN KURŞUNLANDI !
ÖLMEDİ... İŞKENCE EDİLDİ... KATLEDİLDİ!
DÜŞMAN, BU KADAR KALLEŞ...
O, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALKLAR İÇİN DAHA İYİ BİR DÜNYA İDEALİ İLE YOLA ÇIKMIŞTI...
GERÇEKLEŞTİRECEĞİZ!

1917 Büyük Ekim Sosyalist D

❑ **Kemal ATAKAN**

Dünyada yeni bir çağ *"Kapitalizm'den Sosyalizm'e geçiş çağını"* açan Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 98. yıl dönümünde güncel durumumuza bağlı olarak kimi noktalara değinmek istiyoruz.

Doğal olarak okuyucunun dikkatini öncelikle çeken konu *"Kapitalizm'den Sosyalizm'e geçiş çağı"* tanımlamasının Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde yaşanan ve Dünya Sosyalist Sisteminin çökmesine neden olan karşı-devrimin sonucunda hala geçerli olup olmadığı olacaktır. Bizce geçerlidir. Bunun sebebi ise, emperyalizm çağında kapitalizmin nesnel olarak ömrünü tükettiği tespitimize bağlıdır.

Sovyetler Birliği ve Sosyalist Topluluk üyesi diğer ülkelerde karşı-devrim gerçekleşmesi sınıflar mücadelesinin bir durağında yaşanan bir gerileme, geçici bir yenilgidir. Bize düşen görev, kapsam itibarıyla bu yazının sınırlarını aşan bir konu olan, ancak muhakkak ele alınması ve ayrıntılı tartışılması gereken konuların başında gelen, sebep-sonuç ilişkisinin değerlendirilmesidir. Bu geçici yenilgiden sonuç çıkarmak, onun için de sebeplerini analiz etmek zorundayız. Günümüzde yürüyen sınıf savaşımının gelişimine de ışık tutacak böyle bir çalışma hayati önem taşımaktadır.

Biz Marksizm-Leninizm'in bir bilim olması gerçeğinden yola çıkarak, temel yasallıkları veri alınarak, tarihsel mücadele süreçlerinde yükselişler olacağı kadar, gerilemelerin de olabileceğini görmemiz gerektiğini düşünüyoruz. 1871 Paris Komünü deneyimi 2 ay 10 gün sürmüştür. 1917 Ekim Devrimi deneyi 74 yıl sürmüştür. Bunlar sadece matematiksel sonuçlar değildir. Bütün bu süreçlerde sınıflar mücadelesinin eğrisi de kimi zaman yükselmiş, kimi zaman gerilemiştir. Büyük Ekim Devrimi akabinde Almanya, Avusturya ve Macaristan'da da devrimler gerçekleşmiş ancak başarılı olamamış ve burjuvazi tarafından, üç ülkede de oportünist Sosyal Demokrat'ların belirleyici katkısı ile boğulmuştur. Buna karşın Rusya ve takibinde Sovyetler Birliği'nde 74 yıl yaşamış, dünyanın dengelerini alt üst etmiş ve yıkılmasına rağmen dünyada kazınması mümkün olmayan izler bırakmıştır.

Biz bu teorik tartışmaları başka platformlara bırakalım. Bu tartışmaları gerçekleştirmek amacına katkıda bulunmak için kuruluş sürecinde olan *"Mustafa Suphi Vakfı"*nın bu alanda yapacağı ve katılacağı faaliyetlere gazetemiz sayfalarında geniş yer vereceğimizi ve gerektiğinde konular ile ilgili tartışmaları kitap formatında yayınlama kararımız olduğunu açıklamakla şimdilik

yetinelim. Ülkemizde bu tartışmaların gerçekleşmesi için azami çabayı göstereceğimizi vurguladıktan sonra günümüze gelelim.

Ekim Devrimi'nin Işığında

Bugün ülkemizin durumuna baktığımızda ne görüyoruz? Son seçimlerin de gösterdiği gibi oy kullananların yüzde ellisi işbirlikçi tekelci sermayenin ve onun oligarşik diktatörlüğünün temsilcisi partisine oy veriyor. Kim bu yüzde elli? İşçi sınıfı, yoksul emekçiler, köylüler, küçük burjuvalar. Peki; bu güçler normalde işbirlikçi oligarşinin iktidarına karşı olması gereken toplumsal kesimler değil mi? Evet ! O zaman buradan başlamamız gerekiyor.

AKP, CHP, MHP, SP, BBP'ye oy veren kitlelerin çoğunluğu bir sosyalist devrimin gerekliliğine inanmadıkları sürece bu ülkede niteliksel anlamda toplumsal dönüşümler yaratmak mümkün değildir. Bu büyük bir söz gibi gelebilir ama maalesef gerçek bu.

O zaman ne yapılmalı? Bu milyonlar tek tek nasıl örgütlenecek, bilinçlenecek? Burjuva partilerin etkilerinden nasıl kurtulacak? Bunun tek bir yanıtı var: İşçi sınıfı ve emekçi halkların belli bir çoğunluğu kendi günlük, öz sorunları temelinde yürütülecek mücadeleler içinde bilinçlenir ve örgütlenir. Bunun mekanizmalarını yaratmak da bizlerin görevidir.

Burada işçi sendikalarına, emekçilerin ekonomik-demokratik derneklerine, köylü kooperatiflerine, kadın ve gençlik örgütlerine büyük görevler düşüyor. Bu da yetmez, mahallelerde, semtlerde halkların öz sorunları temelinde örgütlenmelerini sağlamak gerekiyor.

Burjuvazi bunu bildiği için sendikaları, demokratik örgütleri, kooperatifleri kendi etkinliğine almaya çalışıyor. AKP, bugüne kadar hiç bir burjuva partisinin yapmadığı kadar, sendikalara, toplumsal örgütlere ve kooperatif çalışmalarına önem veriyor.

Eğer Ekim Devrimi bize yol gösteriyor diyorsak temel amacımız bu etkinin kırılması ve işçi sınıfının, emekçi halkların kendi örgütlenmelerine sınıfsal sorunları temelinde sahip çıkmalarını sağlamak olmalıdır. Mahallelerde, semtlerde -adı önemli değil- ister Halk Meclisi, ister Mahalle Forumu diyelim, halkların kendi öz örgütlenmelerini yaratmak zorundayız. Fabrikalarda, atölyelerde, tersane, maden, bankalar ve havalimanlarında işçinin kendi hakları temelinde sınıf sendikalarında örgütlenmesini sağlamak zorundayız. Sarı sendikaların etkisini kırmak zorundayız.

Bütün bu çalışmaları gerçekleştirmek hangi temelde olacak? İşçi sınıfının bilimi temelinde! Bunu gerçekleştirecek örgüt hangisidir? İşçi sınıfının politik örgütü, Komünist Partisidir! Kiminle beraber? Bu toplumsal kesimler içinde örgütlenen ve çalışan diğer devrimci, ilerici, sosyalist örgütlenmeler ile beraber! İşte tam bu noktada Büyük Ekim Devrimi'nin lideri **Lenin**'in Parti Teorisi önem kazanıyor.

Sonuç olarak, Ekim devrimi bize, işçi sınıfı ve emekçi halkların toplumsal kurtuluşu için Sosyalist Devrim'in gerekliliğini öğretti. Bu mücadelede öncülük yapacak olan politik örgütün, Komünist Partisi'nin olmazsa olmaz gerekliliğini öğretti. Devrimi gerçekleştirdikten sonra kazanılan iktidarın, işçi sınıfının, proletaryanın iktidarı olarak geliştirilmesi için Proletarya Diktatörlüğü'nün gerekliliğini öğretti.

Biz bugün bu hedefin neresindeyiz? Ülkemiz açısından bakılırsa çok gerisindeyiz denebilir. Ancak bu bizi karamsarlığa itmemeli. Çünkü toplumsal mücadeleler hesap edilebilen eğimler göstermezler. Emperyalizm çağında Kapitalizm'in miadını doldurduğu tespiti ile bu olgu birbirine çok bağlıdır. Tam da bu sebepten dolayı, hiç beklenmedik bir anda, hiç önemsemediğimiz bir nedenle ülkede kızılca kıyamet kopabilir. Taksim Gezi Parkı direnişi böyle başlamadı mı? Park içinde ağaçların kesilmesine karşı başlayan direniş, bir anda sadece İstanbul'da değil, tüm Türkiye'de milyonları ayağa kaldıran bir isyan haline geldi. Ancak işçi sınıfının örgütlülüğü yetersiz olduğundan bu isyan bastırılabildi. Eğer bu isyan sınıf mücadelesi ile birlikte gelişseydi hiç bir güç onu bastıramazdı. Bu noktada hem bizler hem de diğer devrimci-sosyalist güçler gerekli sonuçlar çıkarmalıdır.

Sovyetler Birliği'nde Uluslar Sorunu

Ulusal Sorun'un dünyada örnek olarak çözüldüğü ilk ülke Sovyetler Birliği olmuştur. Sovyetler Birliği bir halklar mozaiği idi. Bugünün Rusyasında dahi bu gelenek sürdürülmek zorunda kalmaktadır. Rusya Federasyonu'na bağlı herhangi bir Kafkas, Ural veya Sibirya Cumhuriyeti'ne gitseniz, hava limanlarında, devlet dairelerinde Rusçanın yanında orada yerleşik ulusun dilinin tabelalarda yazılı olduğu görülecektir. Sadece tabelalar mı? Okullarda eğitimden, kimliklerdeki "ulus" hanesine kadar, ulusların hakları güvence altındadır.

Türkiye, Kürt ulusal sorununun çözümü konusunda ilerleme kaydetmemektedir. Egemen sınıflardan bunu beklemek de ham hayaldir. Eğer son 20 yılda bir takım kazanımlar elde edilmiş ve Kürt kimliği sözel olarak dahi olsa kabul edilir duruma gelmiş ise, bunlar kazanımlar, zorlu mücadeleler ile, bedel ödenerek, milyonların ulusal bilince sahip olmalarının sağlanması sonucu

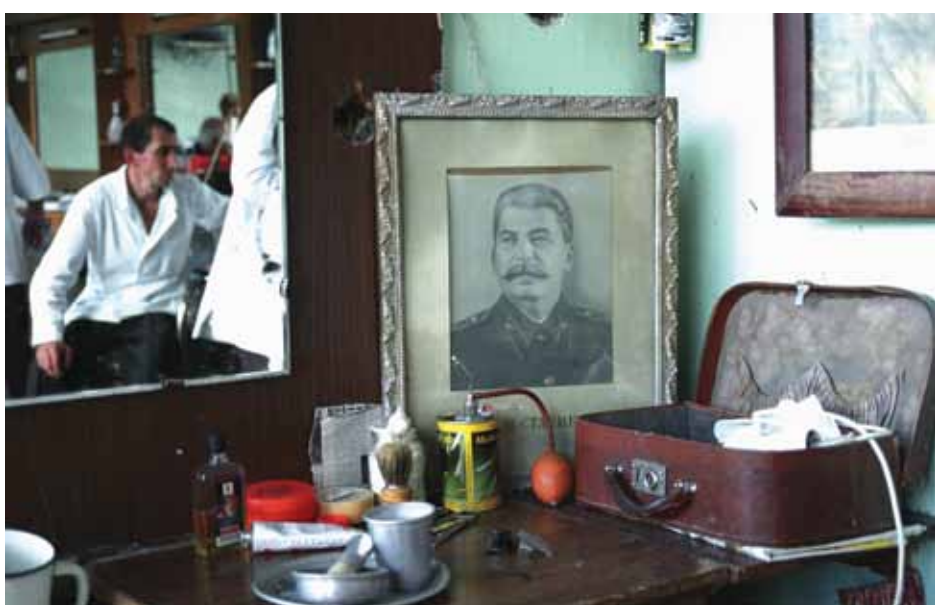

Sovyet Berber

Devrimi'nin Bize Öğrettikleri

olmuştur.

Kürt ulusu kuşkusuz ki kapitalizm sınırları çerçevesinde kimi haklar elde edebilir. Ancak sınıfsal anlamda bakıldığında tüm ulusların olduğu gibi Kürt ulusunun da özgürleşeceği koşullar ancak sınıf mücadelesi sonucunda Sosyalizm'de kalıcı olarak elde edilebilir. Kürt burjuvazisi ile Türk burjuvazisi uzlaşarak Kürt ulusunun kimi demokratik haklarını tanıyabilir. Ancak unutulmaması gerekir ki, ulusal sorunun asıl sebebi, sömürü mekanizmasının gereğidir. Yani sınıfsal bir sorundur. Onun için, Sovyet deneyiminin de bize gösterdiği ve çok zengin deneyler aktardığı gibi ulusal sorunun çözümü sınıfsal öze sahiptir.

Dolayısıyla, özellikle ulusal bilinç temelinde Kürt halkının gösterdiği onurlu direniş ile sınıf hareketinin bir kanala akması, yani Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkların sınıf bilinci edinmesi ile Kürt halkının işçi sınıfı ve emekçi katmanlarının da sınıf bilincini yükseltmek günümüzün birlikte yürütülmesi gereken temel görevleri arasındadır.

Kürt halkının birlikte yaşama hakkından yana tercih kullanması onun kendi iradi kararıdır. Sovyetler Birliği'nde farklı uluslardan cumhuriyetler, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği çatısı altında bir araya geldiklerinde, Sovyet Anayasası bu cumhuriyetlerin istedikleri zaman ayrılma haklarını kullanabileceklerini garanti altına almıştır. Bu konu, yüzlerce otonom ve özerk Cumhuriyet için de geçerli kılınmış ve ulusların siyasi, kültürel hakları anayasa tarafından güvence altına alınmıştır.

Sonuç olarak, Ekim Devrimi'nin açtığı yolda, Sovyetler Birliği'nde uygulanan uluslar politikası bugün için Kürt ulusal sorununun çözümünde zengin bir deney hazinesidir. Kürt ulusal sorununa gerekli önemi vermeyen hiç bir ilerici-devrimci hareket, Türkiye'nin toplumsal sorunlarına devrimci açıdan çözüm üretme yeteneğine sahip olamaz.

Dünyanın Yeni Çehresi

Ekim Devrimi ve onu takiben gelişen Sovyet Sosyalist İktidarı dünyanın çehresini değiştirdi. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da toplumsal gelişmelerin ve dünyanın üçte birini kapsayan sosyalist bir dünyanın oluşmasının dışında, bugün bu ülkeler olmasa dahi batılı kapitalist ülkelerin, hatta emperyalist ülkelerin dokusunu etkileyen değişimler sürmeye devam etmektedir. Kapitalist ülkeler işçi sınıflarına, emekçi halklarına, elde ettikleri sosyal kazanımların sağlanmasında Sovyetler Birliği ve diğer reel Sosyalizm ülkelerinin belirleyici etkilerini bugün dahi anlatmamız önemlidir. Çünkü insanlar bazı kazanılmış hakları "normal" olarak yorumlasalar da gerçek hiç de öyle değildir. Bu hakların elde edilmesinin sebepleri vardır. Geçtiğimiz günlerde Rus Sputnik Haber Ajansı'nın yayınladığı bir liste bu konuda somut bir fikir verebilir.

"Unutulmaz liste: Dünyada ilk kez SSCB'nin halka sağladığı 12 önemli hak;

Sovyetler Birliği'nin kuruluşu dönemin-den itibaren ülke liderleri halka çeşitli haklar verdi. Batı'da bunların bir bölümü, SSCB'den sonra uygulandı, bazıları uygulanmadı. English Russia'nın, tarihçilerin çalışmalarına dayanarak yaptığı derlemeye göre dünyada ilk kez SSCB tarafından halka verilen "12 harika hak" şöyle:

1. SSCB, insanlık tarihinde günde 8 saatlik mesaiyi sağlayan ilk ülkedir.

2. Herkese yılda 1 ay tatil izni verilmesi, diğer bir ilktir.

3. Sendikadan onay alınmadan işçi işten atılamaz

4. Devlet üniversite öğrencisine, "diplomasını aldıktan sonra iş" garantisi verir

5. Giriş sınavını vermek, uygun lise notları karşılığında, istediği üniversitede ücretsiz okuma hakkı

6. İhtiyacı olan herkesin çocuğu için ücretsiz okul öncesi ve kreş hakkı

7. Dünyada ücretsiz profesyonel sağlık hizmeti ilk kez Sovyet vatandaşlarına tanınmıştır. Her zaman, her yerde ve kesinlikle ücretsiz, sınırsız. Şu anki Rusya'da bile sistem devam etmektedir.

8. Her Sovyet yurttaşı müdürüne giderek istediği tatil beldesine yılda bir kez gidiş talep edebilirdi.

9. Her Sovyet yurttaşının bir apartman dairesi sahip olma hakkı vardı. Evet biraz uzun bekleme sıraları vardı sonunda alınıyordu, dünyada ilk. Bu sayede Rusya'da birçok kişi bugün ev sahibi.

10. Her Sovyet yurttaşı, işi ile evi arasında ücretsiz ulaşım hakkına sahipti, dünyada ilk.

11. Her yeni anne olmuş yurttaş, 3 yıl doğum iznine ayrılabiliyordu. İzninde bir süre tam ücret, sonrasında da bir süre refah yardımı alıyordu.

12. Anneye bebeği için ilk üç yıl boyunca ücretsiz süt veriliyordu. Süt mutfakları adı verilen süt ağı noktasına gidiliyor ve ücretsiz alınıyordu."

(Kaynak: Sputnik News 28 Ekim 2015)

Bu sıralanan kazanımlar, kapitalizm koşullarında Rus basınının öne çıkardığı kazanımlardır. Aslolan bu ve burada sıralanmayan daha binlerce kazanımın sebebi olan işçi sınıfı öncülüğündeki toplumsal devrimin niteliğidir. İşçi sınıfının politik iktidarının kurulması ve bu süreçte Komünist Partisi'nin belirleyici rolüdür. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin temel ayırt edici özelliği de bu olmuştur.

1. Sosyalist demokrasi / Proletarya diktatörlüğü

2. Üretim araçlarının toplumsallaştırılması. Temel üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması.

3. Ekonominin merkezi sosyalist planlı yönetimine geçilmesi.

Bu uygulamalar sonucudur ki sosyalist ülkelerde "işsizlik" kavramı unutulmuştur ve tüm topluma tam istihdam sunulabilmiştir. İnsanların geçinme, yaşama ve geleceğe ilişkin endişeleri ortadan kalkmıştır. Bugün kapitalist ülkelerde mercekle aradığımız bir takım haklar sosyalizm için doğal haklardır.

Günümüz koşullarında bu kazanımları sağlamak için çok çalışmamız lazım. Ancak umutsuz değiliz, çünkü sömürülmemeyi, barış içinde insanca yaşamayı kim istemez ki? Yeter ki anlatabilelim... Bütün mesele burada.

Leningrad'daki Toplu Konutlar

Demokratik Cumhuriyet ve Barış İçin İleri

❑ **Ahmet ÇAVLI**

Türkiye, birisi 7 Haziran, diğeri 1 Kasım'da yapılmış olan iki seçim yaşadı. 7 Haziran seçiminde devletin bütün baskısına rağmen halkların isteği sandığa yansıdı. O nedenle Erdoğan'ın hoşuna gitmedi, çeşitli oyunlarla "tekrar seçim" söylemi ile ikinci bir seçime götürdü Türkiye'yi. Hiç kimse bu seçimin adil ve eşit ortamda geçtiğini söyleyemez. RTE 1 Kasım seçimleri öncesi herkes sonuçlara saygılı olmalıdır diyordu. Herkesin de kendisine şunu sorma hakkı vardır "sizler neden 7 Haziran seçimlerine saygılı olmadınız ?". Halklar, vicdanlar sormalıdırlar, devrimcilerin, aydınların asla bu 1 Kasım seçimini kabul etmemeleri saygı duymamaları gerekir. Demokrasi güçleri için geçerli olan 7 Haziran seçimleridir.

1 Kasım seçimini planlı bir şekilde hazırladı. Elindeki devlet gücünü hoyratça kullanarak 1 Kasım seçimini kazandı. Başka bir yöntem geliştirerek toplumun iradesini gasp etme yöntemi geliştirdi. Toplumun esir alabileceği kesimini midesi ile değil yüreğindeki korku ile esir almayı denedi ve başardı. "Tekrar seçim" kumarını bu korku zarına dayanarak başlattı, ve de kazandı. Seçimi savaşla kazandığına kuşku yoktur. "Tekrar seçim" sözcüğünü "tekrar savaş" sözcüğü ile eş zamanlı kullanarak seçimin koşullarına savaşla girdi. Seçim sürecince savaşı toplum üzerinde korkunç bir şekilde baskı işkence zulüm ve tutuklamalarla, korkutmayla, İŞİD'le korku salarak halkların özgür düşünme yetisini baskı altına alarak seçim ortamına hazırladılar. Türkiye toplumu, cumhuriyetin kurulmasından beri korku ile yönetilmiş, korkuyu toplumun fobisi haline getirmiş sistemlerle terbiye edilmiş bir toplumdur. Kürdistan'da 104 Belediye'de uygulanan eşbaşkanlık sistemine dahi tahammülü olmayan bir sistem ve bir hükmet halkların özgür iradesiyle seçilen belediye başkanları, meclis üyeleri il ve ilçe başkanları gözaltına alındı tutuklandı görevden uzaklaştırıldı. Seçilerek başkan olmalarına rağmen AKP görevden almalara ve tutuklamalara devam ediyor. Ben yazıma başlarken Mazıdağı Belediye Eş başkanı Ali Özkan gözaltına alındı, tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi.

Toplumu, sistemin maddi ve manevi yollarla şekillendirmiş olduğu korku toplumuna Erdoğan bir yanda asker, polis baskısı, ile devlet terörü, bir yandan da kafa kesen, büyük kalabalıkların içine kamyon dolusu patlayıcı ile girip, patlatan, yüzlerce insanı parçalayarak öldüren IŞİD çetelerini de Diyarbakır'da, Suruç'ta, Ankara'da patlamalar yaptırıp, yüzlerce insanı parçalatarak topluma müthiş bir korku saldı. 1 Kasım seçimine yönelik olarak uygulamış olduğu bu korkutma yöntemi toplumun geçmişinden kalma korku

fobisi ile bütünleşince tam bir toplumu sindirme, esir alma boyutu kazandı.

ABD, Türkiye'de yaptırmış olduğu bütün askeri darbeleri toplumun korku fobisi üzerinde geliştirdi. 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül gibi askeri cuntaları bu taktiklerle yaptırdı. Önce sokakta terör ve anarşi yaratıp, toplumun korku fobisini harekete geçirerek "ölümü gösterip, sıtmaya razı etme" halk deyiminde olduğu gibi toplumu terörize edip, korkutarak, bir sığınak arayacak konuma getirerek askeri cuntalara razı etti. Örneğin sadece 12 Eylül'ün ön hazırlığını terörle yapmadı, 12 Eylül Anayasası'nı da korku ile topluma onaylattı. Kenan Evren'in, daha doğrusu onlara "bizim çocuklar" diyen CIA'nın, Kenan Evren'e "bu anayasayı onaylamazsanız ben gitmem" dedirterek, toplum üzerinde korku faktörünü kullanıp, 12 Eylül Anayasasını % 92 oyla kabul ettirdi.

Erdoğan toplumun bu niteliğini biliyordu. Erdoğan da tıpkı Kenan Evren gibi korkuyla sindirmeyi, aileleri birbirine düşürerek halkları düşman kamplara bölmeyi, seçmenlerin oy kullandıkları okulları korucularla doldurulup insanlar baskı altına alarak "sonuç" aldı. Benim bulunduğun alana Avrupa Parlamentosu'ndan Fransız Komünist Parti Gözlemci Heyeti, bu aşikar ortama bir türlü inanamadılar. Ama AKP 1 Kasım seçimini bu yöntemle kazandı.

RTE, 7 Haziran seçiminde yenilince evine çekilerek strateji ve taktik geliştirdi, TBMM Başkanlık seçimini kendine göre dizayn ederek meclisi oyaladı çalıştırmadı. 1 Kasım seçimine kadar sürükledi. 1 Kasım seçimine çeşitli planlarla girdi ve bu sonuçları elde eti. Elde etti ama izlemiş olduğu bu kurnazlık politikası ile toplumda ve bölgede onarılması zor, derin yaralar açtı. Kürt Halkına karşı düşmanca bir politika uyguladı. Katliam yaptırdı, ölülerini araçların arkasına bağlatarak sürükletti, mezarlıklarını, Cem Evlerini, Camilerini bombalattı, çocukların ölümüne neden oldu. İnsanların, sokağa çıkma yasağı nedeni ile çocuklarının ölüsünü buzdolaplarında tutmalarına neden oldu. İŞİD canilerini Varto, Silvan, Bismil, Cizre, Nusaybin'de yüzlerce maskeli bir şekilde açık açık Arapça konuşarak bebekleri öldürmeye teşvik etiler, bu caniler, barbarlar bir yerde Rojava'nın intikamını almaya çalıştılar. Ama halklarımız, Kürt halkı 40 yıllık direniş ruhuyla, gerici faşist IŞİD ve yerli işbirlikçilerini dize getirdiler. Öz savunma alanlarında yanlışlar da yapıldı, somut şartların somut tahlili yapılmadan, nitel nicel şartlar tam tartılmadan, ölçmeden yapıldı, ama buna rağmen öz yönetim, öz savunma teorik olarak doğrudur savunuyoruz, destekliyoruz.

Rojava Kürtlerine düşmanca tavırlara girdi, top atışları ile taciz etti. Kürt Halkı'nın samimi kardeşlik ve bir arada yaşama duygularını alabildiğine istismar etti. İçte ve dışta kolay kolay yok edilemeyecek düşmanlıklar yarattı. Bütün bunları tek başına iktidar olmakla çözme, üstesinden gelme şansı hiç ama hiç yoktur. Öyle ki ne komşu ülkelerle, ne ülke içindeki farklılaştırdıkları toplum kesimleri ile hiç "öpecek yüz" bırakmadılar. Bir parti, hatta bir kişi tarafından yaratılmış olan bu kadar sorunları aynı partinin tek başına çözmesi olanaksızdır. Bu sorunlar karşısında toplumun geniş kesimleri artık bütünleşerek, birlikte hareket ederek bu gerici hükmete, şer güçlerine karşı birleşik ortak koalisyon kurarak onları durdurmalıdırlar.

Eskiden Erdoğan, "Kürtleri ben temsil ediyorum, Kürt oylarının üçte ikisini ben alıyorum" diyordu. Belli ölçüde de doğru idi. AKP'ye oy veren Kürtler AKP içinde bir nevi koalisyon kurmuşlardı. Bugün artık öyle bir konumları yoktur. Artık ne Kürt sorunu eski Kürt sorunu, ne Kürtler eski Kürtler, ne de Kürt sorununun çözümü, eskisi gibidir. Çünkü Kürtlerin de güncel talebi kendi öz kimlikleriyle öz kültürleriyle kendilerini yerelden yönetmek ve savunmaktır. Kürtlerin bu talebi sadece kendileri için değil demokratik cumhuriyeti oluşturacak tüm bileşenler açısından geçerli olması gerekir. Kürtler eskisi gibi Suriye, Irak, İran, Türkiye'nin anlaşarak şamar oğlanına çevirdikleri konumda değiller. Bölgede, diplomatik bazda küresel güçler tarafından dikkate alınması gereken bir gücü ve aktörü durumundadır. Kürtler korkuyu yenmiştir. Korkuyu yenen Kürt halkı barışa, demokrasiye, özgürlüğe gitmektedir. Halayın başındadır Kürt halkı, ve hiç bir zaman, ben ölüyorum, ben mücadele ediyorum, herşeyi ben hak ediyorum şımarıklığına düşmedi. Alevilerle, Erminelerle, Süryanilerle, Ezidilerle, Soma halkıyla, TARİŞ işçileriyle, Trakya köylüsüyle, Birleşik Metal işçileriyle, Zonguldak maden işçileriyle, Türkiye işçisiyle, emekçilerle, demokrasi güçleriyle, aydın yazarlarla birlikte olmuştur, değer vermiştir. Birlikte demokratik toplumu, demokratik cumhuriyeti kurmak için hareket etmeyi hep istemiştir. Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü açısından yeni bir mücadele dönemi başlamıştır. Herkes HDP'ye sahip çıkmalıdır. HDP, yukarıda belirttiğimiz tüm zor koşullara rağmen başarılı olmuştur. Türkiye'de saflar berraklaşmıştır, kimsede yılgınlık moral bozukluğu olmasın, oluşmasın. Gericiler, sermaye sınıfı, kafatasçı şoven ırkçı faşizan kesim birlikte hareket etmişler, hile ve yasal olmayan yollarla iktidara gelmişler, bunun karşısında duran, barıştan demokrasiden özgürlükten emekten yana Sosyal Demokratlar, Aleviler, Ermeni, Süryani, Demokrasi Güçleri, Devrimciler, Komünistler, Türkiye İşçi Sınıfı ve öncüsü ile Kürt Özgürlük Hareketi ve öncüsü ile elele omuz omuza vererek barış içinde bir arada yaşayarak, savaşsız sömürüsüz özgür demokratik bir Türkiye, özerk bir Kürdistan yönetimine doğru gitmek zorundayız. Hep birlikte savaşın ve sömürünün olmadığı, dinlerin, kültürlerin, halkların kardeşçe yaşayacağı Demokratik Ortak Cumhuriyete.

Kemal Tayfun Benol

Değerli Devrimci Tutsak Arkadaşlar

*Maalesef, gazetemizin sahibi ve sorumlu müdürü **Kemal Tayfun Benol** arkadaşımızı Ankara Katliamı'nda diğer arkadaşlarımız ile beraber kaybettik. **Tayfun**'un bize emanetini daha da geliştirmek, misyonu gereği konumlandırmak ve Tayfunların hesabının sorulacağı güne hazırlanmak için siz nasıl insanüstü, devrimci bir irade ile tutukevlerinde direniyorsanız, biz de aynı irade ile görevlerimizi yerine getireceğiz.*

***Tayfun**'un kaybını bizimle paylaşma duyarlılığınızdan dolayı bizi çok onurlandırdınız.*

Savaşsız, sömürüsüz, özgür günlere olan inancımızla hepinizi ayrı ayrı kucaklıyoruz. Sağ olun, var olun.

Dost ve devrimci selamlarımızla.

***Politika** Kollektifi*

Merhaba Sevgili Güzel Arkadaşlar;

Lanetli bir çağın suskun, en aşağılık barbar zihniyetlerine inat, umuda tutunan güzel yüreklerinizi saygıyla selamlıyoruz. İyi olmanızı bütün kalbimizle diliyoruz.

Sevgili heval; insanlığını yitiren yaratıkların kana buladığı, barış ve umut türkülerinde binlerce kez kanadı yüreklerimiz ve binlerce kez lanetlendik. Zamanın sahte tanrıları yıkılsın istedik. Saraylar, saltanatlar parça parça olurken; gözlerdeki yaşam ışıltıları ve bitmeyen özlem dolu gülüşler.

Değerli heval; bu alçakça, menfur saldırıda, değerli güzel insan Kemal Tayfun Benol yoldaşın şehadetini üzülerek öğrenmiş bulunmaktayız. Şahsınızda bütün Benol ailesi ve sevenlerinin başı sağ olsun diyor, acılarını derinden paylaşıp, dayanma azmi ve sabırlar diliyoruz. Gökyüzüne haykırdıkları umut türküleri, bir kutup yıldızı gibi, her daim kulağımızda ve yüreklerimizde olacak, bize yol gösterecektir.

Kısaca bu duygularla; tekrardan o güzel yüreklerinizi saygıyla selamlıyor, yanınızda olup acılarınızı paylaşma imkanlarına sahip olmasak da, o acıları her daim yüreğimizde hissedip yaşadığımızı bilmenizi istiyoruz. Tekrardan başınız sağ olsun diyoruz.

Sevgiyle ve umutla kalın.

Saygılarımızla.

Cengiz AYAR
2 Nolu F Tipi Kapalı Cezaevi / Kocaeli

Değerli Emekçi Arkadaşlar,

Nasıl ve nereden başlasam bilemiyorum... İnsanlığın barış çığlıkları ve savaşa hayır sloganlarını haykıracakları bir yerde, alçaklığın zirve yaptığı bir günü yaşadık. Unutulur mu yaşananlar?

Amed, Suruç ve Ankara halen direnişlerin sürdüğü, Suriçi, Cizre, Silvan... Her biri güneş kadar insanın içini ısıtan, ay güzelliğinde kendine hayran bıraktıran bir güzelliğe sahipti yitirdiğimiz can'larımız. Kaldıramadı bu güzelliği, savaşı ve alçaklığı kıblegah belleyen IŞİD çeteleri ve müttefikleri... Duyunca "10:04'te Ankara Tren Garı'nda bomba patladı" haberini, kanadı yüreğimiz ve söylenecek, yazılacak tüm cümleler anlamını yitirdi. Hazmedemedi savaş borazanları, barışa ve özgürlüğe ses vermek isteyen cesur yürekleri. Halay ve horon tepip, zılgıt çekeceklerdi olmadı. Çekemediler, Kürdistan ve Türkiye devrimcilerinin mücadele aşkını. Ama hesabettikleri tutmadı, kenetledi bizi yitirdiğimiz can'larımız. Kobâne'de nasıl çarpıldılarsa, Gire Spi'de nasıl bozgunu yaşadılarsa, yine aynı duyguları yaşatacağız. Bu katliamı yapanlara, "zafiyetsizlere" kamera karşısında yüzümüze gülenlere...

"Dicle" gibi akmaya devam edeceğiz. Meryem Ana gibi 70'inde olsak da unutmayacağız, affetmeyeceğiz ve hesabını soracağız. Kanlı Meydan'da yitirdiklerimizden biri de Politika gazetemizin emekçilerinden Tayfun Benol arkadaşımızdı. Zindan duvarları ardında ruhunu teslim etmeyen direnişçiler ile sürekli dayanışma içerisinde olan "Tayfun Benol" arkadaşımızın, mesai ve yol arkadaşı olan sizler ve katliamda can'ını barışa armağan eden tüm herkesin, ailelerine, sevdiklerine, özgürlük savaşçılarına, mücadele arkadaşlarına başsağlığı diliyorum. Yüreğiniz rahat olsun. Sözümüz olsun. Size barışı armağan edip hayallerinizi gerçekleştireceğiz. Özgürlük güvercinleri, barışın yolcuları, özgürlük sevdalıları, sizi unutmayacağız cesur yürekler. Ne Suruç'u, ne Kobâne'yi, ne Roboski'yi, ne Kara Ankara'yı asla unutmayacağız.

Mustafa TANTEKİN
E tipi Kapalı Cezaevi / Trabzon

"Ey Emperyalizm, rahat mısın? Kanımızla kıpkızıl olan bu toprağı çiğniyorsun. Ama unutma! Karanfillerimizin kökleri o kadar derinde ki... Tanklarına, toplarına rağmen, bahçemiz yeniden yeşerecek!"

Değerli Dostlar,

Ankara'daki lanetli saldırıda değerli dostumuz, devrimci yoldaşımız ve Gazetenizin Müdürü Kemal Tayfun Benol'u da kaybettiğimizi büyük bir üzüntüyle öğrendik.

Bu kanlı katliamın faillerini biliyoruz. Zira, döktükleri kan her taraflarına bulaştı. Emin olun, o cesur yüreklerin, o onurlu insanların, kanı yerde kalmayacak.

Dost yoldaşımıza Allah'tan rahmet, siz değerli çalışma yoldaşlarına ve ailesine de sabır ve başsağlığı diliyoruz.

İnanç ve dirençle kalın.

Kandıra F Tipi Cezaevindeki
PKK'lı tutsaklar adına,

Muhammet İNAL
Yaşar CİNBAŞ
Cemal ÇAKIR

Değerli Politika Çalışanları,

İyi olmanız dileklerimle selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Size daha önce de yazdım geri geldi. Herhalde faks olduğu için ulaşmadı.

Gönderdiğiniz gazetenizi alıyor, okuyorum. Severek takip ediyorum. Bunun için teşekkür ediyorum.

Bu kısa mektubu, Ankara'daki alçakça saldırı sonrasında yazıyorum. Sizlerin de mücadelesini verdiğiniz halkların kendi rengi, ahengi, tarihi, kültürüyle birleşmelerine, kardeşleşmesine duyulan korkunun faşistçe patlamasıdır. Tarih, direnenlerin kazandığını söyler bize. 25 yıldır PKK'li olarak zindandayım, özlemini duyduğumuz birçok şey gelişti, gelişmeye devam ediyor. Büyük bedeller pahasına geliyor ama acıyan her yanımız özlemini duyduğumuz geleceğin güleç yüzünü gösteriyor bize. Kemal Tayfun Benol, bu büyük bedellerden biridir. Şehadeti karşısında saygıyla eğiliyor, anılarına sahip çıkmak, özlemlerini gerçekleştirmenin boyun borcumuz olduğunu belirtiyorum. Sizlerin de başı sağolsun.

Komünizm, ilk insanın bir buğday tanesini bulup paylaşma zevkini yaşadığı anlar kadar eski, logonuzda ki ekmek ve gazete dağıtan çocuğun güleç yüzü kadar yeni. "Tarihin biz de" "bizim tarihte saklı" olduğumuz an'daki yaşamamız, gelecek güzel günlerin hayaliyle anlam buluyorsa, zaman bizden sadece yılmadan, yorulmadan mücadele istiyor.

Bu duygularla çalışmalarınızda başarılar diliyor, selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Esen kalın.

Fesih Erdemirci
F Tipi Kapalı Cezaevi / Kocaeli

Cepheler Arasındaki Rojava

Uluslararası Af Örgütü'nün Rojava Raporu ve olası etkileri üzerine

❑ **Errol Babacan / Murat Çakır**

*Bu yazı **Errol Babacan** ile **Murat Çakır**'ın ABD'nde yayımlanan Jacobin dergisi için kaleme aldıkları makalenin kısaltılmış Türkçe çevirisidir. Makale Türkiye kamuoyunda da tanınır bir yeri olan Uluslararası Af Örgütü'nün Rojava hakkında yayınladığı son raporu eleştirel okumayla ele almaktadır. AKP iktidarının Kürdistan Özgürlük Hareketine karşı yürüttüğü kirli savaşın yanı sıra, bilhassa PYD öncülüğündeki Rojava'ya karşı hasmane tutumlarını ve saldırganlığını artırdığı bir dönemde yayınlanan bu hayli sorunlu raporun eleştirisini okuyucularımızla paylaşmak istiyoruz.*

Kobanê direnişinin ardından Rojava'ya yönelik enternasyonalist dayanışma büyük bir ivme kazanmıştı. Rojava, Ortadoğu'nun etnik ve mezhep çatışmalarının ortasında uğruna mücadele edilesi bir eşitlik vaadini yansıtıyordu. Şimdi ise Uluslararası Af Örgütü PYD'nin öncülüğündeki yönetime ağır suçlamalar yöneltiyor. Halk Savunma Birlikleri YPG/YPJ'nin köyleri yıktığı, Arap, Türkmen ve Kürt nüfusu keyfi biçimde yerinden ettiği, hatta infaz tehdidinde bulunduğu iddia ediliyor.

Rapor tam da savaşın, Rusya'nın Suriye hükümeti lehine doğrudan askeri müdahalesiyle yeni bir dönüm noktasına girdiği bir zamanda yayınlandı. Rusya'nın müdahalesi, ABD öncülüğündeki koalisyon ile aralarında Suriye'nin geleceğine yönelik olan rekabeti sertleştiriyor. Ama aynı zamanda güvencesiz bir statüde olan Rojava'nın geleceğinin belirlenmesi rekabetini de kızıştırıyor. Rapor, tam bir siyasi dönüm noktasında hem enternasyonalist dayanışmanın politik-ahlaki temelini dinamitliyor, hem de Rojava'nın kendi geleceğini belirlemedeki hareket alanlarını daraltıyor. O açıdan, ABD ve müttefiklerinden Rojava'ya karşı tedbirler alınmasını talep eden bu raporu güncel durumun ışığında değerlendirmek ivedi bir gereklilik oldu.

Uluslararası Af Örgütü'nün Suçlamaları

Rapor, Rojava'daki özerk idareyi esas itibariyle sorguluyor: Rojava yönetiminin izni ve koruması altında 14 köyü inceleyen Af Örgütü, İslam Devleti'ne sempati duymakla veya İslam Devleti ile bağlantılı olmakla suçlanan köylülere intikam eylemleriyle savaş suçu işlendiğini iddia ediyor.

Rapora göre savaş suçları YPG/YPJ güçlerinin Kobanê ve Cizîrê arasındaki bölgeyi İslam Devleti'nin elinden aldıkları dönemde işlenmiş. Rapor ayrıca İslam Devleti'nin Suriye ve Irak'ta kontrolü altındaki bölgeler arasında bulunan ve 2015 Şubat'ında ağır çatışmalar sonrasında YPG/YPJ'nin eline geçen stratejik bağlantı yolunun da incelendiğini vurguluyor. Uydu görüntüleriyle desteklenen tanık ifadelerine dayanan raporda öne çıkan bir örnekte, 2014 Haziran'ında resimlerde görülen toplam 225 binalı bir köyün, geriye sadece 14 bina kalacak derecede yıkıldığı belirtiliyor. Tanıklara göre yıkımı bizzat YPG/YPJ güçleri gerçekleştirmiş. Ancak, sadece tanık ifadelerine dayanan suçlamalara kanıt olarak sunulan uydu resimleri, binaların nasıl, ne zaman ve kim tarafından yıkıldığını açıklamıyor. Bir başka örnekte YPG/YPJ'nin köylüleri binayı terk etmedikleri takdirde diri diri yakmakla tehdit ettiği iddia ediliyor.

Gerçi raporda YPG/YPJ ile Asayiş'in görüşlerine de yer verilmiş, ancak bunlar raporun sonuç değerlendirmesinde hiç bir rol oynamıyor. YPG/YPJ İslam Devleti ile ilişkisi olduğu tespit edilenlere evlerini terk ettirdiklerini, bunu çatışmalar nedeniyle ve güvenlik tedbiri olarak yaptıklarını, ancak binaları ve köyleri keyfi olarak yıkmadıklarını vurguluyorlar.

Durumu toparlarsak: Rojava'da savaş durumu hakim. Bombardımanlar sürekli gündemde ve nüfusun büyük bir kesimi yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya. Çatışmaların büyük alanların boşaltılmasına neden olabilecekleri biliniyor. Kobanê direnişi esnasında da YPG ve YPJ insanları yaklaşmakta olan

çetelerden korumak amacıyla yüzlerce köyü boşaltmışlardı. Nitekim idari yapıların yeterince olgunlaşmadığı böylesi bir ortamda birey haklarının zedelenmesi, birey iradesine aykırı davranılması vb. hukuksuzluklar söz konusu olabilmektedir.

Ve elbette bunlarla ilgili ifadeler ciddiye alınmalıdırlar. Ancak Af Örgütü tanık ifadelerini mutlak gerçek hâline getirmekte. Örgüt böylece tek yanlı olarak ve doğruluğunu başka yollarla kontrol etme olanağı olmadan gaddar, acımasız ve sistematik savaş suçu işlendiği sonucuna varıyor.

Nitekim Af Örgütü sorumlusu **Lama Fakih** bir şüpheyle başlayan tespitini ağır bir suçlamayla noktalıyor: *"Göründüğü kadarıyla Özerk Yönetim, İslam Devletine karşı verdiği mücadelesinde ortada kalan sivillerin haklarını topyekûn ayakları altına alıyor. Biz, çatışmalar sonucu olmayan büyük çaplı yerinden etmeleri ve yıkımları gördük. Bu rapor, daha önce İslam Devletinin kontrolü altında bulunan ya da bir azınlığın İslam Devletini desteklediğine kanaat getirilen köylerdeki sivillere yönelik kasıtlı toplu cezalandırmaya varan eşgüdümlü bir kampanyanın açık kanıtını ortaya çıkartmaktadır."*

Ardından da şu talepler sıralanıyor: *"Özerk Yönetimi destekleyen veya onunla koordineli askeri operasyon yürüten, Suriye'de İslam Devletine karşı ABD öncülüğündeki koalisyonda mücadele veren tüm devletlere: Yasadışı yıkımları ve uluslararası insani hukuku ihlal eden zorla yerinden etme uygulamalarını kınayın; Özerk Yönetimin askeri yardımı, askeri koordinasyon dahil olmak üzere, yasadışı yıkımlar ve zorla yerinden etme gibi uluslararası insan hakları ihlallerinde bulunup suistimal etmesine karşı acil önlem alın."*

Yani Af Örgütü doğrudan "ABD öncülüğündeki koalisyona" gerekli acil önlemleri almaları için çağrıda bulunuyor. Bu talepleri ele almadan ve raporu değerlendirmeden önce, Rusya'nın yakın zamandaki müdahalesinin arka planında kısaca Rojava'nın güncel durumu ile ABD'nin Suriye politikasını irdelemek gerekiyor, çünkü Af Örgütü'nün talepte bulunduğu ABD salt koalisyon önderi değil, aynı zamanda bölgenin, tek olmasa da, en etkin belirleyici güçlerinden birisidir.

Küresel Muharebe Alanı: Suriye

Suriye'deki sosyal ve demokratik kalkışmaya paralel olarak ABD tarafından rejim değişikliği çabalarının başlatıldığını tespit etmek için, Suriye hükümeti taraftarı olmaya gerek yok. ABD başlangıçta çabalarını muhalefeti Suriye İhvanı öncülüğünde örgütlemeye ve "Özgür Suriye Ordusunu" (ÖSO) silahlanmaya yoğunlaştırdı. NATO üyeleri ve Körfez ülkelerinin "Suriye'nin dostları" adı altında bir araya gelmelerinin ardından da, BM'de Suriye'yi Libya gibi bombalama kararı çıkartılmak istendi.

Ancak Rusya ve Çin'in BM Güvenlik Konseyi'nde veto koymaları sonucunda bu plan gerçekleştirilemedi. Suriye hem Rusya için, hem de "Suriye'nin dostları" adlı koalisyon için stratejik önem taşıyor. Ve bu çerçevede, tek tek ülkelerin somut çıkarlarından ziyade Ortadoğu'nun piyasalarını, iş gücünü ve doğal kaynaklarını kim kontrol edecek sorusu temel belirleyici etkendir. Ki bu etken, bir tarafında Rusya, Suriye hükümeti, Lübnan Hizbullah'ı ve İran'ın, diğer tarafında ise NATO, İsrail ve Körfez ülkelerinin durduğu bir kutuplaşmaya yol açmıştır.

NATO lehine olan gelişmeleri, Ortadoğu'nun dışına itilmeyi ve böylece dünya çapındaki güç dengesinin kendi

aleyhine değişmesini engellemek isteyen Rusya, Suriye'ye yönelik hava saldırılarını vetosuyla olanaksız kılmıştı. Ancak veto, dolaylı kara müdahalelerini engelleyemedi. Dünyanın çeşitli ülkelerinden Suriye ve Irak'a akın eden ve kimi "Suriye dostunun" doğrudan desteğini alan cihatçılar, büyük etkinlik kazansalar da, hâlâ halkın önemli bir bölümünün desteğini alan Suriye hükümetini deviremediler. Ancak, neredeyse beş yıldır süren savaşta çok yıpranan rejimin çökmesini engelleyen son hamle Rusya'nın doğrudan savaşa katılması oldu. Rusya'nın salt İslam Devleti'ne karşı değil, aynı zamanda El-Nusra Cephesi ile Körfez ülkeleri ve Türkiye'nin doğrudan desteklediği Ahrar Aş-Şam örgütüne karşı da saldırıda bulunması, sonuç itibariyle ABD öncülüğündeki koalisyonun hareket alanını daralttı ve CIA'nin Suriye hükümetine yönelik gizli planlarının dünya kamuoyunda ifşa olmalarına yol açtı.

PYD, Rojava ile diplomatik ilişkiler sürdüren Rusya'nın askeri müdahalesini selamladı. PYD, Rusya'nın müdahalesinin Türkiye'nin Rojava'ya askeri müdahalede bulunma olasılığını azalttığını düşünüyor. Diğer taraftan demokratik bir Suriye ve Esad'ın görevi bırakması için pozisyon alan PYD, Suriye hükümetinin cihatçılar tarafından alaşağı edilmesine karşı çıkıyor. PYD bu yaklaşımıyla "Anti-Esad" ittifakının temel çizgisiyle çelişmektedir.

PYD yeni savaş cephesi açmamakta kararlı, çünkü asıl tehdit olarak cihatçıları görüyor. YPG/YPJ güçleri Haseke yakınındaki bölgede Suriye ordusu ile birlikte İslam Devleti çetelerine karşı mücadele veriyorlar. Aynı zamanda İslam Devleti çetelerinin koordinatlarını verdikleri ABD ile işbirliği içerisindeler. Türkiye'nin Rojava'ya doğrudan saldırmasını engellemiş olsa da bu işbirliğinin sınırları da gözüktü. Batı, AKP hükümetinin Rojava ile sıkı bağları olan Türkiye'deki Kürt hareketine yönelik saldırılarına göz yumuyor. Bununla birlikte Türkiye'ye ABD tarafından Batı Suriye'deki Efrîn kantonunun diğer kantonlarla bağlantılı hâle getirilme çabalarının desteklenmeyeceğine dair söz verilmiş olduğu anlaşılıyor. YPG/YPJ güçleri Cizîrê kantonuyla Kobanê kantonunu birbirlerine bağlayan dar koridoru geçen yaz İslam Devleti güçlerinin elinden almışlardı. Efrîn kantonu ise diğer iki kantondan İslam Devleti ve Türkiye'nin desteklediği diğer gruplar tarafından kontrol edilen bir bölge ile ayrılıyor.

ABD şimdi Rojava'yı farklı bir çizgiye çekmeye çalışıyor. Görüldüğü kadarıyla Suriye'de İslam Devleti'nin kalesi olan Rakka kentini YPG ve başka grupların yardımıyla düşürmeye çalışıyor. Bunun için şimdiden on binlerce savaşçısı olan "Suriye Demokratik Güçleri" kuruldu bile. Ancak böylesi bir operasyona katılmak YPG/YPJ güçleri açısından ciddi riskler taşıyor. Doğrudan Rojava'nın savunulması sayılmayacak bir operasyonda büyük kayıplar verilmesi söz konusuyken, Arap nüfusunun bu güçleri Amerikan-Kürt işgal güçleri olarak algılama tehlikesi bulunuyor.

Rojava'nın ABD ile girdiği işbirliğinin getirdiği bu belirsizliklerin yanı sıra, ABD'nin zamanı geldiğinde Rojava için güvenli bir statü sağlanmasını desteklemesi son derece şüpheli. YPG/YPJ ile yürütülen askeri işbirliği ABD'nin işine gelirken, Rojava'nın siyaseten tanınmasını desteklemiyor. Rusya ise uzun zamandan beri PYD'nin uluslararası Suriye toplantılarına bağımsız taraf olarak katılması gerektiğini savunuyor. Ayrıca Rusya'nın Şam'a Rojava'nın fiili özerkliğine Suriye içerisinde yasal bir statü tanınması için baskı yapması da söz konusu olabilir. Buna karşın ABD'nin kurduğu Suriye muhalefeti ve ABD'nin partneri olan Türkiye, Rojava'nın tanınmasını her açıdan reddediyorlar.

Yeniden Enternasyonalist Dayanışma

Sonuç itibariyle Rojava, Kobanê direnişinden bir yıl sonra çetrefil bir durumda. Savaşın yoğunluğu azalmış değil. Askeri-taktiksel ve jeostratejik yaklaşımlar her gelişmeyi belirliyor. PYD, askeri ve mali kaynakları son derece güçlü olan farklı güçlerin çıkarları arasında cebelleşmek zorunda. Bu cebelleşmesiyle – uluslararası arenada kurtuluşçu güçlerin etkin olmaması nedeniyle – kendisine hareket alanı yaratacak bir denge kurmaya çalışıyor. Rojavalıların Esad karşıtı ittifakın konumlanışı ve ABD'nin felakete yol açan Ortadoğu politikaları karşısında bu ittifaka bağımlı kalmak istememeleri anlaşılır bir yaklaşımdır. Rojava'nın Rusya'ya olası yakınlaşması da bu ışıkta değerlendirilmeli ve Rusya ile Suriye hükümetine teslimiyet olarak algılanmamalıdır.

Ancak ABD ve Rojava arasında önceliklerin belirlenmesinde ortaya çıkabilecek aşılmaz çelişkiler söz konusu olur veya iç savaş daha da sertleşirse, dahası ABD ve Rusya arasında doğrudan bir ihtilaf doğarsa, Rojava'nın taraflardan birisini seçmek zorunda kalması gerekebilir. Rusya ile olası bir yakınlaşma, Rojava projesinde hiç bir değişim olmaksızın, Batı'daki sempatilerin önemli ölçüde azalmasına yol açacağını şimdiden öngörmek olanaklıdır.

Bu arka plan karşısında Af Örgütü raporunun kritik bir rol oynadığı görülmelidir. Temeli yeterince sağlam olmayan ve doğruluğu teyit edilemeyen bir araştırma, Rojava'ya "savaş suçu" işlediği suçlamasını yapmaya ve ABD öncülüğündeki koalisyondan yaptırım talep etmeye yeterli görülüyor. Talepte bulunulan koalisyonun üyeleri arasında İslam Devleti'ni ve diğer cihatçıları desteklemekten ve bunların işledikleri vahşi suçlara gözlerini kapatmaktan çekinmeyen Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye gibi ülkelerin olduğunu gözümüzün önüne getirelim. Af Örgütü, hukuk devleti ve demokratik standartların kaale alınmadığı ve baskıcı rejimlerin iktidarda olduğu bu ülkelerden Rojava'ya yaptırım uygulamaları talebinde bulunuyor.

Talepte bulunulan koalisyona Batılı ülkeler de dahil. Özellikle savaş kışkırtıcı rolü açıkça tescil edilmiş olan ve Suriye'de uluslararası hukuka aykırı davranan ABD, Af Örgütü tarafından uluslararası hukukun muhafızı hâline getiriliyor. Eğer bu kötü bir şaka değilse, o zaman sadece Af Örgütü'nün tarihin doğru tarafında durduğuna emin oluşunun kibri ile açıklanabilir. Raporu siyaseten değerlendiren kimi yorumcunun şüphesi de yersiz değil. Onlar raporu, Rojava'yı disipline etme çabası olarak ve Rojava'yı kendi önceliklerine çekmeye çalışan ABD politikasıyla bağlantılı görüyorlar. Bu tür doğrudan bir bağlantı bulunmasa da Af Örgütü'nün saygınlığı göz önünde bulundurulduğunda rapor, Rojava'ya ne kadar kısa sürede uluslararası planda itibarının düşürülebileceğini ve izolasyonunun artırılabileceğini gösteriyor.

Bu nedenle enternasyonalist güçlere düşen karşıt kamuoyu yaratma ve gündemin hegemonik siyasi güçler ve örgütler tarafından belirlenmesini engelleme görevi daha da önem kazanıyor. Verili koşullar altında ve solun hükümet politikalarını etkilemekte zayıf oluşu gerçeği karşısında öncelikli hedefimiz, uluslararası planda izole edilmiş olan Rojavalılara doğrudan yardımı örgütlemek olmalıdır.

Bu makale, enternasyonalist dayanışmayı gösteren tüm yoldaşlarımızı temsilen, Kobanê'nin inşasına destek çıkmak üzere toplandıkları Suruç kentinde Türkiye devletinin gözleri önünde bir İslam Devleti "sempatizanının" patlattığı bomba ile katledilenlere adanmıştır.

Bir İşçinin Gözüyle...

Terörist kim?

❑ **Haydar ÇETİNKAYA**

Ekonomik olarak egemen olan burjuvalar ve onların devlet örgütü, örgütlü yapısı ile bir terör örgütüdür. Bu kapitalist ve emperyalist devletler; uluslar ve azınlıklar, işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerinde baskı ve sömürü aracıdırlar. Ve bundan dolayıdır ki teröristlerdir.

Sömürü ve baskıyı gerçekleştirmek için çeşitli metodları vardır. Bunlar aracılığıyla iktidarlarını sürdürürler. Bu sömürüyü daim kılmak için burjuva devletlerin kendi aralarında işbirliği ve işbirlikçileri vardır (kapitalist-emperyalist devletlerin oluşturdukları birlikler). Bunların parlamentoları, orduları, çeşitli partileri, polis teşkilatları, hukuk kurumları tüm bunlar yetmezmiş gibi NATO diye saldırgan, militarist, her an savaşa hazır, modern teknolojik silahlarla donatılmış üst örgütlerini de saymak gerekir. Bu savaş örgütü, ABD ve onun karargahı Pentagon'a bağlı olarak savaş stratejilerini ve konseptlerinin yürütücüsüdür.

Dünyanın en gerici, en işgalci, talancı kanlı devleti ABD ve onların işbirlikçisi burjuva devletleri teröristtir. İletişim çağında güçlü medya organları vasıtasıyla yaptıkları ajitasyon ve propagandalar ile işgal ve terör uyguladıkları ülkelere sözüm ona demokrasi getireceklerini söyleyerek, insanların bir kısmını aptallaştırıp etkisiz hale getirebiliyorlar. Burjuva demokrasisi formeldir, aldatmacadır. Ülkelerinin ve halklarının bağımsızlık ve özgürlüğünü savunan demokrasi, barış, özgürlük ve sosyalizm güçleri, burjuva devletleri tarafından "terörist" ilan ediliyorlar.

SSCB'yi ve diğer sosyalist ülkeleri paraları ve ajanları vasıtası ile yıktılar. İşbirlikçileri Gorbi ve Çar kalıntısı Yeltsin ve ardılları ile Sovyet Parlamentosu'nu bombaladılar. Bu Gorbaçovcular bizde de yeteri kadar vardı. Romanya'da Çavuşeşku'yu ve eşini yargılamadan duvar dibinde kurşuna dizdiler. Yugoslavya devlet başkanını ve konsey üyelerini Lahey'de imha ettiler. Afganistan'ı yerle yeksan edip, Irak işgali ile bu ülkeyi de parçaladılar. Libya'yı, bizim anlı şanlı İslamcıların izni ve dayanışması ile bombaladılar, Kaddafi'yi sokakta linç ettiler. Arap "Baharı" deyip Arapları birbirlerine düşürdüler. Sıra Suriye'ye gelince Esad direndi. Terörist devletler, Esad'ı (Esed oldu) ve Suriye halkını "terörist" ilan ettiler. Suriye'deki cihadcı örgütleri silahlandırıp halkı birbirine kırdırdılar. Suriye halklarının bir kısmı direnmek yerine terörizmi örgütleyen ve destekleyen devletlerin sınırlarına yığıldı ve yabancı diyarlarda kendilerine barınak arıyor.

Durum bu... Bunları yazdığım için ben "Terörist miyim?"...

José Mujica:
Bizi iktidara getiren farklılıklarımızdır

❑ Haziran DÜZKAN

*"**Saraysız Başkan**" olarak bilinen, Uruguay'ın eski devlet başkanı **José Mujica**, Türkiye'yi ziyaret ediyor. Namı diğer **"Pepe"** ve Uruguay Ulusal İşçi Birliği'nden **Fernando Gambera**, DİSK'in düzenlediği bir etkinlikte işçilerin sorularını yanıtladı. **Mujica**, Uruguay ve Türkiye siyaseti hakkındaki görüşlerini paylaşmakla kalmadı, 80 yıllık deneyimiyle tüm muhalifleri etkileyecek tavsiyeler verdi. **Mujica**'nın bilgelikle dolu konuşmasının tam metnini aşağıda bulabilirsiniz.*

'Hayattan kopanlar, darbe alanlar değildir; darbe aldıktan sonra pes edenlerdir'

Yoldaşlar, biliyorum ki Latin Amerika buradan epey uzak. Biliyorum ki Ortadoğu olarak Batı medeniyetinin epey dışında şekillendiniz. Bilin ki Uruguay da sömürgecilik döneminde Batı'nın başka bir ucunda şekillenmişti. Batının sömürgeleştirme sürecinde pek çok yerli halk tamamen yok oldu. Benim küçük ülkem sömürgeciliğe karşı bağımsızlık mücadelesi verirken var oldu. Emperyalizmin tarihinde Latin Amerika'nın piyasalarının ve bağımsızlık hareketlerinin oluşması çok özgün bir süreçtir. Çok uzun bir süre bizi birleştiren sömürgecilik olduğu için; piyasalarımızı sömürmek isteyen Avrupa ve ABD olduğu için kendi komşularımızla birleşme değil dışarı piyasalara bağımlılık üzerinden yaşadık. Kendi içimize bakabilmek, gücümüzü toparlayabilmek, birliğimizi oluşturacak kapasitemizi görebilmek için çok zorlu bir süreç yaşadık. Her ne kadar aşağı yukarı aynı dili konuşan milyonlarca insan olsak da içimize bakmak, kendi potansiyelimizi görmek ve birleşmek için çok zorlu bir süreç yaşıyoruz. En fazla son 20 senedir aynı dili konuşabildiğimiz, ortak düzenlemelere gidebildiğimiz kurumlar kurduğumuzdan bahsedebilirim.

Görüyoruz ki dünyada büyük bölgesel bloklarda gruplaşma var. Avrupa Birliği; ABD'nin Kanada ve Meksika ile birlikte kurduğu büyük lejyoner blok; Çin'in esasında büyük birçok uluslu şirketler birliği olduğundan bahsedebiliriz… Dünyanın geleceğinde bu büyük bölgesel bloklar yatıyor. Bugün misafir olarak bu bölgeye (Ortadoğu) bakıyorum. Çok büyük çatışmalar, savaşlar yaşanıyor. Bu büyük çatışmalarla bölgesel bir blok olma sürecinden tamamen kopulduğunu görüyoruz. Tek başına, tek bir ülke olarak kendi geçerliliğini kurmanın herhangi bir yolunun olmadığı bir dünyada, bu coğrafyada büyük kopuşlar olduğunu görüyoruz.

Solda birleşme üzerine: 'Savaştığınız cepheyi unutmayın'

Ülkemde ideallerimizi gerçekleştirme yolunda birleşme adına verebileceğim en iyi örneklerden biri tüm sendikal hareketlerin 40 sene önce bir çatı altında buluşmasıdır. Bir diğeri ise 40 sene önce ülkemdeki tüm ilerici güçleri birleştiren, şu anda hâlâ ülkemizi yöneten koalisyondur: Frente Amplio (Geniş Cephe). Yaklaşık 20 farklı partinin katılımıyla kurulan Frente Amplio 15 seneden beri iktidarda. 15 seneden beri farklılıklarımızı gözeten ortak bir programla ülkeyi yönetiyoruz. Farklılıklarımız var ama şunu bilin ki müzakere ediyoruz. Farklılıkları koruyarak, verimli bir müzakerenin konusu yaparak birliği amaçlamak, bizim şimdiye kadar başardıklarımızın temelinde yatıyor.

Solun en büyük birleştirici unsuru muhafazakâr sağa karşı savunduğu değerlerdir. Bunları unutup, karşısında savaştığı cepheyi unutup kendi içinde tartışmaya girdiği her yerde kaybetmiştir. Fransız Devrimi'nde sol fraksiyonlar birbiriyle tartışmaya giriştiğinde, İspanya'da faşist Nazi güçlerine ve Franco rejimine karşı direnen anarşistler ve sosyalistler savaşa tutuştuğunda, faşist İtalya rejiminde solcular birbirleri arasında tartıştığında bu olmuştur.

Ortak program. En çok altını çizmek istediğim nokta bu. Herkesin aynı şeyi isteyeceğini ve savunacağını düşünmek bu dünyaya uygun bir şey değil. Eğer sol sadece bir iddia olmaktan çıkıp somut hayatı değiştiren bir alternatif olmak istiyorsa muhakkak ki ortak ve değiştirilebilir paydalarda buluşmak zorundadır. Siz işçi yoldaşlarım; eğer bir şeyin işçi kaderinizde bir değişiklik yaratacağını düşünüyorsanız onu savunun; eğer tam tersiyse de onu değiştirmeye çalışın.

'Solu birleştiren işçilerin birliğidir'

Biz de 70 sene boyunca bölünmüş bir solla yaşadık esasında. Bunu değiştiren işçilerin birleşmesi oldu, ondan önce üç farklı organizasyon içerisindeydik. Birleşmek için ortak bir programda anlaştık. Bu birliği oluştururken hiçbir grubun, fraksiyonun inandıklarından vazgeçmesini talep etmedik, şart olarak koşmadık. Önemli olan ortak, asgari bir programa katkısının ve onayının tam olmasıydı. Aynı zamanda taşrada, merkeze yakın olmayan yerlerde mahalle ölçeğinde sendikal örgütlenmeler olan işçi komiteleri kuruldu ve bu komiteler de müzakereye katıldı. Ve her mücadelede birliğimiz güçlendi. Herhangi bir kararı almak için çoğunluk olmak gerçekten zordu. Yavaş yavaş, tedricen ilerledik. Hızlıca bir şeyi değiştirmeye çalışmadık ve amaçladığımız aritmetik bir ortaklık olmadı. Yalnızca yan yana durmak ve birbirini toplamak değil tam tersi birbirinin müzakere sürecinden güçlenen, ortaklaştıran bir süreci amaçladık. Çünkü çok olmayı müzakereyle amaçlarsanız sesiniz çok daha güçlü çıkacaktır.

İşçilerin birliği reel alternatifler, farklılıklar ortaya koyduğunda hiç beklemediğimiz kesimler bizi bir çözüm olarak görmeye başladı. Hareketimizi ilerici olarak tanımlamam lazım. Yani reformlarla haklarda ilerlemeler sağlayan bir hareket. Eğer Frente Amplio'daki radikal grupların bakış açılarından bakarsanız çok fazla bir şey talep etmiyoruz. Ancak şimdi baktığımızda, muhafazakâr seçkinlerin izole edilmesini sağladığımızı görüyoruz. Baştan beri amaçlarımızdan biri toplumda azınlık olmasına rağmen çok şey değiştirebilen muhafazakâr seçkinlerin artık siyasete ve toplumsal yaşama bu kadar etki etmelerini engellemekti, bunu sağladık. Bu da orta sınıflar ve küçük, kendi yağında kavrulan diyebileceğimiz işletmelerle bir ittifak sayesinde oldu. Bu program içerisinde bazı kesimler açık bir şekilde sosyalistti tabii ki. Fakat sosyalistler de programı tamamen domine etmedi. Frente Amplio içerisinde Hıristiyan demokratlar, komünistler, bizim gibi gerilladan gelen sosyalistler, sosyalizmle hiç ilişkisi olmayan kesimler var ama ortak ve ilk amacımızı, azınlık olarak ülke politikasında çok belirleyici olan muhafazakar sağ seçkinlerin izolasyonunu bir ittifakla becerebildik. Biz ülkeyi adım adım, en alttakiler lehine kalkındırmayı amaçladık. Frente Amplio'nun amacı sosyalist bir ülke yaratmak olmadı. Şu anda içinde olduğumuz etap bu, bu aşamalı bir süreç.

Göçmenler üzerine: 'Ülkemdeki şovenizmden uzak sendikal hareketle gurur duyuyorum'

Yoldaşlar, bundan iki sene önce hâlâ devlet başkanıyken bir gün yoldaşlarımla birlikte ülkemin küçük şehirlerinden birinde, Kolonya'da dolaşmaktaydım. Karşıma, dediği hiçbir şeyi anlayamadığım Türkiyeli bir işçi çıktı ve "Sunka, Sunka, Sunka" demeye başladı. SUNKA Uruguay İnşaat İşçileri Sendikası'nın kısaltmasıdır. O dönem bu şehirde büyük bir selüloz fabrikası kurulmaktaydı ve dünyanın bin bir ülkesinden inşaat işçileri burada çalışıyordu. Tanıştığım, ismini bilmediğim, dilini anlamadığım bu işçi de vasıflı bir sıva işçisiydi. Bu selüloz fabrikasında ücretlerini alamayan işçiler SUNKA'ya başvurarak kendi haklarının savunulmasını istemişlerdi ve sendikanın vatandaş bile olmayan işçilerin haklarını savunması sonucunda Türkiyeli, Romanyalı, Polonyalı işçiler 10 bin dolardan fazla birikmiş haklarını çok kısa bir mücadele sonucu aldılar, Bu inşaat bittiğinde hepsi SUNKA'nın doğal müttefikleri haline gelmişti. O anda Uruguay'ın sendikal hareketiyle gurur duydum. Çünkü biliyorum ki dünyanın birçok başka yerinde işçiler işlerini savunmak için verdikleri mücadelelerinde çok şovenist pozisyonlara düşebiliyorlar. Kendi ülkemde bunun gerçekleşmeyeceği bir sendikal zemin yaratılmasından gurur duydum.

Mahkûmiyet dönemi üzerine: 'Hapiste okuduklarımdan çok şey öğrendim'

Bu yıl 80. yaşımı kutladım. Hapishanede yaklaşık 14 sene kaldım, bunun yaklaşık 10 senesini tek başıma izolasyon hücrelerinde geçirdim. Ama artık bitti (gülüyor)! Hapishaneye düştüğümde yetişkin, olgun bir insandım ve bütün ömrüme yetecek kadar okumuştum. Yalnız başıma hapishanede geçirdiğim zamanlarda aynı geviş getiren bir inek gibi okuduklarımı düşündüm, düşündüm, düşündüm. Esas o dönemde okuduklarımdan çok şey öğrendim. Köksüzleşenler, hayattan kopanlar, darbe alanlar değildir; darbe aldıktan sonra silkelenip devam etmeyenlerdir.

Uruguay'daki kadın özgürlüğü üzerine: 'Hareketimizin temeli kahraman kadınlardır'

Frente Amplio'nun kadın özgürlüğü için ne yaptığını aslında en iyi yoldaşım (eşi) Lucia anlatabilir. O da benim gibi toplumsal muhalefetten, gerilla hareketinden gelen, benim kadar hapishanede kalmış ve çıktığında da mücadeleye devam etmiş bir kadın. Kendisi halen senatör. Frente Amplio'nun zeminindeki insanlardan çoğu da kahraman kadınlardır. Uruguay'da kadın haklarından bahsederken eskiden başlamak istiyorum. Latin Amerika'da kadınların seçme ve seçilme hakkını kazandığı ilk ülke Uruguay'dır. 1914 yılında da kadınların özgürce boşanma hakkını kurumsallaştırmış ilk ülke olmuştur. Hâlâ çok büyük eksikliklerimiz var, Uruguay'da da aynı işi yapan kadın ve erkekler eşit ücret almıyor. Üst düzey beyaz yakalı diyebileceğimiz, mesela üniversite hocaları gibi, 10 kişiden yedisinin kadın olduğunu görüyoruz. Üst düzeylerde kadınların ekonomik hayata katılımı çok yüksek. Üniversite eğitimini tamamlayan kadınların oranı erkeklerden çok daha yüksek. Kadınların siyasi mücadeleye, sendikal militanlığa, aktivizme katılımı ise erkeklerin gerisinde.

Kürt hareketi üzerine: 'Özgürlük için savaşan herkesin yanındayım'

Kürt halk hareketi ve HDP hakkında şu anda konuşmak istemiyorum. Tabii ki bir pozisyonum, daha çok savunduğum bir taraf var. Ancak bir açıklamada bulunursam kendi ülkemin Türkiye'yle ilişkilerini zedelemiş olurum ve bunu yapmak istemiyorum. Ama şunu söylemek istiyorum ki, kendi özgürlüğü için, kaderini eline almak için savaşan her kesimin yanındayım.

Gençlere tavsiyeler: 'Örgütlenin, örgütler yaratın ve onlara gözünüz gibi bakın'

Biz kadın ve erkekler mücadele ettiğimiz zaman siyasi ve kolektif bireylere ihtiyaç duyarız. Kolektif bireyler derken örgütlü bireylerden bahsediyorum. Bu bir parti veya sosyal hareket olabilir. Bizim örgütlenmediğimiz zaman tek tek bireyler olarak hiçbir gücümüz yoktur ve bilin ki hayat, hiçbir etki bırakmamak için çok hızlı geçiyor. Örgütlenmeli, örgütlenmeler yaratmalı ve onlara gözünüz gibi bakmalısınız. Bunu yaparken de insani hataları, sizin gibi olmayanları ahlaki olarak yargılamamayı da öğrenmelisiniz. Hatalar ve yargılamalar üzerinden bir güç yaratılamaz. Hepimiz insanız ve birliğimizi zaaflarımızla buluşarak yaratacağız. Elinizde büyüteçle başkalarının hatalarını aramamalısınız. Çünkü Che Guevara'yı yeniden üretmemize imkân yok. Yoldaşlar, bir şey için mücadele eden insanlar gelip geçer, onlar ikame edilebilir. İnsanları harekete geçiren nedenler ise hâlâ burada. Bu sebeple yüzümüzü dönmemiz gerekenler bu nedenlerdir, insanlar değil. İnsanlar, kadın ve erkekler, o büyük, yüce, kahraman figürler değil. Onlar gelip geçer, biz gelip geçeriz.

Bu metin, toplantının ses kaydı deşifre edilerek oluşturulmuştur.

Kültür Servisi, Türkiye'nin Kültür Gazetesi, Yaşam 31.10.2015, www.kulturservisi.com

Fiili Durum: Özyönetim

❑ **Nurani ERSOY**

HDP' nin Haziran (7 Haziran) seçimlerinde % 80'in üzerinde oy aldığı ilçe, mahalle ve semtlerde yaşayan Kürt halkı, seçimlerden hemen sonra yaz aylarında, yaşadıkları bu yerellerde fiili durum yaratarak **"özyönetim"** bölgeleri ilan etmişti. Hazirandaki milletvekili seçimlerinde istediği sonucu alamayan AKP iktidarının yönettiği devlet güçleri de bu fiili durumu bastırmak ve yenilgisinin asıl sebebi olan Kürtleri cezalandırmak için -12 Eylül faşizminin artıkları ile anlaşarak- aylardır, bu yerellerde sıkıyönetim ilan edip bütün özel birlikleri ve silahlarıyla, tankları ve toplarıyla, uçaklarıyla operasyonel planlı saldırılar düzenleyip, bu yeni yaşam deneyimlerini terörize ederek bastırmaya çalışmaktadır. Bu saldırılar, 1 Kasım seçimlerinin sonucu ne olursa olsun, daha da şiddetlenerek devam edecektir.

Bu yaşananlar üzerinden Kürt Özgürlük Hareketi'ni eleştirmeye çalışanların (ki eleştirmek bir haktır), bu aralar sık sık dillendirdikleri soru şu: **Şimdi zamanı mıydı? Bu tutum, köşeye sıkışmış AKP yönetiminin elini güçlendirmiyor mu?** Sosyal şoven grupları bir kenara bırakarak, "zamanı mıydı?" sorusunu yönelten sol ve sosyalist kişi ve örgütlere biz de bir soru soralım: **Şimdi değilse ne zaman?** Yanıtını da yine biz verelim:

Bir ülke düşünün ki **"erk"**i elinde bulunduranlar, Ankara' da (otoriter-tekçi-devletin başkenti), Mart ayından bu yana **"fiili durum"** yaratarak (meclis Mart ayının sonunda kapatılmıştı) meclisi kapatmış, **"yürütme, yasama ve yargı"** organları tek elde toplanarak artık rejimin değiştiğini ilan etmişlerdir. Bu, öylesine operasyonel fiili durumdur ki burjuva devletin asıl sahipleri bile (ordu-bürokrasi-burjuvazi...) ya yaşananların vahametini anlayamamış ya da bu totaliter baskına boyun eğmiştir.

Ankara'daki bu fiili durum karşısında, "zamanı mıydı?" diye sormak yerine başkentte "tekçi yönetim" ilan eden bu anlayışa karşı, yerellerde "özyönetim" ilan eden bir halkı anlamaya çalışalım. Devletin artık yönetemediği, halkın % 90'ının da artık yönetilmek istemediği bu yerellerde, Ankara' nın "tekçi yönetim" anlayışına karşı Kürt halkının fiili durum yaratması, hem siyaseten hem de zamanlama açısından oldukça doğrudur.

Diğer önemli bir konu da **"hendekler"** konusu. Yani, **"öz savunma"** alanlarıdır. Asıl hendekler (fiili olarak görünmüyor olabilir), önce "tekçi yönetim" tarafından Ankara'da kazılmıştır. Zayıflayan ve halktan korkmaya başlayan iktidar sahipleri, kendilerini korumak için, önce içte (**meclisin çevresinde**) hendekler kazarak (Marttan bu güne), Kürt' lerin, sol ve sosyalistlerin seçtikleri vekillerin, yasama organı olan meclise girmelerini engellemeye çalışmış; ardından **Ankara'nın çevresinde** daha geniş ve büyük hendekler kazarak ezilen halkların, kadınların, emekçilerin; sol ve sosyalist örgütlerin Ankara' ya girmelerini engellemeye çalışmışlardır.

Ankara'daki tekçi yönetim, bu sekiz aylık sürede, sadece bir kez içteki (meclis çevresindeki) hendekleri doldurarak milletvekillerini alalacele meclise doldurup **"Savaş Teskeresi"**ni onaylatmış, bir kez de dıştaki (Ankara' nın çevresindeki) hendekleri doldurarak **"Barış"** isteyen beş yüz bin kişiyi Ankara' nın içine çekip (Hiç engel çıkarmaksızın) bombalayarak halka: **"Sakın bir daha barış, özgürlük, ekmek demeyin!"**, **"Bir daha Ankara' ya gelmeyin!"** demiştir.

Bu durumda, Kürtler vekillerini meclise gönderemeyecekse; emekçiler, işçiler, ezilenler Ankara'ya giremeyecekse; yani Ankara halkın ekonomik, siyasi ve yerel sorunlarını çözemiyorsa, bu olumsuz koşulların Kasım seçimleriyle de değişmeyeceği biliniyorsa yapılacak tek şey, halkın, yaşadığı yerellerde fiili durum yaratarak, kendi kendini yönetebileceği alanlar oluşturmasıdır. Kürtler bunu uygulamaya koydu. Onları eleştirmek yerine anlamaya çalışmak daha doğru olacaktır.

Devrimci, demokrat ve sosyalist kişi ve örgütler, **"Zamanı mıydı?"** sorusu yerine, **"Taktiksel mi, yoksa stratejik bir karar mı?", "Türkiye'nin diğer bölgelerinde özyönetim modeli uygun mudur?", "Uygunsa nasıl bir mücadele ile bu amaca ulaşılır?"** sorularını dillendirirse daha doğru ve gerekli bir iş yapmış olurlar. Bizim yapmamız gereken asıl şey, bu soruları yanıtlamak için konuyu derinlemesine tartışmaktır. Değilse, Kürt Özgürlük Hareketi'ni eleştirmek "havanda su dövmek" anlamında bir kibirlilik emaresinden başka bir şey değildir.

Bizce, Kürt özgürlük hareketi bu kararı stratejik ve geri dönülemez bir karar olarak almıştır ve uygulamaktadır. Demek ki, buna olanak verecek koşulların olgunlaştığı tespitini yapıyor. Özyönetim ilan edilen il, ilçe ve bölgelerde, T.C.'nin Vali, Kaymakam, Emniyet Müdürlükleri, Mahkemeler, Nüfus idareleri, Vergi Daireleri, Devlet Hastahaneleri vs. gibi devlet kurumları ile öz yönetim kurumlarının "yan yana" olmasının nasıl sağlanacağı sorunu derinleştirilerek tartışılması ve netleştirilmesi gereken bir konudur.

TKP'nin program taslağında savunulan Federatif Sosyalist Cumhuriyet hedefi çerçevesinde, özerklik ve özsavunma bizce Marksist-Leninist açıdan anlam kazanıyor. Dolayısıyla bize uzak ve yabancı bir hedef değil. TKP, bu olguyu merkezi sosyalist devlet yapılanmasının modeli olarak tanımlıyor. Bu amacın Kürt özgürlük hareketi açısından, Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde koşulların olgunlaştığı bölgelerde bugünden uygulanmaya başlaması konusu, yukarıda belirttiğimiz konuların da ışığında yapıcı olarak tartışılması gereken bir olgudur ve uygulanabilirliği ele alınmalıdır. Bütün mesele Türkiye'nin geneli açısından, Türkiye İşçi Sınıfı'nın devrimci hareketinin ve demokrasi, sosyalizm güçlerinin bu örgütlülük düzeyine ve mücadele yeteneğine kavuşmuş olup olmaması sorunudur. Bizce, kavuşmuş olsaydı bu konu tartışma konusu dahi olmaz ve mümkün olan her yerde uygulanmaya başlanırdı. Kürt Özgürlük Hareketi de bölgede bunu gerçekleştiriyor.

Bir Gider Bin Geliriz

Kardeşini, dostunu, yoldaşını kaybedenlerin sayısı; yaşanan acının tarifi yok. Anlatılan hikâyelerin bir sonu da. Patlayan bombalarla yaşamını yitirenler coğrafyanın dört bir yanında toprağa düşmüş, yeni kavgalara filizlenmişken; kim bilir kaç evde aktı gözyaşlarımız yüreğimizin en derinine, kaç sokakta yankılandı yitirdiklerimizin isimleri...

Şimdi onların sesi sesimize, solukları soluğumuza karıştı. Toprağa düşen yalnızca bedenleri oldu, yürekleri hala burada, tam içimizde kaldı; öfkeleriyse mücadelemizin harında...

Herkes anlatmalı yitirdiklerini. Yitirdiğinin anısını bugünümüzde var etmek, mücadelesini mücadelemizde eylemek için anlatmalı. Onları katlederek bizleri korkutabileceklerini, özgürlük kavgasını durdurabileceklerini zannedenler yanıldıklarını görsünler diye; katledilen her birimizin mücadelesi dilden dile yayılsın, büyüsün, yeni yüreklerde yaşam bulsun diye, herkes anlatmalı.

Yüreği sevgiyle, inançla doludur her devrimcinin, biliriz. İnancı sokakta, sevgisi yaşamda, kavgasındadır; tıpkı **Tayfun** Abi'miz gibi. Nereden gelirse gelsin, adaletsizliğin türlü biçimlerine direnen; ne pahasına olursa olsun direnmekten vazgeçmeyen, bütün bir yaşamını inandığı özgürlük kavgasına adayan devrimciler hep olmuştur; tıpkı **Tayfun** Abi'miz gibi.

Kemal Tayfun Benol. Hafızalarımızdan silinmesine izin vermeyeceğimiz 2015 10 Ekim'inde yitirdiklerimizden yalnızca birisi. Bizimse, her daim en genç kalacak olanımız, belki en gülecimiz, mücadele dostumuz, yoldaşımız **Tayfun** Abi'miz.

Onu tanıyan herkesin hafızlarında silinemeyecek yerlerde mıhlanıp kalacaktır **Tayfun** Abi. Lise yıllarında harlanan ve ömrünün son anına kadar yüreğinde taşıdığı mücadele inancı, bizim inancımızda yaşayacak; gülen yüzü, aklımıza her gelişinde bizleri yeniden gülümsetecektir.

Her devrimcinin ardından anlatılacaklar çoktur elbet. **Tayfun** Abi'nin hikayesinin ise ne bir sonu, ne de hikayesine girecek olanların bir sınırı vardır. Ununu eleyip rafa kaldıran bir devrimci değildi, hiçbir zaman olmadı. *"Biz yaptık, olmadı"* diyerek yılgınlığı değil; *"Biz yaptık siz de yapın, elbet olacak"* diyerek inancı örgütledi ömrünün sonuna kadar. Onun örgütçülüğü, yüreğinin en derininde, yaşamının bütünündeydi. Henüz yeni taşındıkları sitede çalışan bir işçiyle hemen tanışıvermesinin karşısında oğlunun şaşkınlığına verdiği *"ee oğlum örgütçüyüz biz"* cevabı, aslında onun tüm yaşamının bir özeti gibiydi. Ondan değil miydi ki

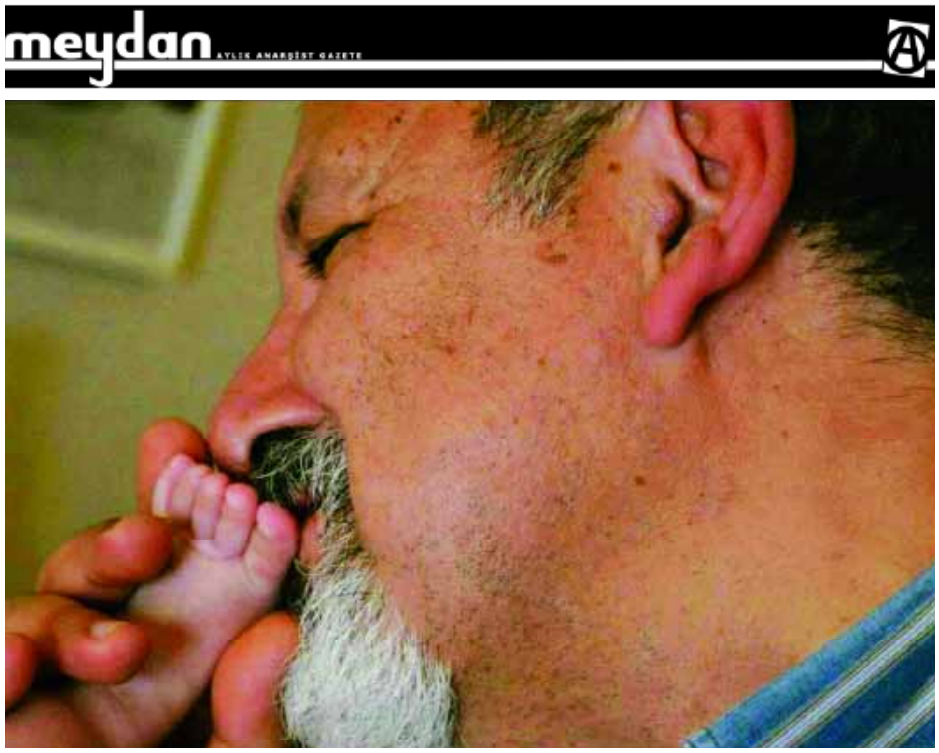

cenazesine binler akmıştı **Tayfun** Abi'nin, onunla olan anılarıyla beraber.

Herkesin hikayesi geçti **Tayfun** Abi'nin hayatından. Mısır Valisi dedesinden, Osmanlı subayı büyük amcasına, amcasının 1915'te katledilen bir aileden aldığı "Hala"sına kadar... Şimdi **Tayfun** Abi'nin hikayesi her birimizin hayatından geçiyor. Bir mağazada telefon aldığı satış elemanı kadının hayatından, alt katında oturan yaşlı amcanın hayatından, her hafta gittiği pazarcının hayatından, bizim hayatımızdan…

Meydan Gazetesi'nin ilk okurlarından, 26A Kafe'nin ilk gönüllülerinden, anarşist mücadelemizin yıllardan beri en büyük dayanışmacılarındandı. Hiç hesap yapmayıp elinde olan her şeyini paylaşan abimiz; gece yarıları hazırladığımız pankartların boyası bittiğinde, sokak sokak bizlere boya arayan dostumuzdu. 1 Mayıs'larda kah elinde kara bayrağıyla isyan koşusuna duran kah hazırladığımız sandviçleri sokakları dolduran binlerce emekçiyle paylaşan yoldaşımızdı.

Kimimiz O'nu gençlik yıllarının ateşli devrimci hikayelerinden, arabalarda yaptıkları gizli örgüt toplantılarından hatırlayacağız. Kimimiz, kendisi gibi bir devrimci olan oğlunu gözaltına almaya çalışan polislerin üzerine atlayışını, oğlunu, ömrü boyunca katil bildiği polislerin eline ne pahasına olursa olsun teslim etmeyişini, can hıraş direnişini hep hatırımızda tutacağız. O'nun devrimci kişiliğini, devrimci dayanışma ruhunu anlatacağımız nice anısı bizimle kalacak. Oğlunun bir yoldaşıyla birlikte yaptığı yazılama sebebiyle alındığı gözaltının ardından "aferin" diyerek kurduğu yemek sofralarında ettiğimiz güzel sohbetlerimiz gibi hatırımızda kalacak **Tayfun** Abimiz.

Devlet, baskısıyla-terörüyle yoldaşlarımızı gözaltına almış, bizleri yıldırmaya çalışırken; bizlere ardına kadar açtığı kapısından, uzun uzun sohbet ettiğimiz evinin salonundan; en zor zamanımızda "hadi" diyerek götürdüğü bir sahil kenarından hatırlayacağız **Tayfun** Abimizi.

Lise zamanından bu yana yoldaşlık ettiği dostunun çağırmasıyla giriştiği, inşaaat işçilerinin örgütlenme sürecinden hatırlayacağız. Aynı pankartı taşırlarken yaşamını yitirdiği inşaat işçileriyle birlikte yerin metrelerce altındaki şantiyelerde sürdürdükleri direnişlerinden hatırlayacağız. Zorlu Center AVM'de patronun gasp ettiği alacakları hesaplayıp, işçilere *"Geri adım atmadan, tüm haklarımızı alacağız"* diye haykırışından; Astoria Direnişi'nde, işçilerle birlikte direniş alanında sabahlayışından hatırlayacağız.

Yoldaşımızı, **Tayfun** Abi'mizi hep hatırlayacağız ve unutulmasına asla izin vermeyeceğiz.

Yüreğimizin en derinini kanatarak bizleri korkutmaya çalışsalar da, katlettikleri yoldaşlarımız gibi, hiçbir zaman korkmayacağız.

Çok sevdiğin herkesi birer birer götürdüğün Çamlıca'dan çok sevdiğin İstanbul'un yedi tepesini izlediğimizde; günün birinde tanışacağımız yeni bir yoldaşımızın gülümseyişinde; hiç bitmeyecek inancımız ve direncimizle sokakları doldurduğumuzda; yeni fidanlar ekip, yeni çiçekler büyüttüğümüzde; bir çocuğun bakışındaki heyecanla birlikte heyecanlandığımızda; her zaman seni hatırlayacağız **Tayfun** Abi.

"Şimdi dingin gövdende uğultuyla büyüyen sessizlik" bütün sokakları kaplayacak bir isyana büründüğünde, gövden gövdemize, inancın mücadelemize can olacak. Ve and olsun ki hesabını soracağız **Tayfun** Abi.

Kaynak: *Bu yazı* ***Meydan Gazetesi****'nin 29. sayısında yayınlanmıştır. Ekim/Kasım 2015.*

Kemal Tayfun'un Ardından

❑ **Mehmet ÖZDEMİR**

Hiç kimseye silah doğrultmadı, elini kana bulamadı bu geleneğin insanları 95 yıdır; hep öldürüldükleri, zindanlara atıldıkları, işkencelerden geçirildikleri, sürgünlere gönderildikleri halde... Katillerden farkımız budur işte bizim, insan sevgisi ve vicdan sahibi olmak...

Ne diyelim Sevgili Kemal'ler, Sevgili Politika çalışanları; Kemal Tayfun arkadaşın anılarıyla, anlattığınız muziplikleriyle çalışmalarınıza keyif ve başarı katmaya devam etmesini diliyorum sizlere... "Ne de çok Kemal'miz var" diye şaka yapıyordum Kemal'lerden birisine... Elimizden aldılar kalleş katiller bir KEMAL'imizi...

Beatles'in bu dünyadan erken göç eden üyesi Paul Mc Cartney de en geç gelen olurmuş provalara...Arkadaşları da buna alışıklarmış... Ve O'nu kaybettikten sonra da grubun tüm üyeleri prova icin toplandıktan sonra on beş dakika bekleyip, daha sonra ayağa kalkarak "Hoş geldin Paul" diye selamlarlarmış kaybettikleri arkadaşlarını...

Geç de olsa gelir Kemal kardeşimiz, hoş gelir, güzellikler getirir...

"Fuhuş Ülkesi Almanya'nın Özgür Cennetine Hoşgeldiniz"

(Prostitutionsland Deutschland Willkommen im Paradies für Freier)[1]

❑ **Yusuf KÖSE**

Yukarıdaki başlık bana ait değil. Alman ntv haber kanalının online sitesinde yazan **Diana Sierpinski**'e ait. Ve buna benzer bir başlığı ise 2013 Mayıs ayında, Der Spiegel (ayna) dergisi atmıştı: *"Genelev Almanya"* [2] diye. Der Spigel'in kapaktan verdiği bu başlık, Almanya'da o zaman çok konuşulmuştu. *"Biz fuhuş ülkesi miyiz"* diye. Oysa insan ticareti, emperyalist Avrupa burjuvazisinin kutsal birliği AB, bu işi resmileştirmişti. Başı ise Alman burjuvazisi çekiyordu. İkinci sırayı ise İspanya burjuvazisi almıştı.

Almanya, fuhuşu kolaylaştıran, yaygınlaştıran ve buna bağlı olarak da sosyal güvence altına alan yasayı 2002 yılı başında, meşhur SPD[3]-Yeşiller koalisyon hükümeti döneminde yasallaştırdı. Çünkü, burjuvazi, herşeyi metalaştırdığı gibi, insan ticaretini de "hür teşebbüs"ün sınırsız özgürlükleri kapsamı içine alarak, sermayenin durdurulamaz büyüme isteğini yerine getiriyordu.

Emperyalist burjuvazi savaş sanayi ve savaşları nasıl ki bir sanayi kolu haline getirdiyse, insan ticaretini de bir sanayi kolu haline getirmiştir. Artı-değer yaratan, sermayenin büyümesine ve birikmesine neden olan her şey, burjuvazi için "özgür ticaretin" bir nesnesi (metası) olmak zorundadır. Burjuvazi, sermayenin kutsallığı adına, özellikle kadınlara sex köleliğini getirip dayatıyor. Ve bunu reklamıyla, modelleriyle, modalarıyla birlikte normalleştiriyor. Alman burjuvazisi, sex işçiliğini normal iş statüsünde göstererek, "insan ticareti" kavramı dışına çıkarmış oluyor. Böylece Birleşmiş Milletler'in (BM) suç saydığı "ticaret" kapsamı dışına çıkmış oluyor.

Alman emperyalist burjuvazisi, sermayenin kâr oranının düşme eğilimini önlemek için yalana ve dolandırıcılığa baş vurmaktan da geri kalmıyor. Volkswagen (VW) tekelinin yaptığı sahtekârlık (dizel arabalarda gaz salımını olduğundan düşük göstermesi olayı), hemen hemen bütün tekellerin baş vurduğu kâr oranının düşme eğilimini önlemeye çalışmanın bir uygulama biçimiyse, insan ticareti de aynı şekilde sermaye birikimini artırmanın ekonomisidir.

Almanya'nın *"genelev"*e çevrilmesini, *"sex işçilerini sosyal güvence altına almak"* gerekçesiyle SPD-Yeşiller koalisyon burjuva hükümeti sağladı. Ancak bu, burada çalışanları ne sex kölesi olmaktan kurtardı ne de kadın ticaretini *"sosyal güvenceli"* özgürleştirmekten kurtardı. Çıkarılan yasayla genelev açılması kolaylaştırdıkları gibi, cinsel sömürü doğal bir iş alanı durumuna getirildi. Yani, genelev sıradan bir işyeri gibi, iş ve işçi bulma kurumu (Bundesagentur für Arbeit) aracılığıyla isteyen buralarda çalışabilir. Çünkü buralarda Alman iş kanunlarına uygun bir şekilde çalışmaktadır. Bu nedenle de Almanya'nın bir çok şehrindeki işçi bulma kurumlarında, iş arayan kadınlara genelevde çalışmaları öneriliyor. Dünyanın en büyük genelevi (Sauna-Club Artemis) Berlin'de açıldı. Buraya sex turizmi de yapılıyor. Sex turizmi sadece Tayland vb. ülkelere özgü bir olay değil. Kapitalizmin en gelişmiş ülkesi olan Almanya bu konuda başı çekiyor. Yani, kadın (ve elbette insan) ticareti, Almanya'da normal bir iş olarak ekonomideki yerini çoktan almış durumdadır.

Bu durum, gerçekte ise burjuva aile "kutsal"lığının gizinin de bu ticaretin içinde saklı olduğunu bir kere daha tescillemiş oldu.

Bugün Almanya'da sex işçiliği *(aslında buna insan ticareti demek daha doğru. Ne var ki buralarda binlerce insan çalışıyor ve kendilerini "sex işçileri" olarak adlandırıyorlar. Haksız da değiller. Aşırı sömürülüyorlar ve artı-değer üretiyorlar)* yapan 200 bin ila 700 bin arasında kadın olduğu söyleniyor. Bunların Alman sermayesine katkıları ise ortalama yıllık 14,5 milyar Avro. Almanya, sex (kadın ticareti)'nde dünyanın bir numaralı ülkesi durumunda. ABD'de ise 500 bin insanın bu işte çalıştığı tahmini kayıtlarda yer alıyor. Nüfus oranlaması yapılırsa, ABD Almanya'nın çok çok gerilerinde kalıyor.

Bu işte çalışanların % 60-80 arasını, Almanya dışından ülkelerden gelenler oluştuyor. Daha çok da Doğu Avrupa, Baltık ve Balkan ülkelerinden gelenleri kapsıyor. Bu alanda çalışanların %90'ı kadın, %7'si erkek ve %3'nü ise transseksüeller oluşturuyor. Ve bu alanda çalışanların, çıkarılan yasalara karşın, her türlü sosyal güvenceden yoksun olduğu ve her türlü baskıya, sömürüye ve en aşağılık muamelelere maruz kaldıkları da bilinen bir gerçektir. Ayrıca, polis kayıtlarına göre buralarda 18 yaşın altında çalışmak yasak olmasına karşın, 13-17 yaş arası kaçak çalışanların sayısının hiç de az olmadığı gerçeğidir.

Sanayi kolu haline gelmiş ve yıllık ortalama 14.5 milyar Avro cirosu olan bir sektörü, Alman burjuvazisinin yasaklaması bir yana, kısıtlaması dahi söz konusu olamaz. Bu alanda hem binlerce insanı "istihdam" ederek işsizliğe kısmen çözüm bulmuşken, esas olarak da Alman sermayesinin büyümesinin ve güçlenmesinin önemli alanlarından biri olmuştur. İnsan ticareti, emperyalist burjuvazinin neoliberal ekonomisinin güçlü bir sektörüdür. Fuhuşun tarihi özel mülkiyetli toplumlarla yaşıt olmasına karşın, bir sanayi ve üretim kolu haline gelmesi emperyalist burjuvazinin neoliberal ekonomisi sayesinde gerçekleşmiş ve büyümüştür.

Alman burjuvazisinin 2011 yılı silah satışının toplamı 10.8 milyar Avro'dur. İnsan ticareti (ücretli sex köleliği) ise silah sanayinden daha büyük bir sermaye birikimi sağlıyor. Burjuvazi, böylesi büyük bir sermayeden, "ahlaksızlık" ya da "insan ticareti" adı altında hristiyan-katolik ahlakı aşkına vazgeçmez. Tersine, bu konudaki yasalarını,

insan ticaretini (daha çok da kadın ticareti) kolaylaştırmak için çalışma yapıyor ve destekliyor.

Sex iş yeri açmak için, işsiz kalanlara kolaylık da sağlıyor. Bugün Almanya'nın en ücra köşelerinde, orman içlerinde, yol kenarlarında sıklıkla "tatil karavanı" görebilirsiniz. Bilmeyenler, tatil karavanı sanırlar. Ancak bunlar *"karavan genelev"*leridir. Ve bunların çoğu, devlet teşvikli *"Ich AG"* (Ben A.Ş)'ler olarak faaliyet yürütmektedir. Alman burjuvazisi, sex işçiliğini normal bir iş olarak sunarken, öbür yandan ise, burada çalışan kadınları "vesika"landırıyor. Sex işçileri ise buna karşı çıkıyor. Bankadan hesap açtıklarında da sex işçisi olduklarını belirtmeleri isteniyor.

Bugün, Afrika, Asya ve Ortadoğu ve AB ülkesi olmayan Balkan ve Doğu Avrupa ülkelerinden Almanya, Fransa, İngiltere, Belçika ve İskandinav ülkelerine gelmek isteyenlerin yolları insan kaçakçılarıyla kesişmektedir. Türkiye'nin Avrupa'ya açılan bütün kıyı ve kapıları insan ticareti yapan kaçakçılarla tutulmuştur. Bunların hikayelerini hergün gazetelerde okuyoruz. Yine, Yunanistan, İtalya ve diğer ülkelerde de tren garları, deniz kenarları insan ticareti yapan kaçakçılarla tutulmuştur. İnsan ölüsünden, savaştan, yıkımdan para kazanan sermayenin, insan ticareti yapmayacağını düşünmek, kapitalizmin karakteristiğini bilmemek ya da görmezden gelmek olabilir.

Ortadoğu ve Afrika ülkeleri emperyalistlerce savaşla, yağmayla, aşırı sömürmeyle talan ve tahrip edilip, buranın halklarının yaşam alanları yok edilirken, ölümü göze alıp Avrupa kapılarına düşen insanları yolda sermayenin ölüm kaçakçıları bekliyor. Bu, savaşın sermayeye dönüşmesinin bir başka biçimidir.

Bugün, Asya'nın, Afrika'nın ve Ortadoğu cehenneminden kaçıp her türlü bilinmez tehlikeleri göze alarak Almanya'ya gelmek isteyenler de gözönüne alınınca, Alman burjuvazisinin ülkeyi bir fuhuş cennetine neden çevirdiklerini anlamak zor olmasa gerek. Çünkü bu gelenler, geldikten sonra ayaklarının altında, hayal ettikleri bir refah ve demokrasi ülkesini bulamayacaklar. Canlarını kurtardıkları için geldiklerine sevinecekler, ancak yaşamları boyunca pişman olarak yaşamlarını sürdürmeye çalışacaklardır. Çünkü tüm zorluklar, aşağılanmalar ve yoksulluklar, insan ticaretiyle birlikte yürüyen sex işçiliği onlar için var olmaya devam edecektir.

İslamcı hükümetin başta olduğu Türkiye'de ise, genelevler Almanya'da olduğu gibi resmidir ve devlet kontrolü altındadır. Ve yıllık cirosunun ise ortalama 4,5 milyar dolar olduğu söylenmektedir. 100 bin kadının çalıştığı ve bunun ise 15 bininin "vesikalı" olduğu belirtiliyor. Vesikalı olan rakam doğru olabilir, ancak çalışan sayısının daha fazla olduğu bir gerçektir. Tarihleri boyunca, hristiyan ahlakı ile islam ahlakı, aynı nedenlerle ortaya çıkmıştır ve aynı nedenlerle aynı nokta da buluşmuşlardır.

Günümüz kapitalist dünyasında, kadın ve çocuk cinselliği büyük bir sermaye birikim sektörü haline gelmiştir. Bu konuda hiç bir kapitalist ülke temiz değildir. ABD, Tayland, Hindistan, Filipinler, Endonezya ve daha bir çok ülkede çocuklar fuhuş sektöründe yoğun bir şekilde kullanılıyor.

Burjuvazinin insana verdiği değer, ya da "insani değer", sermayenin büyüme oranıyla ters orantılıdır. Sermaye büyüdükçe, burjuvazinin insani değerleride bir o kadar azalır, ahlaksızlığı artar. Bu işin müslümanlıkla, hristiyanlıkla, yahudilik ve diğer bir dinle hiç bir ilgisi yoktur. Bütün dinlerin tek bir görevi vardır: Gerçeklerin kitleler tarafından görülmesini önlemek için egemen sınıflar lehine perde olmaktır. Burjuvazi de bunu iyi kullanmaktadır.

---

(1) www.n-tv.de/willkommen-im-Paradies... 20.06.2013 (Elbette, Almanya, tek başına bir fuhuş ülkesi olmaktan ibaret değil. Fuhuşun yaygın olması ve yaygınlaştırılması nedeniyle böyle adlandırılmalara gidilmiştir)

(2) Der Spiegel, "Bordell Deutschland", 27.05.2013

(3) SPD: Almanya Sosyal-demokrat Partisi

Devrimci Tutsak Bir Arkadaşın Mektubu Üzerine:

Dinamik ve Gerekli Bir Tartışma (1)

❑ Sinan DERVİŞOĞLU

Bu yazıda, geçtiğimiz sayıda elimize geçen bir mektubu, Kandıra cezaevinde bulunan devrimci tutsak **Muhsin Köylüoğlu**'nun gazetemize yolladığı mektubu cevaplamaya çalışacağız. Muhsin arkadaş, vakit ayırarak gazetemizin teorik çizgisine ilişkin kafasında beliren soruları bizlere iletmiş. Kendisine teşekkür ediyoruz. Bize düşen görev, bu soruları en iyi şekilde cevaplayarak devrimciler arasındaki fikir alışverişini geliştirmek ve karşılıklı olarak birbirimizi daha iyi tanıma ve anlama sürecine destek vermektir.

Tarihin Gelişimi ve Sınıf Olgusu

Muhsin arkadaş iki soru soruyor: *"Tarihi feodalite-kapitalizm-sosyalizm-komünizm olarak kavramak düz çizgisel gelişim değil midir?"* ve *"Her şey, örneğin ilericilik ille de sınıfa indirgenebilir mi?"*

Öncelikle şunu belirtelim: Komünistler, insanlığın gelişmesinde değişik safhalardan bahsederken asla, düz ve çizgisel ilerleyen bir gidişatı düşünmezler. Bunlar esas olarak "kader" değil, insanlığın farklı ülkelerde gösterdiği toplumsal değişimlerin ortak özellikler taşıyan çeşitli dönemleridir; ve bunları iyi kavramak, bize geleceğe de ilişkin ip uçları sunmaktadır. Bu gelişme asla düz ve çizgisel değildir, çünkü sık sık duraklamalar, ileri atılımlar, geri dönüşler söz konusudur. Feodaliteye son veren 1789 Fransız devrimini, 1814'de krallığın yeniden restorasyonu izlemiş, sonra 1830'da meşruti krallık kurulmuş, 1848'de cumhuriyete geçilmiş, 1851'de yeniden bir darbe ile imparatorluk kurulmuştur. Merceği biraz yukarı alıp tüm Avrupa'ya baktığımızda, feodal krallıktan burjuva parlamenter rejimine geçiş 1688'de İngiliz Devrimi ile başlayıp neredeyse tam olarak 1918'de, 1.Dünya Savaşı'nın bitimiyle tamamlanan 200 yıllık bir süreçtir. Tüm bu süreç, onlarca ileri atılımı (devrimi) ve bir o kadar geri adımı (karşı devrimi) , çok sayıda ara dönemi ve geçici uzlaşmaları içermiş, sonunda feodal yapılar tarihe karışmıştır. Aynı zikzaklı ve helezoni gelişimin 1917'de başlayıp 1991'de kesintiye uğrayan, ancak bugün hala mücadelesi süren sosyalizm için de geçerli olduğu söylenebilir.

Sınıf olgusuna gelince, "ilerici" olmak için ille de işçi ya da maraba olmak gerekmediği açıktır. Sosyalist düşüncenin kurucularından (Marx, Engels ve Lenin) hiçbiri "işçi" değildi. Onlar, başta işçiler olmak üzere tüm ezilenlerin yanında saf tutmuş parlak ve dürüst aydınlardı ve tüm potansiyellerini ezilen insanlığın kurtuluşuna adadıkları için ilerici ve değerli oldular.

Öte yandan toplumda sınıf çelişkisinin yanında bir dizi başka çelişkinin de mevcut olduğu doğrudur. Kadınların cinsel sömürüsü, ezilen ulusların maruz kaldığı ulusal baskı, ırkçılık, dinsel fanatizm ve dini hoşgörüsüzlük ...vs gibi. Bu resim karşısında komünistler niçin hala "sınıf çizgisi"nde ısrar ediyorlar?

Cevap çok nettir: Sınıf çelişkisine kaynak teşkil eden kapitalist düzen, bütün bu diğer çelişkilerle bütünleşmiş, onlarla eklemlenmiş, hayatını onlarla beslenerek idame ettiren bir konumdadır. Kapitalizm var oldukça değişik halklardan emekçileri birbirlerine düşman etmek, sahte düşmanlar yaratarak hedef saptırmak, ya da başka bir halkın doğal kaynaklarını yağmalayabilmek için ulusal baskıyı ve uluslararası düşmanlığı diri tutmuştur ve tutmaktadır. Ülkemizde kapitalizmi ayakta tutan faşizan düzen 30 yıldır varlığını "terörist Kürtler" efsanesiyle idame ettirmektedir. Fabrikalarda düzgün ve dürüst bir sendikacılık yapmak isteyen her işçi girişimi, düzeni eleştiren her namuslu aydın "bunlar PKK'lı!" demagojisiyle susturulmak istenmektedir. Aynı olgu dinsel bağnazlık için de geçerlidir. "İlerici" olduğu dönemlerde dinsel fanatizme karşı tavır alan burjuvazi, varlığı emekçi sınıflar tarafından tehdit edildiğinde din silahını kullanmaktan çekinmemektedir. Batı ülkelerinde Hristiyan kültürü tahrik edilerek bir İslam düşmanlığı hortlatılırken ülkemizde İslam düşüncesi vahşi bir kapitalist yağmayı örtbas etmek için utanmazca kullanılmaktadır. Aynı yaklaşım kadın sorununda da geçerlidir. Kadının ezilmişliğinin toplumsal işbölümü ve sınıfların ortaya çıkmasıyla başladığı bilinmektedir. Yüzyıllardır süren kadının ezilmişliğinden bugün kapitalizm de nemalanmakta, onları "fazla ses çıkaramayan" ucuz işçiler olarak hizmet sektöründe amansızca sömürmektedir. Öte yandan da kapitalizmin tüketim kültürü, kadını bir "süs ve cinsellik objesi" haline getirerek ona sahte hedefler göstermekte ve gerçek kurtuluşunun önüne set çekmektedir.

Bütün bu olgular, *"kapitalizm yok olunca bu sorunlar otomatikman çözülecektir"* anlamına mı geliyor? Hayır. Sınıf çelişkisinin çözülerek kapitalizmin ortadan kalkması yalnızca bu diğer çelişkilerin çözülmesi için gerekli ilk adımdır,

Merhaba Dostlar, Selamlar...

15 günlük derginizin son sayısında (22. sayfası) teorik ve tarihsel bazı konulara değinilmişti. Derginize (siz dostlara) ideolojik-felsefik-fizik ve metadolojik yönlerde bazı soru ve çelişkilerle birlikte, fikirlerimi paylaşmayı bir görev bilirim.

Sosyalist-Komünist çizgi esasta kendini çizgisel açıdan komünal döneme dayandırır. Bu çizgi çok sağlıklı ve güncel olarak toplumsal çelişkilere uygundur. Günümüz dünyasında daha modern (demokratik) olacağı kuşkusuzdur. Fakat anladığım kadar, şehirleşme(uygarlık) ve sınıflaşma çizgisi geliştirildiği Sümer-Akad çizgisini bunun zorunlu bir devamı olduğu düşüncesi var. Bu zorunluluk, feodalizmin sınıfsallığını zorunlu olarak çıkartır deniyor. Feodalizm de zorunlu olarak kapitalizmi ve kapitalizm ise sosyalizm ve en son komünizmin doğuşu zorunlu görülüyor. Bütün tarih-toplum, ilişkiler, duygular, aile vb. her şey buna indirgenir ve yorumlanır. Bu gerçekten günümüzde kabul görülür mü?

Bu düz çizgisel gelişim değil midir? Lenin hep "iyi gelişmiyor" demiştiniz. Fakat onun da sonunda aynı raya girdiği ve aynı sonuca ulaştığı kanaat ve yorumu güçlü değil midir?

Sınıf olgusu önemlidir. Ama sakat olan ciddi bir dogmatizm vardır. Her şey sınıfa indirgelebilir mi? Örneğin, işçi-köle olmadan, küçük burjuva ya da bunlar olmadan "ilerici" olunmuyor mu? Ve işçi-köle ve benzeri (kast yapısını anımsatıyor) olmadan sosyalist- komünist olunmaz mı? İlla ki kapitalist fabrika yapacak ve işçi olacaksın, Ağa olacak, maraba-rençber olacaksın ve böylece "ilerici" olacaksın. "Sosyalist-Komünist" olacaksın? Genelde böyle bir yanılgı yok mu sizce? Ya da yanılgı değil mi?

Başka bir konu da şu; proleter neden diktatör oluyor? Ortadoğu'da çok dogmatik diktatör gördük, görüyoruz ! Bizim diktatör daha mı iyi oluyor? Ya da olacak?

Yine neden demokratik-özgürlükçü-devletsiz-sınıfsız-komünizm veya komünalizm olmuyor? Yani illaki sosyalistler demokrasiyi yaşamdan devlet olacak ve sonra komünizme geçiş olacak? Bu kaderci bir yaklaşımı yansıtmıyor mu sizce? Komünizm, Hıristiyanlık, Musevilik ve islamiyetteki cennetle bir ilişkisi yok mu? Yoksa var mı?

En önemli gördüğüm konuların başında şunlar da var:

1. Bugün kendine sosyalist-komünist diyen yoldaşlar, hangi metodla olgu ve olayları analiz ediyor?

2. Değişime inanıyorlarsa neden günümüz için rasyonel bir komünist-sosyalist teori oluşturmuyorlar?

3. Acaba bu Engels, Marks, Lenin, Stalin, Mao ve diğer "devrim" liderlerinin, teorisyenlerin; bir Müslümanın Kur'an, sünnet ve mezhep alimlerinin inandıkları gibi mi inanıyorlar onlara?

4. Bütün yoldaşların, bilimsel düşündüklerine inandıklarından zerre kadar kuşkum yok. Peki ama 1400, 1500, 1700, 1800'lerin bilimsel yöntemi ile, bugünkü bilimsel yöntem arasında hiç gelişme olmadı mı diye hiç düşünme ve sorgulama fikirleri gelişmedi mi?

5. 1800'ler ile 2015 yılları ve yüzyılları arasında hiç mi yeni çelişkiler ortaya çıkmadı? SSCB, Çin, Vietnam, Kore, Küba'da sosyalist ve komünist "devrimler" oldu. Şu an itibari ile bunların hepsinin gelişim ve son durumları hakkında fikren ne kadar sonuçlar çıkarttılar?

6. Köklerine ve değerlerine bağlı yönler ağırlıkta olmak üzere yeniden Evren, Dünya, Doğa, İnsan,

Toplum, Devlet, İktidar, Devrim, Evrim, Sosyalizm, Komünizm yorumları yapılması gerekmez mi? Buna acaba ihtiyaç yok mu? Yeni bir bakış, yeni anlamsallıkla, yeni yöntemle bakmak gerekmez mi?

Değerli Dostlar,

Şimdilik mektubumu kısa tutuyorum. Umarım ve dilerim mevcut sorularım sizi kırmamış, kızdırmamıştır. Anlamaya ve anlam vereceğinize inanıyorum. İnsanlık, barış, özgürlük, eşitlik için sağlıklı ve doğru düşünme ihtiyacı olduğuna inanıyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla.

Muhsin Köylüoğlu
2 Nolu F Tipi Kapalı Cezaevi / Kandıra-Kocaeli

ancak yeterli değildir. Sosyalist bir toplumda dahi, diğer uluslara saygı göstermek, dinsel bağnazlığı ortadan kaldırmak, kadını eşit ve onurlu bir yurttaş haline getirmek için bilinçli bir çaba sarf edilmek zorundadır. 6000 yıllık baskı ve sömürüye dayanan toplumsal yapıların bu kirli mirasının sosyalizmde birden ortadan kalkmadığını geçmiş sosyalist deneylerden de yeterince biliyoruz. Bu mücadelelerin hepsinin kendilerine ait geçerli ve anlamlı bir gündemi vardır ve bu gündemin hakkı verilmelidir. Biz sadece sınıf çelişkisini çözmenin bu mücadelelerin önünü açmak için sahip olduğu kilit öneme işaret ediyoruz.

Sınıf çelişkisinin "kilit" olması, bütün bu sorunların çözümü için mücadeleyi "sosyalizm sonrasına" ertelediğimiz anlamına mı geliyor? Gene hayır. Dediğimiz gibi kapitalizm varlığını bütün bu yan çelişkilerden beslenerek sürdürüyorsa, onları çözmek için atılacak adımlar kapitalizme de darbe vuracak demektir, ve bu darbeler daha bugünden vurulmalıdır. Kürtlerin Türklerle düşman değil kardeşçe yaşamalarının gerçekleşmesi bir yana, düşüncesi dahi insanların zihinlerini şimdiden açmaktadır. Öte yandan Kürt halkının özgürlüğüne kavuşması, sadece 5-10 militarist generale değil, tüm kapitalist düzene vurulmuş ciddi bir darbe demektir ve bu yüzden komünistler bugün Kürt Özgürlük Hareketi'ni yürekten desteklemektedir. Aynı şekilde Alevi düşmanlığının ortadan kalkması ve dinsel bağnazlığın geriletilmesi, kadın hakları için verilen mücadeleler sömürü düzeninin üzerine geçirdiği zırhları birer birer kıracaktır ve kırmaktadır. Dolayısıyla komünistler, sınıf çelişkisi dışında yer alan tüm bu mücadelelere de aktif katılmakta, bunları devrim ve sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz parçası saymaktadır. Ancak, "kilit" sorunun, temel çelişki olan emeksermaye çelişkisi olduğunu hiç bir zaman gözden uzak tutmadan.

Proletarya Diktatörlüğü Üzerine

Muhsin arkadaş, Ortadoğu'da çok olumsuz örneği görülen "diktatör" kavramını ele almakta, "işçinin diktatörlüğünün niye daha iyi olduğunu" sormaktadır. Bunu biraz açalım.

Komünistler "proletarya diktatörlüğü"nün, işçi sınıfının ve emekçi halkın iktidarı olduğunu, bu açıdan (halkın ezici çoğunluğuna dayandığı için) gerçek demokrasi olduğunu savunmaktadır. Peki o zaman "diktatörlük" gibi "itici" gözüken bir kavramda ısrar etmenin anlamı nedir?

Proletarya diktatörlüğü, esas olarak devrimden sonra sınıfsız topluma doğru ilerleyen işçi sınıfı ve emekçilerin, devrimde elde ettikleri kazanımları korumaları, iktidarı kaybeden burjuvazinin

Proletarya diktatörlüğü, esas olarak devrimden sonra sınıfsız topluma doğru ilerleyen işçi sınıfı ve emekçilerin, devrimde elde ettikleri kazanımları korumaları, iktidarı kaybeden burjuvazinin direncini kırmaları, gerici-faşist örgütlenmelerin kökünü kazımaları ve toplumda siyasi, ekonomik ve ideolojik egemenliklerini elde tutmaları demektir. Devrimde elde edilen kazanımları yitirmenin ne kadar trajik sonuçlar yarattığını, eğitim ve sağlık dahil birçok ihtiyacı karşılanan insanların nasıl birden bire sefaletin pençesine düştüğünü, çöken sosyalizm deneylerinden yeterince biliyoruz.

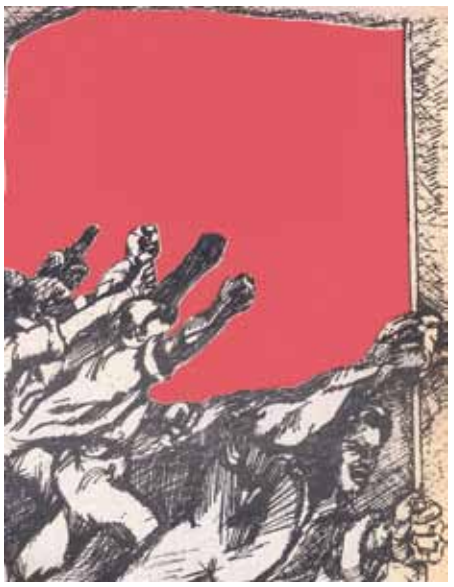

direncini kırmaları, gerici-faşist örgütlenmelerin kökünü kazımaları ve toplumda siyasi, ekonomik ve ideolojik egemenliklerini elde tutmaları demektir. Devrimde elde edilen kazanımları yitirmenin ne kadar trajik sonuçlar yarattığını, eğitim ve sağlık dahil birçok ihtiyacı karşılanan insanların nasıl birden bire sefaletin pençesine düştüğünü, çöken sosyalizm deneylerinden yeterince biliyoruz. Bu deney, bize bu kazanımları ve onların teminatı olan sosyalist düşünceyi toplumda egemen kılmanın ve bu egemenliği korumanın önemini yeterince anlatmaktadır.

Bu egemenlik nasıl korunmalıdır? Geçmiş sosyalist deneylerde bu egemenlik yer yer devrimci terör, ama esas olarak devlet baskısı yöntemiyle korundu. Bugün tüm ilerici ve devrimcilere burjuvazinin uyguladığı vahşi terör göz önüne alındığında, iktidara geçen emekçilerin uygulayacağı devrimci terörün haklılığı daha iyi anlaşılmaktadır ve bunu en iyi kavrayacak olan, Muhsin arkadaşımızın da içinde olduğu hapishanelerdeki devrimci tutsak yoldaşlarımızdır. Tarihsel olarak haklı olan bu baskı, burjuvazi ve yandaşları fiziksel olarak ortadan kaldırıldıktan sonra da sürüp yönetimin genel üslubu haline gelince bazı sorunlar başlamıştır. Kalıcılaşan bu yönetim stili bir yandan Kamboçya'da Pol Pot gibi çirkin örneklere savrulmayı getirirken, birçok durumda dürüst sosyalistlerin de mağdur olduğu, emekçilerin aktif ve bilinçli katılımı yerine pasif bir itaatin egemen olduğu, yaratıcı düşüncenin zayıfladığı, teoride dogmatizmin, pratikte ise güce tapmanın öne çıktığı olumsuz örnekler yaşandı. Bu olgular, birçoklarını "proletarya diktatörlüğünün yanlış ve gereksiz bir kavram olduğunu" düşünmeye itti.

1991 sonrası trajediyi gözleyen bizler, bir kez daha, devrimin kazanımlarını korumanın ve proletarya ile emekçilerin (ve onların düşüncesi olan sosyalizmin) toplumda egemenliğini sürdürmesinin zorunluluğuna inanıyoruz ve bu anlamda "proletarya diktatörlüğü" kavramında ısrar ediyoruz. Ancak geçmiş deneyleri de göz önüne alarak bu egemenliğin (devrimci terör silahını elden düşürmemekle birlikte) salt idari ya da polisiye yöntemlerle değil, aynı zamanda ideolojik hegemonya ile, sosyalistlerin hayatın her alanında öncü ve örnek yaklaşımlar ve politikalar geliştirerek, burjuva ideolojisine ait görüşleri sadece yasaklamak değil, onlarla hayatın içinde mücadele ederek ve kafalarda yenerek, her kademede emekçi kitlelere hesap vererek, devrim esnasında ispat ettikleri haklılıklarını devrimden sonra da her gün kitleler nezdinde yeniden üreterek, yoğun bir siyasi ve ideolojik emekle toplumun gönüllü desteğini hak ederek sağlamaları gerektiğini düşünüyoruz. Bu yaklaşım kitle insiyatifi, tabanın doğrudan kararlara katılımı, yerel konseyler, açık ve yaratıcı tartışma gibi bir dizi mekanizmayı içeren bir siyasal ve toplumsal yaşamı gündeme getirecektir. Proletarya diktatörlüğü kavramını işte bu zengin çerçevesiyle, despotik bir klik yönetimi değil, emekçilerin toplumdaki egemenliklerini koruyan düzen anlamında savunmaya devam ediyoruz.

Muhsin arkadaşımızın ayrıntılı cevap gerektiren diğer sorularını önümüzdeki sayıda ele alacağız. Kısa, ancak ayrıntılı mektubunda bize bu kadar farklı konuda derinleşme ve netleştirme fırsatı verdiği için de kendisine teşekkür ediyoruz.

Politika Gazetesi'ni bulabileceğiniz adresler

Politika Gazetesi 57 ilde temsicilerimiz vasıtasıyla dağıtılmakta ve satılmaktadır. Şimdi ikinci aşama olarak il ve ilçelerde Kitabevi ve Gazete Bayiileri vasıtasıyla da dağıtımı genişletmek amacındayız. Siz de il ve ilçelerinizde uygun gördüğünüz Kitabevi ve Gazete Bayiileri ile ilişki kurarak onların isim adres ve telefon numaralarını Gazete Merkezimize iletebilirsiniz.

İSTANBUL
Anadolu Yakası:
Kadıköy: *Mephisto Kitabevi:* Muvakkithane Cad. No:5
Kadıköy: *Üç Deniz Kitabevi:* Pavlonya Sok. No:10 Kadıköy
Avrupa Yakası:
Beyoğlu: *Mephisto Kitabevi:* Kuloğlu Mh. İstiklal Cad. No:125
Beyoğlu: *Semerkant Kitabevi:* .Süslü Saksı Sk. No:5 Tarlabaşı
Osmanbey: *Beyaz Adam Kitabevi:* Halaskargazi Cd. 17/A
Mecidiyeköy: *Karaduman Gazete Bayii:* Mecidiyeköy
Eyüp: *Özgür Büfe:* Karadolap Mah. Veysel Karani Cd. No: 16/A
Beylikdüzü : *Barış Market:* Beylikdüzü Mh. Cumhuriyet Çarşı
Esenkent: *Havana Büfe:* Enverpaşa Cd. No: 7 Esenyurt
ANKARA
Kızılay: *Doruk Kitabevi:* Mithatpaşa Cad. 28/A Kızılay
Kızılay: *Tayfa KitapKafe:* Meşrutiyet Mah. Selanik Cad. 82/32
Kızılay: *Turhan Kitabevi:* Yüksel Cad. No: 8 Çankaya - Ankara
İZMİR
Alsancak: *Yakın Kitabevi:* Kıbrıs Şehitleri Cad. No:104/A
Buca: *Emek Kitabevi:* Vali Rahmi Bey, Uğur Mumcu Cd. No:2,
ANTALYA
Merkez: *Kitapkurdu Sahaf:* Elmalı Mh. 25. Sk. No:5/A M.paşa
TRABZON
Merkez: *RA Kitabevi:* Uzun Sk. Saray Çarşısı No:60 Trabzon
RİZE
Fındıklı: *Arkadaş Kitap-Kırtasiye:* Cumhuriyet Cd. No: 50/B
MARDİN
Kızıltepe: *Aldemir Basım Dağıtım:* Orduevi Karşısı No:6 D:6
DİYARBAKIR
Yenişehir: *Aram Kitabevi:* Koop. Mah. Gevran Cad. 1. Geçit Sarıoğlu Apt. No:14/4 Ofis
Yenişehir: *Özde Büfe:* Ofis Ekinciler Cad. Devran Apt Altı
EDİRNE
Merkez: *Bellek Kitabevi:* Sabuni Mh. Muhittin Güneİ İş Mrk. D:Z-08, Balıkpazarı
ESKİŞEHİR
Odunpazarı: *İnsancıl Kitabevi:* İstiklal Mh. Yeşiltepe Sk. 24/A,
BALIKESİR
Erdek: *Ekin Kitabevi:* Yalı Mah. Neyyire Sıtkı Cad. No:15,
ÇANAKKALE
Merkez: *Divit Kitabevi:* Kemalpaşa Mh. Fetvane Sok. N0:26/A
AYDIN
Didim: *Emek Büfe:* Mavi Şehir Belediye Halk Pazarı, Didim
MALATYA
Merkez: *Fidan Kitabevi:* Kiğılı Cami Mevki, No:1, Malatya
SAMSUN
İlkadım: *Penguen Kitabevi:* Çiftlik Mh. Ümraniye Sk. No:27/A
ŞIRNAK
Merkez: *Kelepir Kitabevi:* Sökmenler Plaza, Zemin Kat, No:4
KARAMAN
Merkez: *Danış Kitabevi:* Külhan Mah. 2.İstasyon Cad No:5
KIRŞEHİR
Merkez: *Gül Kitabevi:* Lise Cad. Kaplan Apt. No: 21

Politika
SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

İki haftalık süreli yayın
Sahibi ve Sorumlu Müdürü: **K. Tayfun Benol**
Genel Yayın Koordinatörü : **S. Kemal Atakan**

Yönetim Yeri: İbrahim Ağa Cami Sk. No:11/1 Kadıköy-İst.
Telefon: 0216 428 10 21 **Telefax:** 0216 428 10 22
E-posta: **bilgi@politikagazetesi.org**
Web adresi: **www.politikagazetesi.org**

Basıldığı yer: Ezgi Matbaa, Sanayi Cad. Altay Sk. No: 14
Çobançeşme/B.Evler-İstanbul Telefon: 0212 452 23 02

Yurtiçi Abone Bedeli : Yıllık 24,- TL
Yurtdışı Abone Bedeli: Yıllık 24,- EUR / 30,- USD

Politika Gazetesi / K.Tayfun Benol
Türkiye İş Bankası Hesap Numaraları:
TRL Hesap No: 1209 0199521
TRL IBAN: TR 40 0006 4000 0011 2090 1995 21
EUR Hesap No: 1209 0102491
EUR IBAN: TR 36 0006 4000 0021 2090 1024 91
SWIFT CODE: ISBKTRIS
USD Hesap No: 1209 0102486
USD IBAN: TR 74 0006 4000 0021 2090 1024 86

Önemli not: İşsiz, emekli, engelli, öğrencilere yurtiçi ve yurtdışı fiyatlarından % 50 indirim, devrimci siyasi tutsaklara ücretsiz abonelik.

GOGOL ve Petersburg Öyküleri

❑ **Ali Özenç ÇAĞLAR**

Edebiyat dünyasında önemli eserler vermiş yazarların birçoğu ne yazık ki çok genç yaşta ölmüşlerdir. Bunlardan birisi de Nikolay Vasiliyeviç Gogol'dür. Yazar genç sayılabilecek bir yaş olan 43 yaşında ölmüştür. Ancak o kısacık ömrüne her biri dünya klasiği olan eserler bırakarak göçmüştür bu dünyadan. Yine bir Rus yazarı olan Aleksander Puşkin de 38 yaşında girdiği bir düello sonucu hayatını kaybetmiştir.

Petersburg Öyküleri, yazarın geriye bıraktığı değerli eserlerinden sadece bir tanesidir. Mercek Yayınları tarafından okuyucuyla buluşan bu yapıtında yazarın sadece üç öyküsü yer almaktadır. Palto, Fayton ve Burun. Her üç öykü de yazarın diğer öyküleriyle karşılaştırıldığında çok farklı bir kurguyla kaleme alınmıştır. Ancak öyküye geçmeden önce yazarın yaşadığı, içinde bulunduğu koşullara az da olsa değinmekte yarar vardır.

Rus yazar, çiftliklerinin bulunduğu Vasilyevka Köyü'nde geçen o çocukluk yıllarında Ukrayna söylenceleri, masalları, halk şarkıları ve geleneklerinden etkilenerek yetişti. 1828'de gittiği Sen Petersburg'da edebiyat çevrelerine girmede ve tiyatro oyunculuğu denemelerinde başarılı olamadı. 1832-1835 arasında Sen Petersburg Üniversitesinde Orta Çağ Tarihi doçentliği yaptı. 1831'de Puşkin ile tanıştı ve onun etkisiyle ilk öykülerindeki kaygısız, neşeli, alaylı biçemden ayrılarak acı bir toplumsal yergi yolunu seçti. Bu öykülerde, başkentin bir kıyısında kalmış, hakkını aramayan, devletin baskısı altında ezilmiş güçsüz insanları ustalıkla anlattı. 1836-1848 arası kısa sürelerle Rusya'ya dönmekle birlikte, genellikle Avrupa'da yaşadı. Aşırı ve Ortadoks bir yaklaşımla Hıristiyanlığa bağlandı.

Mistik bir kendinden geçiş ve mutsuzluk arasında gidip gelen yaşantısını esenlik ve mutluluğa kavuşturmak için başvurduğu sürekli oruca dayanamayarak öldü.

Yapıtları: *Mirgorod Hikayeleri, Taras Bulba, Bir Delinin Hatıra Defteri, Nevski Bulvarı, Müfettiş, Ölü Canlar, Palto, Bir Evlenme, Kumarcılar ve Petersburg Öyküleri...*

Yazar bu kitapta yer alan her üç öyküde de okuyucuyu içine alan, okuyanın anlatılanla kendisini özdeşleştiren bir kurguyla akıl almaz bir yazın ürünü ortaya koyuyor.

Birinci öykü olan 'Palto' sürekli okuyucuyu gülümseten, aynı zamanda merakını kamçılayan fantastik bir olaydır. Eski bir paltosu olan bay Akaki Akakiyeviç, çalıştığı iş yerinde iş arkadaşlarının alaylarına maruz kalır. Yeni bir palto almasının da çektiği maddi sıkıntılar yüzünden mümkün

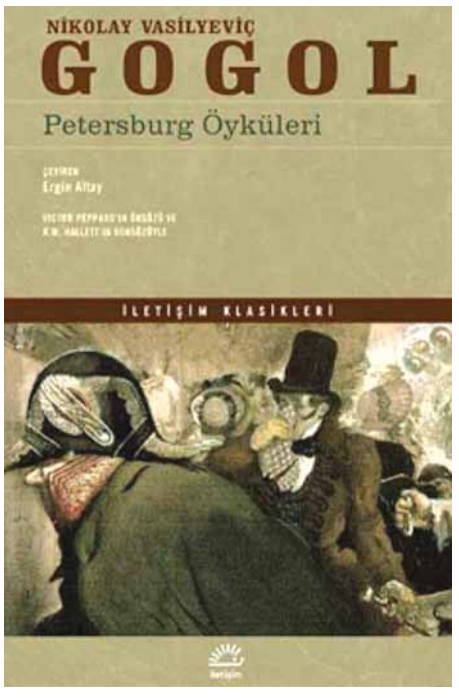

olmayan, ancak sürekli olarak sabahları işe giderken yaşadığı o sırnaşık gülüşlerin de baskısını üzerinde hisseder. Bu durum ona adeta ıstırap verir. Artık başka yolu yoktur ve ne yapıp etmeli, yeni bir palto diktirmelidir. İyi de zaten aldığı maaşla kıt kanaat geçinen biri için bu hiç de öyle kolay olmasa gerek. Sonuçta karar verir ve terziye yeni bir palto diktirmeye karar verir, diktirirde. Paltosunu giydiği ilk günü arkadaşları –giydiği yeni paltoyu ıslatmak için- ona bir yemeğe gitmeyi önerirler. Zavallı adamcağızın buna katılmaktan başka çaresi yoktur. Ne kadar kıvırsa da sonunda evet der. Karlı bir akşam vakti davete gitmek için evinden çıkar ve Sen Petersburg'un kıyı mahallelerine dalar. Sonunda ne mi olur? Ne olacak, sotaya yatan üç beş serseri bir köşede bizim Akakiy Akakiyeviç'in sırtından paltosunu alıp kaçarlar. Aslında olaylar zinciri daha çok da bundan sonra başlar...

Tabi ki öyküyü baştan sonuna anlatacak değilim. Meraklıları için, hiç kuşkusuz kitapçıları öneririm. Öykünün devamını okumaları için mutlaka kitaptan bir tane edinmeliler.

Diğer öykülere gelince: Örneğin ikinci öykü olan Fayton, ardından gelen 'Burun'da ilk öyküden daha az eğlenceli değildir. Hele Burun öyküsü mutlaka sizlere bizim mizah ustamız değerli yazın adamı Aziz Nesin'i hatırlatacaktır. Çünkü berbere giden bir vatandaş, berberin dalgınlığı sonucu adamın yüzünden burnunu siliverir. En kötüsü de tıraş olan vatandaşın olayı evde aynaya baktığı zaman fark etmesidir.

Zavallı adam hiç yoktan başına gelen bu olaydan sonra düşer burnunun peşine; sokak sokak, mahalle mahalle durmaksızın onun bunun yüzünde kendi burnunu arar. Neyse ki burnunda bir işaret vardır, o da iyice kabarmış, etrafı kırmızı, ortası irin toplamış kocaman bir sivilce. Ama gelin görün ki, Sen Petersburg'ta o sıralar yüz binlerce insan yaşıyordur. Sonunda adam burnunu bulur mu, nasıl bulur onu bilemiyorum.

Ama sizlere şunu söyleyebilirim ki Nikolay Vasiliyeviç Gogol'un şu 'PETERSBURG ÖYKÜLERİ' kitabı harika bir başyapıt.